

ЕМА КЛАЙН МОМИЧЕТАТА

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА
ХЕРМЕС

РОМАН

ЕМА КЛАЙН МОМИЧЕТАТА

Превод: Иван Костурков

chitanka.info

Романът е бестселър на „Ню Йорк Таймс“ и „Сънди Таймс“ и е преведен на 34 езика. Прототип на Ръсел е серийният убиец Чарлз Менсън, който основава хипи комуна през 1967 г. Момичетата, които наричат себе си „семејство Менсън“, са отговорни за едни от най-кървавите престъпления в американската история.

На четиринадесет години Иви копнее да бъде забелязана. Тя е внучка на известна холивудска актриса, но не притежава нейния чар. Родителите ѝ се развеждат и Иви остава при майка си и мечтае за приключения.

Всичко се променя, когато вижда момичетата. Несресаните коси, мръсните рокли и евтините им пръстени правят впечатление. Иви не може да откъсне поглед от едно от тях — Сюзън, което излъчва невъзмутимост и сила. Тя го последва и разбира, че момичетата живеят в комуна в ранчо извън града. Те боготворят харизматичния си водач Ръсел и са готови да изпълнят всяко негово желание. Той е създал нов вид общество, в което материалното няма никаква стойност. Младата и неопитна Иви отчаяно иска да бъде приета в него. Но дали може да има доверие на Ръсел, който страда от мания за величие?

Иви все повече се отдалечава от майка си и се привързва към Сюзън. Тя обаче е на път да извърши невъобразимо насилие, което ще бележи живота и на двете...

Ема Клайн е носител на наградата „Плимптън“ на списание „Парис ревю“ за 2014 година. Тя е родена и живее в Калифорния.

ПРОЛОГ

Вдигнах поглед заради смеха, а продължих да гледам заради момичетата.

Първо забелязах косите им, дълги и несресани. След това как бижутата им отразяваха слънцето. Трите бяха доста далеч и виждах само очертанията на лицата им, но нямаше значение — знаех, че се различаваха от всички останали в парка. Семейства, скупчени в небрежно оформена опашка, чакаха за наденички и бургери от откритата скара. Жени с карирани блузки се притискаха към приятелите си, деца замеряха с евкалиптови цветчета гъмжилото от дивите на вид пилета по пътната лента. Тези дългокоси момичета сякаш се носеха над всичко, което се случваше около тях, трагични и изолирани. Като кралски особи в изгнание.

Изучавах ги с безсрамен и нахален поглед: не изглеждаше възможно да извърнат очи насам и да ме забележат. Хамбургерът лежеше забравен в скута ми, откъм реката подухваше ветреца и донасяше воня на лешанка^[1]. Бях на възраст, когато постоянно оглеждах и категоризирах другите момичета, като непрекъснато си водех списък с нещата, които ми липсваха, и веднага обърнах внимание, че чернокосата бе най-красива. Очаквах го още преди да бях успяла да различа лицата им. Около нея кръжеше подсъзнателно усещане за неземност, мръсна широка рокля едва покриваше задника ѝ. От едната ѝ страна вървеше кльоцава червенокоска, а от другата — по-възрастно момиче, и двете облечени в същите опърпани дрехи. Все едно бяха извадени от някое езеро. Всичките им евтини пръстени бяха като втори ред кокалчета на пръстите. Притеснително си играеха с прага на възприятието, предлагаха едновременно красота и грозота и вълна от осъзнаване ги следваше през парка. Майки се оглеждаха за децата си, развълнувани от някакво чувство, което не можеха да назоват. Жени се пресягаха да уловят ръцете на приятелите си. Слънцето се промушваше през дърветата, както винаги — сънливите върби, полъхът на горещия вятър над одеялата за пикник, но

непринудеността на деня бе нарушена от пътеката, която момичетата си проправяха през обикновения свят. Ловко и небрежно, като порещи водата акули.

[1] Лешанка (*Phoxinus phoxinus*) е вид лъчеперка от семейство Шаранови (*Cyprinidae*). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

Всичко започва с Форда, който бавно се плъзга по тесния път, августовският въздух е наситен със сладникавата миризма на орлови нокти. Момичетата на задната седалка се държат за ръце, прозорците на колата са свалени, за да пускат вътре просмукването на нощта. Радиото свири, докато шофьорът, внезапно изнервен, не го спира.

Оглеждат портала, все още окичен с коледни светлини. Натъкват се първо на глухата тишина в къщичката на надзирателя — пазачът е полегнал да дремне на канапето, голите му крака са подвити един до друг като самуни. Приятелката му в банята почиства размазаните полукръгове грим от очите си.

После главната къща, където стряскат жената, която чете в спалнята за гости. Чашата с вода се полюшква на нощното шкафче, влажният памук на долните ѝ гащи. Петгодишният ѝ син до нея мърмори неразбираеми безсмислици, за да се съпротивлява на съня.

Събират всички във всекидневната. Мигът, в който уплашените хора осъзнават, че сладкото всекидневие на живота им — поглъщането на сутрешния портокалов сок, наклоненият завой, който вземаш с колелото — вече си е отишло. Лицата им се променят като завъртането на щори, отключването зад очите.

Толкова пъти си бях представяла онази нощ. Тъмният планински път, мрачното море. Жена, повалена на нощната морава. И макар детайлите да бяха избледнели с годините, макар да се бяха покрили с два-три слоя патина, когато почти в полунощ чух щракването на отключената брава, това бе първата ми мисъл.

Непознатият на вратата.

Изчаках да се разкрие източникът на звука. Съседско хлапе, което блъска кофа за боклук върху тротоара. Елен, препускащ в храсталака. Това далечно тропане в другия край на къщата можеше да бъде единствено някое от тези неща, казах си аз и се опитах да си

представя колко безобидно щеше да изглежда отново мястото на дневна светлина, колко спокойно и безопасно.

Но шумът продължаваше, преминавайки непоколебимо в реалния живот. Сега се чуваше смях в другата стая. Гласове. Свистящият звук от херметизирането на хладилника. Търсех някакво обяснение, но непрекъснато се хващах за най-лошата мисъл. След всичко случило се ето как щеше да приключи. Вкарана в капана на нечий чужда къща, сред обстоятелства и навици на нечий чужд живот. Голите ми крака, изпъстрени с разширени вени — колко слаба щях да изглеждам, когато дойдеха за мен, жена на средна възраст, опитваща се да додраци до някой ъгъл.

Лежах в леглото и дишах учестено, докато гледах втречено затворената врата. Очаквах неканените гости, ужасите, които си представях, щяха да приемат човешка форма и да населят стаята — знаех, че нямаше да има героични постъпки. Само вцепеняващият ужас, физическата болка, която трябваше да бъде изстрадана. Нямаше да се опитвам да избягам.

Станах от леглото едва когато чух момичето. Гласът му беше писклив и детински. Макар че не би трябвало да се успокоявам — Сюзън и останалите бяха момичета и това не бе помогнало на никого.

Бях отседнала в преотстъпена ми къща. Тъмният силует на средиземноморския кипарис зад прозореца, полъхът на соления въздух. Хранех се по глупавия начин, по който го правех като дете — натъпквах се със спагети, поръсени със сирене. Напиращата празнота на газиранията напитка в гърлото ми. Веднъж в седмицата поливах растенията на Дан, като пренасях всяко до ваната, поставях саксията под крана и изчаках, докато почвата не започнеше да бълбука от влагата. Нееднократно бях взимала душ с боклук от мъртви листа във ваната.

Наследството, представлявало остатъците от филмите на баба ми — часове, в които тя бе заснета да се усмихва със своята ястребова усмивка, сресаните ѝ къдрици, бях похарчила преди десет години. После моя грижа станаха интервалите от време на съществуването на други хора, докато живеех и работех като социална асистентка. Развивах благовъзпитана невидимост в безполови дрехи, лицето ми бе

скрито под приятно, неопределено изражение на декоративно допълнение към моравата. Приятната част беше важна, магическият трик за невидимост бе възможен единствено когато се реализираше в правилния ред на нещата. Сякаш беше нещо, което аз също желяех. Задачите ми бяха различни. Дете със специални нужди, изпитващо страх от електрически контакти и светофари. Възрастна жена, която гледаше токшоута, докато аз броях цели чинийки с хапчета, бледите розови капсули приличаха на фини бонбони.

Когато последната ми работа приключи и не се появи друга, Дан ми предложи ваканционната си къща — загрижен жест на стар приятел — така, сякаш аз му правех услуга. Таванският прозорец изпълваше стаите с мъгливата тъмнина на аквариум, дървените части подпухваха и се раздуваха от влагата. Сякаш къщата дишаше.

Плажът не беше популярен. Твърде студен и нямаше стриди. Единственият път през града бе обграден от каравани, паркирани върху обширни парцели — плющящи от вятъра книжни въртележки, веранди, претрупани с избелели шамандури и спасителни пояси, типични принадлежности на скромни хора. Понякога пушех по малко от тежката и лютивата марихуана на стария ми хазяин, след което си правех разходка до магазина в града. Задача, която изпълнявах така целенасочено, както измиването на чиния. Беше или мръсна, или чиста и аз приветствах тези две възможности, начина, по който закърпвах деня.

Рядко виждах някого навън. Единствените тийнейджъри в града, изглежда, се убиваха по ужасни селски начини — чувах как пикапите им катастрофирани в два сутринта, как оставали да пренощуват в паркирани в гаражите кемпери и всичко завършвало с натравяне с въглероден окис, как загинал един куотърбек. Не знаех дали това е проблем, характерен за живота в провинцията, дължащ се на излишъка от свободно време, скуката и караваните, или пък беше нещо калифорнийско, филмов растер, подтикващ към риск и глупави кинематографични каскади.

Въобще не бях влизала в океана. Една сервитьорка в кафенето ми каза, че тук било място за размножаване на големите бели акули.

Те вдигнаха очи, залети от ярката светлина на кухненските лампи, като миещи мечки, хванати да ровят в боклука. Момчето изпищя. Момчето се изправи в пълния си, дългурест ръст. Бяха само двамата. Сърцето ми бясно препускаше, но те бяха толкова млади — местни, предположих, влизаха с взлом във ваканционните къщи. Нямах да умра.

— Какво става, дявол да го вземе? — Момчето остави бутилката с бира, момчето се притискаше плътно към него. Младежът изглеждаше на около двадесет, облечен в панталони до коленете. Къси бели чорапи, зачервено акне под рядка брада. Но момчето беше съвсем малко. Петнадесет-шестнадесетгодишно, бледите му крака леко синкави.

Опитах се да си придам максимално авторитетен вид, здраво притиснала края на тениската към бедрата си. Когато заявих, че ще се обадя на ченгетата, момчето изсумтя.

— Направи го. — То придърпа момчето по-близо до себе си. — Обади се на ченгетата. Знаеш ли какво? — Извади мобилния си телефон. — Майната му, аз ще им се обадя.

Стената от страх, която се бе надигнала в гърдите ми, внезапно се срути.

— Джулиан?

Исках да се разсмея — за последно го бях виждала, когато бе на тринадесет, слаб и неоформен. Единственият син на Дан и Алисън. Отрупан с внимание, разкарван с кола на конкурси за виолончелисти навсякъде из Западните съединени щати. Частен учител по мандарин всеки четвъртък, черен хляб и детски витамини, родителски грижи срещу всякакви неуспехи. Всичко това се беше провалило и той се бе озовал в Калифорнийския щатски университет в Лонг Бийч или Ървайн. Спомних си, че там бе имало някакви проблеми. Изключване или някаква по-мека версия на тази санкция, предложение за преместване за една година в подготвителен колеж. Джулиан беше срамежливо, раздражително хлапе, което изпитваше страх от радиото в колата и непознатата храна. Сега чертите на лицето му изглеждаха по-сурови, изпод фланелката му се подаваха татуировки. Не си ме спомняше, а и защо да го прави? Бях жена извън обхвата на еротичното му внимание.

— Отседнала съм тук за няколко седмици — обясних, като съзнавах, че краката ми са голи и се чувствах засрамена заради цялата мелодрама и споменаването на полицията. — Аз съм приятелка на баща ти.

Виждах усилията, които полагаше, опитвайки се да си спомни откъде може да ме познава, да осмисли спомена си.

— Иви — добавих.

Все още никаква реакция.

— Живеех в онзи апартамент в Бъркли. До къщата на учителя ти по виолончело. — Понякога Дан и Джулиан идваха на гости след уроците. Джулиан жадно пиеше мляко и непохватно риташе краката на масата ми.

— О, по дяволите — възкликна Джулиан. — Да. — Не можех да преценя дали наистина си ме спомни, или просто бях извикала в съзнанието му достатъчно успокояващи детайли.

Момичето се обърна към Джулиан с абсолютно безизразно лице.

— Всичко е наред, мила — каза той и я целуна по челото, нежността му бе неочаквана.

Джулиан ми се усмихна и осъзнах, че беше пьян или може би просто надрусан. Лицето му леко лъщеше, по кожата му имаше нездравословна влага, макар че възпитанието му, присъщо за висшето общество, взе надмощие.

— Това е Саша — представи я той, като я побутна.

— Здравсти — погледна ме тя крадешком, чувстваше се неловко. Бях забравила тази глуповата особеност на тийнейджърките: желанието за любов озаряваше лицето ѝ толкова явно, че ме накара да се засрамя.

— Саша — продължи Джулиан, — а пък това е...

Очите му изпитваха затруднение да се фокусират върху мен.

— Иви — напомних му.

— Вярно — кимна той, — Иви. Човече.

Отпи от бирата си, кехлибарената бутилка отрази ярката светлина. Погледът му блуждаеше наоколо. Оглеждаше мебелите, съдържанието на рафтовете за книги, сякаш това беше моята къща, а той бе външен човек.

— Божичко, сигурно си си помислила, че сме нахлули с взлом или нещо от тоя сорт.

— Взех ви за местни хора.

— Веднъж в къщата се бяха вмъкнали крадци — обясни Джулиан. — Когато бях хлапе. Не бяхме тук. Просто бяха откраднали мокрите ни бански и няколко рапана от фризера. — Той отново отпи.

Саша не откъсваше очи от Джулиан. Тя беше облечена в къси дънкови панталонки, крайно неподходящи за студеното крайбрежие, и широко горнище на анцуг, което най-вероятно бе негово. Маншетите дъвкани и мокри на вид. Гримът ѝ изглеждаше ужасно, но предполагам, че служеше повече като символ. Виждах, че е неспокойна, докато я оглеждах. Разбирах притеснението ѝ. Когато бях на тази възраст, не се чувствах сигурна как да се движа, дали не вървя твърде бързо, дали другите забелязват неудобството и сковаността ми. Сякаш всички постоянно оценяваха действията ми и смятаха, че не се представям добре. Хрумна ми, че Саша беше много млада. Твърде млада, за да бъде тук с Джулиан. Изглежда, тя знаеше какво си мислех, гледаше ме с изненадваща предизвикателност.

— Съжалявам, че татко ти не ти е казал, че ще съм тук — извиних се. — Мога да спя в другата стая, ако искате по-голямото легло. Или ако желаете да сте сами, ще измисля нещо...

— Не — отвърна Джулиан. — Двамата със Саша можем да спим навсякъде, нали, мила? А и просто минавахме оттук. Отиваме на север. За трева — уточни той. — Правя този курс, от Ел Ей до Хъмбоулт, поне веднъж в месеца.

Джулиан май си мислеше, че ще ме впечатли.

— Не я продавам или нещо подобно — продължи той, давайки заден ход. — Просто я транспортирам. Трябват ти единствено две непромокаеми чанти „Уотършед“ и полицейски радар.

Саша изглеждаше притеснена. Дали щях да им създам проблеми?

— Я ми кажи пак, откъде познаваш баща ми? — попита Джулиан. Довърши бирата си и отвори още една. Бяха донесли няколко стека по шест бутилки. Другите припаси, които се виждаха: микс от ядки и сушени плодове. Неотворен пакет кисели желирани червеи, смачкан стар плик от заведение за бързо хранене.

— Срецнахме се в Ел Ей — отговорих. — Известно време живяхме заедно.

В края на седемдесетте двамата с Дан споделяхме апартамент в квартал „Венис Бийч“, „Венис“ със своите тесни улички от третия свят, палмовите дървета, които се блъскаха в прозорците от топлите нощни ветрове. Живеех с парите от филмите на баба ми, докато чаках да ми издадат документ за социална асистентка. Дан се опитваше да стане актьор. Актьорството никога нямаше да се получи при него. Вместо това той се ожени за някаква наследница на семейно състояние и откри фирма за замразени вегетариански храни. Сега притежаваше къща в „Пасифик Хайтс“ в Сан Франциско, строена преди голямото земетресение.

— О, почакай, приятелката му от „Венис“ ли? — Изведнъж Джулиан стана по-благоприятно настроен. — Я пак, как ти беше името?

— Иви Бойд — отвърнах и внезапното изражение, което се появи на лицето му, ме изненада: разпознаване отчасти, но и искрен интерес.

— Почакай. — Той отдръпна ръката си от момичето, а то изглеждаше покрусено от отсъствието ѝ. — Ти онази дама ли си?

Вероятно Дан му бе разказал колко лошо се бяха развили нещата за мен. Мисълта ме засрами и аз инстинктивно докоснах лицето си. Стар, срамен навик от юношеството, с който прикривах някоя пъпка. Небрежно движение на ръката към брадичката ми, докосване на устните. Сякаш това не привличаше внимание, не правеше нещата по-лоши.

Сега Джулиан беше развълнуван.

— Тя е била в онзи култ — обясни той на момичето. — Нали? — обърна се към мен.

Яма от ужас зейна в стомаха ми. Джулиан продължаваше да ме гледа, изпълнен с очакване. Дъхът му бе на пресекулки и лъхаше на бира.

През онова лято бях на четиринадесет. Сюзън беше на деветнадесет. Имаше някакви благовония, които понякога групата изгаряше и които ни караха да се чувстваме сънени и отстъпчиви. Сюзън четеше на глас от стар брой на „Плейбой“. Нецензурните ярки снимки се криеха и се разменяха като картички на бейзболисти.

Знаех колко лесно можеше да се случи, миналото бе съвсем наблизо, като безпомощна неволна грешка при оптична илюзия. Духът на деня беше свързан с нещо конкретно: шифонения шал на майка ми, влагата от нарязана тиква. Определени отсенки полумрак. Дори

отблясъкът от слънчева светлина върху покрива на бяла кола можеше да причини мигновено вълнение у мен, давайки ми малко пространство за завръщане. Бях виждала стари гланцови устни „Ярдли“ — от грима вече бе останала само ронеща се восъчна основа — да се продават за почти сто долара по интернет. Така зрелите жени получаваха възможност отново да го помиришат, онзи химикал с аромат на цветя. Ето колко силно го желяеха хората — да знаят, че техният живот *се беше* случил, че човекът, който някога са били, все още съществуваше вътре в тях.

Имаше толкова много неща, които ме караха да се връщам назад. Вкусът на соята, мирисът на дим в нечия коса, тревистите хълмове, които през юни ставаха светложълти. Съзряна с крайчеца на окото ми, случайна подредба на дъбове и скали разтваряше нещо в гърдите ми, а дланите ми внезапно се навлажняваха от адреналин.

Очаквах отвращение от Джулиан, може би дори страх. Това бе логичната реакция. Но бях объркана от начина, по който той ме гледаше. С нещо като страхопочитание.

Баща му навярно му беше разказал. Лятото на рушащата се къща, изгорелите от слънцето малки дечица. Когато за първи път се опитах да споделя с Дан — в една нощ, когато имаше режим на тока във „Венис“ и това налагаше да се осветяваме със свещи, една апокалиптична интимност, той бе избухнал в смях. Погрешно тълкувайки тихия ми тон като спад на веселото ми настроение. Дори след като го убедих, че казвам истината, пак говореше за ранчото със същата пародийна насмешка. Като за филм на ужасите с некачествени специални ефекти. Стойката на микрофона влиза в кадър тук-там и превръща касапницата в комедия. А преувеличаването на моята дистанцираност от случката ми носеше облекчение, придаваше на участието ми спретнат вид в добре подредената композиция на анекдота.

Помагаше, че не бях спомената в повечето от книгите. Нито в евтините романи с кървави и разтичащи се заглавия, с лъскави страници с фотографии от местопрестъплението.

Нито в по-малко популярния, но по-достоверен том, написан от водещия прокурор по делото, изпълнен с подробности, чак до несмлените спагети, които откриха в стомаха на момченцето. Няколкото реда, които ме упоменаваха, бяха заровени в изчерпана

книга от някогашен поет, но и той бе объркал името ми и не бе направил каквато и да е връзка с баба ми. Същият поет, освен това, твърдеше, че ЦРУ са продуцирали порнофилми с участието на дрогираната Мерилин Монро, филми, продавани на политици и чуждестранни държавни глави.

— Беше отдавна — обърнах се към Саша, но лицето ѝ бе безизразно.

— Все пак — въодушевено се обади Джулиан. — Винаги съм смятал, че е било красиво. Гадно и въпреки това красиво — заяви той. — Скапан начин за изява, но изява, нали разбираш. Творчески порив. Трябва да унищожиш, за да създадеш, всичките тия хинду простотии.

Виждах, че тълкуваше смайването и потреса ми като одобрение.

— Боже, дори не мога да си го представя — продължи Джулиан. — Наистина да си в центъра на нещо подобно.

Той зачака да отговоря. Чувствах се зашеметена от клопката на кухненските светлини: не им ли правеше впечатление, че стаята беше твърде светла? Запитах се дали момичето въобще бе красиво. Зъбите му жълтееха.

Джулиан го сбута с лакът.

— Саша дори не знае за какво говорим.

Почти всички знаеха поне един от ужасяващите детайли. Колежанските хлапета понякога се обличаха като Ръсел за Хелюин, опръскали ръце с кетчуп, изпросен от стола. Група, изпълняваща блек метъл, беше използвала сърцето върху обложката на албума си, същото назъбено сърце, което Сюзън бе оставила върху стената на Мич. С кръвта на жената. Но Саша изглеждаше толкова млада — защо да е чувала някога за това? Защо да я интересува? Тя беше потънала сред дълбокото и сигурно усещане, че извън нейния собствен опит не съществуваше нищо друго. Сякаш имаше само един начин, по който нещата можеха да се развият, годините те водеха напред по коридор към стаята, където твоята неизбежна същност те очакваше — недоразвита, готова да бъде разбудена. Колко тъжно бе да осъзнаеш, че имаше случаи, когато никога нямаше да стигнеш дотам. Че понякога изживяваш целия си живот, нещастен и прокълнат, като се плъзгаш по повърхността, докато годините отминават.

Джулиан помилва косата на Саша.

— Беше наистина адски голяма работа. Хипита убиват онези хора в окръг Марин.

Познавах пламъка, озарил лицето му. Същата разпаленост като на всички, пълнили онлайн форумите, които сякаш никога нямаше да загубят популярността си и да изчезнат. Те се блъскаха, за да получат признание, възприемаха същия всезнайковски тон, външен блясък на ерудираност, който прикриваше основната отвратителна същност на полаганите от тях усилия. Какво търсеха сред всички тези баналности? Сякаш имаше някакво значение какво е било времето през онзи ден. Всяко късче информация изглеждаше важно, когато се обсъждаше достатъчно дълго: радиостанцията, на която е било настроено радиото в кухнята на Мич, броят и дълбочината на прободните рани. Как са потрепвали сенките върху онази конкретна кола, докато се е движела по онзи конкретен път.

— Въртях се покрай тях само няколко месеца — обясних. — Не беше кой знае какво.

Джулиан изглеждаше разочарован. Представих си жената, която виждаше, когато ме погледнеше: несресаната ѝ коса, бръчките от тревоги около очите ѝ.

— Но да — продължих, — прекарах доста време там.

Допълнението ме върна категорично в неговата сфера на заинтересованост.

И така оставих този миг да отmine.

Не му казах как съм искала никога да не бях срещала Сюзън. Как съм искала да си бях останала на сигурно място в спалнята си сред голите хълмове близо до Петалума, където върху полиците за книги плътно се притискаха гръбчетата от златисто фолио на любимите ми детски книжки. И наистина желяех това. Но някои нощи, когато не можех да заспя, бавно белех ябълка над кухненската мивка и оставях спиралата да се удължи под блясъка на ножа. С тъмната къща около мен. Понякога не го усещах като съжаление. Усещах го като липса.

Джулиан избута Саша в другата спалня с жестове на миролюбив козар. Попита ме дали имам нужда от нещо, преди да ми пожелае лека нощ. Изненадах се — напомни ми за момчетата в училище, които ставаха по-учтив и функционираха по-добре под въздействието на

наркотици. Грижливо измиваха чиниите от семейната вечеря, докато бяха под упойващо влияние, хипнотизирани от халюциногенната магия на сапуна.

— Приятни сънища — каза Джулиан и се поклони леко като гейша, преди да затвори вратата.

Чаршафите на леглото ми бяха в безпорядък, усещането за страх продължаваше да витае из стаята. Колко нелепо се бях държала. Да се изплаша толкова много. Но дори изненадата от присъствието на други безобидни хора в къщата ме бе разстроила. Не желяех душевният ми упадък да излиза на показ дори и случайно. Да живееш сам беше плашещо в това отношение. Нямаше пред кого да контролираш поведението си, начините, по които разкриваш своите примитивни желаниа. Като пашкул, изплетен около теб, направен от твоите собствени наклонности, който винаги те изолира от структурата на истинския човешки живот.

Все още бях нащрек и положих усилия да се отпусна, да регулирам дишането си. Къщата беше безопасно място, казах си, бях добре. Внезапно изглеждаше абсурдно, неловкият ни сблъсък. През тънката стена чувах шумовете от настаняването на Саша и Джулиан в другата стая. Подът скърцаше, вратите на гардероба се отвориха. Вероятно постилаха чаршафи върху голия матрак. Изтупваха натрупалия се с годините прах. Представих си как Саша гледа семейните снимки на полицата, Джулиан като дете, което държи гигантски червен телефон. Джулиан на единадесет или дванадесет върху борда на кораб за наблюдение на китове, удивеното му лице, опръскано със солена вода. Тя вероятно наслаждаше цялата тази невинност и чаровност върху вече почти зрелия мъж, който бе съблякъл панталоните си и тупаше по леглото, подканяйки я да се присъедини към него. Неясните останки от аматьорски татуировки се стелеха по ръцете му.

Чух скърцането на матрак.

Не бях изненадана, че ще се чукаат. Но след това долетя гласът на Саша, която стенеше като в порнофилм. Високо и смразяващо кръвта. Не знаеха ли, че съм в съседната стая? Обърнах се с гръб към стената и затворих очи.

Джулиан ръмжеше.

— Ти курва ли си? — попита той.

Дъската на леглото се блъскаше в стената.
— Казвай!

По-късно си помислих, че Джулиан трябва да е знаел, че чувах
всичко.

1.

Беше краят на шестдесетте или лятото преди края и изглеждаше наистина така — безкрайно, аморфно лято. „Хейт“^[1] бе населен от облечени в бяло членове на „Процесът“^[2], които раздаваха своите брошури в бледобежов цвят на овес, жасминът покрай пътищата през онази година цъфтеше особено буйно и волно. Всеки беше в добро здраве, с тен и богато натруфен с украшения, а ако някой нямаше такива, това също бе нещо — можеше да е лунно създание, шифон върху абажура на лампите, на диета от кичари^[3], което оставяше петна от куркума по чиниите.

Но всичко това се случваше някъде другаде, не в Петалума с неговите фермерски къщи със скосени покриви и спрянция за постоянно пред ресторанта „Хай Хоу“ покрит фургон. Парещите от слънцето тротоари. Бях на четиринадесет, но изглеждах много помалка. Хората обичаха да ми го казват. Кони се кълнеше, че мога да мина за шестнадесетгодишна, но ние с нея си казвахме доста лъжи една на друга. Бяхме приятелки през цялото време в основното училище, Кони ме чакаше търпеливо като крава пред класните стаи, цялата ни енергия отиваше да играем театъра на приятелството. Тя беше закръглена, но не се обличаше като такава, носеше изрязани памучни блузки с мексиканска бродерия и твърде тесни поли, които оставяха зачервен ръб по горната част на бедрата ѝ. Винаги я харесвах по начин, за който изобщо не ми се налагаше да се замислям, като факта, че двете ми ръце си бяха мои.

Когато дойдеше септември, щях да бъда изпратена в същото училище интернат, където бе учила и майка ми. Бяха построили добре обслужван кампус около стар манастир в Монтерей, ливадите равни и с наклон. Парцали от мъгла сутрин, кратък полъх от близостта на солената вода. Училището беше девическо и щях да нося униформа — ниски обувки и никакъв грим, широки блузи с матроски яки и нанизани тъмносини вратовръзки. Беше истинско място за задържане, заградено от каменна стена и населено с приветливи щерки с обли лица. Момичетата от девическата организация „Лагерен огън“ и

програмата „Бъдещи учители“ бяха изпращани да учат стенография и да записват по 160 думи на минута. Да дават замечтани, разпалени обещания, че ще си бъдат шаферки една на друга на сватбите си в хотел „Роял Хауайън“.

Неизбежното ми заминаване ме накара да погледна от нов, съвсем различен ъгъл на приятелството ми с Кони. Започнах да забелязвам определени неща, почти против волята си. Как Кони заявяваше: „Най-добрият начин да преживееш раздялата с някого е, като се озовеш под някой друг“, сякаш бяхме продавачки в Лондон, а не неопитни девойки от селскостопанския район на окръг Сонома. Ближехме батерии, за да почувстваме метално вибриране по езика, за което се носеше слух, че било една осемнадесета от оргазъм. С болка си представях как сме изглеждали двете в очите на другите, белязани като онзи тип момичета, които са неразделни приятелки. Тези безполови отношения в гимназиите.

Всеки ден след училище съвсем естествено влизахме в познатия коловоз на следобедите. Пропилявахме часовете в изпълнение на някоя трудоемка задача: следвахме предложенията на Видал Сасун^[4] за шейк от сурови яйца за подсилване на косата или изчовърквахме черни точки с върха на стерилизирана игла за шев. Постоянният проект за нашата момичешка същност, изглежда, изискваше странни и специални грижи.

Като възрастна се чудя на чистото количество време, което съм изгубила. Учеха ни да очакваме от света твърде много или твърде малко, обратното броене по списанията, чрез което ни подтикваха да се подготвим за първия учебен ден тридесет дни по-рано.

Ден 28: Сложи маска за лице от авокадо и мед.

Ден 14: Тествай как изглежда гримът ти на различно осветление (естествено, в кабинета, в полумрак).

По онова време толкова копнеех да ми обръщат внимание. Обличах се, за да провокирам любов, издърпвах деколтето си по-надолу, винаги придавах замечтан поглед на лицето си, когато отивах на публично място, което загатваше много дълбоки и обещаващи мисли, ако някой погледнеше към мен. Като дете веднъж участвах в благотворително кучешко шоу и разхождах наоколо красиво коли на каишка с копринена бандана около врата. Колко развълнувана бях от направляваното изпълнение: начина, по който отивах при непознати и

им позволявах да се възхитят на кучето, усмивката ми, снизходителна и постоянна като на продавачка, и колко опустяла се почувствах, когато представлението свърши, когато вече никой нямаше нужда да ме поглежда.

Чаках да ми бъде казано какво е добре за мен. По-късно се запитах дали това не бе причината да има толкова повече жени, отколкото мъже, във фермата. Цялото време, което бях прекарала в подготовка, статиите, които ме учеха, че животът всъщност е чакалня, докато някой не те забележи — момчетата бяха употребили това време, за да се превърнат в самите себе си.

За първи път видях Сюзън и останалите през онзи ден в парка. Бях стигнала дотам с колелото и се бях насочила към дима, който се вдигаше от скарата. Никой не ме заговори, с изключение на мъжа, зает да притиска отегчено бургерите към решетката и да предизвиква цвърчене от влагата. Сенките на дъбовете се плъзгаха по голите ми ръце, колелото ми бе килнато в тревата. Когато едно по-голямо момче с каубойска шапка се блъсна в мен, аз преднамерено забавих ход, за да може то отново да се бутне в мен. Флирт от типа, който Кони би използвала, отработен като военна маневра.

— Какво ти става? — измърмори момчето. Отворих уста, за да се извиня, но то вече се отдалечаваше. Сякаш знаеше, че нямаше нужда да чува каквото и да възнамерявах да кажа.

Лятото бе зейнало пред мен — пръснатите дни, ходът на часовете, майка ми, която се разхождаше из къщата като непозната. Няколко пъти бях говорила с баща ми по телефона. Сторило ми се бе, че и за него беше болезнено. Задавал ми бе странно официални въпроси, като някой далечен чичо, който ме познаваше само като поредица от научени от втора ръка факти: Иви е на четиринадесет, Иви е дребна. Мълчаливите мигове помежду ни щяха да са по-приятни, ако бяха обагрени с тъга или съжаление, но беше по-лошо — можех да чуя колко щастлив бе той, че ни е напуснал.

Седях сама на една пейка с разстлани върху коленете салфетки и си ядях хамбургера.

Опитвах месо за първи път от дълго време. Майка ми, Джийн, спря да яде месо през четирите месеца след развода. Спря да прави

много неща. Нямах я вече онази майка, която проверяваше дали си купувам ново бельо всеки сезон, майката, която толкова сладко навиваше късите ми бели чорапи във формата на яйца. Която шиеше пижами на куклите ми в тон с моите, точно до последното седефено копче. Сега беше готова да се погрижи за собствения си живот с пламенността на ученичка, на която се налага да реши трудна математическа задача. Във всеки свободен момент правеше упражнения. Заставаше на пръсти, за да работи върху пресеца си. Палеше благовония, които пристигаха увити в алуминиево фолио и караха очите ми да се навлажнят. Започна да пие нов чай, направен от някаква ароматна кора на дърво, и се тътреше из стаята, като отпиваше глътки от него и разсеяно докосваше гърлото си, сякаш се възстановяваше от дълго боледуване.

Неразположението бе неясно, но лечението беше конкретно. Новите ѝ приятели препоръчаха масаж. Препоръчаха солената вода на флотационна спа капсула. Препоръчаха електропсихометър^[5], гецалт терапия^[6], да яде само храни с високо съдържание на минерали, които са били засети по време на пълнолуние. Не можех да повярвам, че майка ми следваше съветите им, но тя слушаше всички. Жадна за цел, за план, вярваше, че отговорът може да дойде от всяка посока и по всяко време, стига само да се стараеше достатъчно упорито.

Не спираше да търси, докато не ѝ остана само търсенето. Астрологът в Алмеда, който я разплака, като ѝ разясни каква злокобна сянка хвърлял асцедентният ѝ знак. Терапиите, които включваха да се мята из пълна с непознати ватирана стая и да се върти, докато не се удари в нещо. Прибираше се вкъщи с неясни пигментации под кожата, синини, които стигаха дълбоко, до живо месо. Видях как докосва натъртванията с нещо като нежност. Когато вдигна очи и разбра, че я гледам, се изчерви. Косата ѝ беше наскоро изрусена, вонеше на химикали и изкуствени рози.

— Харесва ли ти? — попита тя и докосна подстриганите краища с пръсти.

Кимнах, макар цветът да караше кожата ѝ да изглежда като на човек, болен от жълтеница.

Ден след ден майка ми непрекъснато се променяше. Дребни неща. Купи си ръчно изработени обеци от жени в нейната група за случайни срещи, върна се с примитивни парчета дърво, които висяха

от ушите ѝ, с емайлирани гривни в цвета на шоколадовите бонбони с мента за след вечеря, които дрънчаха на двете ѝ китки. Започна да си слага очна линия с молив, който нагриваше в пламъка на запалка. Въртеше върха му, докато не се размекнеше и можеше да изрисува резки около всяко око, които я караха да изглежда сънena и като египтянка.

Спря се на прага на стаята ми, преди да излезе за вечерта, облечена в доматеночервена блуза, която откриваше раменете ѝ. Непрекъснато придърпваше ръкавите ѝ надолу. Раменете ѝ бяха напудрени с брукат.

— Искаш ли да гримирам и твоите очи, захарче?

Но аз нямаше къде да ходя. На кого му пукаше дали очите ми щяха да изглеждат по-големи или по-сини?

— Може да се върна късно. Така че спи спокойно. — Майка ми се наведе, за да ме целуне по главата. — Всичко е наред, нали? Между нас двете?

Тя ме потупа и се усмихна така, че лицето ѝ сякаш се разпука и разкри целия порой на нейната нужда. Част от мен наистина се чувстваше добре или просто бърках познатото с щастие. Защото то бе там дори когато любовта не беше — семейната мрежа, непорочността на навиците и дома. Количеството време, което прекарваш у дома, бе толкова необхватно и може би това беше най-хубавото, което можеш да получиш — чувството на безкрайна обгърнатост, все едно опипваш за края на лентата, но никога не го намиращ. Нямаше шевове, нямаше прекъсвания — само отличителните мигове на живота ти, които са станали до такава степен част от теб, че дори не ги забелязваш. Нащърбената чиния за вечеря с щампа на върба, която ми бе любима поради забравени причини. Тапетът в коридора, който нямаше да говори нищо на друг човек, а на мен ми беше толкова добре познат — всяка избледняла горичка от пастелни палмови дървета, конкретните индивидуалности, които приписвах на всеки разцъфнал хибискус.

Майка ми спря да налага редовно време за хранене, оставяше в мивката гевгир с чепка грозде или носеше вкъщи стъклени буркани с домашна супа мисо с копър от нейния макробиотичен курс по готвене. Салати от водорасли, овкусени с отвратителна мазнина с кехлибарен цвят.

— Яж от това всеки ден на закуска — казваше тя — и никога повече няма да имаш пъпки.

Свивах се и отдръпвах пръсти от пъпката на челото си.

Имаше много среднощни срещи за разработване на планове между майка ми и Сал, по-възрастна от нея жена, която бе срещнала в групата. Сал беше постоянно на разположение на майка ми, идваше на гости в късни часове, жадуваща за драма. Носеше туники с прави яки, посивялата ѝ коса бе подстригана късо, така че ушите ѝ се виждаха, което я караше да изглежда като възрастно момче. Майка ми говореше със Сал за акупунктура, за движението на енергиите около меридианните точки. Диаграмите.

— Просто ми се иска да разполагам с малко лично пространство — каза майка ми. — Светът има толкова големи изисквания към всеки от нас, нали?

Сал се размърда на натезжалите си задни части и кимна. Покорно като обядено пони.

Майка ми и Сал пиеха нейния чай от дървесна кора в купички, нова превземка, която бе усвоила.

— Европейско е — обясняваше отбранително тя, макар аз да не казвах нищо.

Когато минах през кухнята, двете жени спряха да говорят, а майка ми поклати глава.

— Миличка — повика ме тя и ми даде знак да се приближа. Присви очи. — Сресвай косата си наляво. По-красиво е.

Бях сресала косата си по този начин, за да прикрия пъпката, която се бе разранила от стискане. Бях я намазала с течен витамин Е, но не можех да се възпра да не я чопля, покривайки я с тоалетна хартия, за да попия кръвта.

Сал се съгласи.

— Има овална форма на лицето — заяви с тежест тя. — Сресването на път не е никак добра идея за нея.

Представих си какво би било усещането да бутна Сал от стола ѝ, как туловището ѝ бързо щеше да се озове на земята. Чаят от дървесна кора щеше да се разлее по линолеума.

Двете жени веднага изгубиха интерес към мен. Майка ми отново претопли познатата история, като зашеметен оцелял в автомобилна

катастрофа. Отпусна рамене, сякаш за да се разположи още по-дълбоко в нещастieto.

— И най-веселата част — продължи тя, — частта, която наистина ме вълнува? — Усмихна се на собствените си ръце. — Карл изкарва пари — заяви. — Онази работа с валутата. — Пак се засмя. — Най-сетне. Наистина се получи. Но моите пари й плащаха заплата. Парите от филма на майка ми. Изхарчени по онова момиче.

Майка ми говореше за Тамар, асистентката, която баща ми бе наел за последния си бизнес. Нещо свързано с обмяната на валута. Купуване на чуждестранни пари и тяхното продаване и препродаване, като операцията трябвало да се повтори многократно, за да останеш, настояваше баща ми, на чиста печалба — ловка измама в голям мащаб. Затова му били необходими касетките за изучаване на френски език в колата: опитвал се да склучи сделка с франкове и лири.

Сега той и Тамар живееха заедно в Пало Алто. Бях я срещала само няколко пъти: веднъж ме бе взела от училище, преди развода. Махвайки лениво от своя плимут фюри. Двадесет и няколко годишна, стройна и енергична, Тамар постоянно споменаваше планове за уикенда, апартамент, който й се искало да бъде по-голям — животът й беше устроен по начин, който не можеш да си представя. Косата й бе толкова руса, че беше почти пепелява и я пускаше свободно, за разлика от леко начупените къдрици на майка ми. На тази възраст имах навика да оглеждам жените доста брутално и студено, без всякакви емоции. Оценявах бюста им, представях си как щяха да изглеждат в различни вулгарни пози. Тамар беше много красива. Тя вдигаше косата си нагоре и я хващаше с пластмасова шнола, пукаше врата си и ми се усмихваше, докато шофираше.

— Искаш ли дъвка?

Извадих двете лентички от техните сребристи опаковки. Седнала до Тамар, с леко плъзгащи се по виниловата седалка бедра, усещах нещо подобно на любов. Момичетата са единствените, които наистина си обръщат задълбочено внимание, от вида, който смятаме за равносilen на това да бъдеш обичан. Забелязват нещата, които желаем да бъдат забелязани. И точно това направих аз за Тамар — откликнах на нейната символика, на стила на косата и дрехите й, на аромата на

парфюма *L'Air du Temps*, сякаш това бе информация, която имаше значение, знаци, които отразяваха нещо от нейната вътрешна същност. Приех красотата ѝ лично.

Когато пристигнахме вкъщи и чакълът започна да пука под гумите на колата, тя помоли да използва тоалетната.

— Разбира се — съгласих се, леко развълнувана, че ще я приема в дома си, сякаш ме посещаваше някоя високопоставена особа. Показах ѝ хубавата тоалетна до стаята на родителите ми. Тамар хвърли поглед на леглото и сбърчи нос.

— Грозен юрган — тихо промърмори тя.

Дотогава това беше просто юрганът на родителите ми, но изведнъж изпитах непряк срам за майка ми заради старомодния юрган, който бе избрала, и дори беше достатъчно глупава, за да е доволна от него.

Седях до масата за хранене и слушах приглушения звук от пишкането на Тамар, от течащия кран. Тя остана вътре дълго време. Когато най-накрая се появи, нещо бе различно. Отне ми известно време, за да осъзная, че Тамар си бе сложила от червилото на майка ми и когато забеляза, че съм го забелязала, се получи, сякаш бях прекъснала филм, който тя гледаше. С лице, унесено в предчувствието на някакъв друг живот.

Любимата ми фантазия беше свързана с лекарството за сън, за което бях прочела в „Долината на куклите“^[7]. Лекарят изкуствено предизвиква дълготраен сън в болнична стая, единственото решение за бедната, изнервена Нийли, която напълно се е побъркала от демерола. Звучеше перфектно — тялото ми да бъде поддържано живо от тихи, надеждни машини, мозъкът ми да почива във воднисто пространство, необезпокояван като златна рибка в стъклена купа. Щях да се събудя седмици по-късно. И макар че животът пак щеше да се настани на своето разочароващо място, все още щеше да го има онзи скован промеждутък от време на празнота.

Училището интернат имаше за цел да бъде коректив, да бъде тласъкът, от който се нуждаех. Родителите ми, дори и в техните отделни, безкрайно интересни светове, бяха разочаровани от мен, притеснени от не особено високите ми оценки. Бях посредствена и

това бе най-голямото им огорчение — у мен нямаше блясък на величие. Не бях достатъчно хубава, за да получа оценките, които имах, везните не се накланяха достатъчно охотно в посока на външен вид или интелект. Понякога ме завладяваха похвални пориви да се справя по-добре, да положа по-големи усилия, но, разбира се, нищо не се променяше. Изглежда, че други мистериозни сили бяха в действие. Прозорецът близо до чина ми оставаше отворен, така че пропилявах часа си по математика, като наблюдавах потрепването на листата. Писалката ми протичаше и не успях да си вода бележки. Нещата, в които бях добра, нямаха реално приложение: надписвах пликове с букви в стил сапунени мехури с усмихнати същества по капака. Правех мътно кафе, което пиех с тъжни последици. Търсех определена жадувала песен, изпълнявана по радиото, също както медиум издирва новини за мъртвите.

Майка ми твърдеше, че съм приличала на баба ми, но това звучеше подозрително, самозалъгване, предназначено да вдъхва фалшива надежда. Знаех историята на баба ми, повтаряна като наизустена молитва. Хариет, дъщерята на фермера, който отглеждал фурми, откъсната от скромния живот под палещото слънце на Индио и доведена в Лос Анджелис. Нейната нежна брадичка и влажните ѝ очи. Ситните ѝ зъби, прави и леко заострени, като на странна и красива котка. Разглезена от студийната система на Холивуд, хранена с бита сметана и яйца или изпечен на скара черен дроб и пет моркова, същата вечеря, която баба ми ядеше всяка вечер по време на моето детство. След нейното пенсиониране семейството се беше скрило в разпростряната нашироко ферма в Петалума, където тя отглеждаше изложбени рози от зелени резници на Лутър Бърбанк^[8] и се грижеше за коне.

Когато баба ми почина, ние все едно си имахме своя собствена държава сред онези хълмове, издържайки се с парите ѝ, макар че стигах с колело до града. Разстоянието беше по-скоро психологическо — като възрастна щях да се чудя на изолацията ни.

Майка ми обикаляше на пръсти около баща ми и аз правех същото — неговите коси погледни към нас, насърчаванията му да ядем повече протеин, да четем Дикенс или да дишаме по-дълбоко. Ядеше сурови яйца и осолени пържоли и държеше чиния с бифтек тартар в хладилника, като си гребваше хапки с лъжица по пет или шест пъти на

ден. „Физическото ти тяло отразява твоята същност“, казваше той и правеше гимнастика върху японска рогозка до басейна — петдесет лицеви опори, докато седях на гърба му. Това бе вид магия — да бъда повдигана във въздуха, както си бях с кръстосани крака. Овесената трева, дъха на хладната пръст.

Когато някой койот се спуснеше от хълмовете и се сбиеше с кучето — онова отвратително, остро съскане, което ме разтреперваше, баща ми застрелваше койота. Всичко изглеждаше толкова просто. Конете, които прерисувах от книжка за рисуване с молив, защриховането на техните графитни гривни. Копирането върху паус от снимка на рис, който носеше полевка в челюстта си — острите зъби на природата. По-късно щях да видя как страхът е бил там през цялото време. Тревогата, която изпитвах, когато майка ми ме оставяше сама с бавачката Карсън, която миришеше на влага и седеше на погрешния стол. Как ми обясняваха, че се забавлявам през цялото време и нямаше начин да обясня, че не бе така. И дори миговете на щастие бяха последвани от някакво разочарование — смехът на баща ми, съпроводен от усилието да вървя редом с него, докато той крачеше далеч пред мен. Ръцете на майка ми върху трескавото ми чело и малко по-късно отчайващата самота в стаята ми на болник — тя изчезваше някъде из къщата, говореше по телефона с някого с глас, който не можех да разпозная. Табла с крекери „Риц“ и изстинала пилешка супа с фиде и щръкнало през слоя мазнина жълтеникаво месо. Звездна пустота, която усещах дори докато бях още дете, сякаш бе нещо като смърт.

Не се питах как майка ми прекарваше дните си. Как трябва да е седяла в празната кухня, масата е миришела на домашна плесен от гъбата, и е чакала да се върна шумно от училище, баща ми да се прибере у дома.

Баща ми, който я целуваше така студено и формално, че караше всички ни да се срамуваме, който оставяше бирени бутилки на стълбите и те събираха оси, който се тупаше по голите гърди сутрин, за да поддържа белите си дробове здрави. Вкопчваше се неумолимо в грубата реалност на тялото си, плътните му чорапи на райета се показваха над обувките, изпъстрени с петна от кедровите стърготини, които държеше в пликчета в чекмеджетата си.

Начинът, по който се шегуваше, когато оглеждаше отражението си в предния капак на колата. Опитвах се да съхраня в паметта си различни неща, които да му разкажа, ровех се щателно из дневните си преживявания за нещо, което да провокира минимален интерес. Не ми хрумваше дори, чак докато не пораснах, че беше странно да знам толкова много за него, когато той, изглежда, не знаеше нищо за мен. Да знам, че обичаше Леонардо да Винчи, защото бе измислил как да се използва слънчевата енергия и се бе родил беден. Че можеше да разпознае марката на всяка кола само по звука на двигателя ѝ и беше убеден, че всички трябваше да знаят названията на дърветата. Харесваше му, когато потвърждавах, че бизнес училищата бяха измама или когато кимах на твърденията му, че тийнейджърът в града, който бе нарисувал символите на мира върху колата му, беше предател. Веднъж ми бе споменал, че трябвало да се науча да свиря на класическа китара, макар че никога не го бях чувала да слуша каквато и да е музика, с изключение на онези театрални каубойски групи, които тропаха с каубойските си ботуши от зелена кожа с цвят на смарагд и пееха за жълти рози. Смяташе, че ръстът му беше единственото, което му бе попречило да постигне успех.

— Робърт Мичъм също е нисък — един път бе споделил с мен той. — Карат го да стъпва върху каси от портокали.

Веднага щом съзрях как момичетата си проправят път през парка, вниманието ми остана приковано към тях. Чернокосата девойка с нейните придружителки, смехът им представляваше укор към моята самота. Очаквах нещо, без да зная какво. И тогава то се случи. Само за миг, но аз все пак го видях: момичето с черната коса дръпна надолу деколтето на роклята си за част от секундата и под него се разкри червеното зърно на оголената му гърда. По средата на парк, гъмжащ от хора. Преди да успея напълно да повярвам на очите си, момичето издърпа обратно роклята си нагоре. И трите се смееха похотливо и безгрижно — нито едно от тях не вдигна очи, за да види дали някой ги наблюдава.

Момичетата тръгнаха по алеята, която минаваше покрай ресторанта, малко по-встрани от скарата. С оттренирани и плавни движения. Не извърнах поглед. По-голямото вдигна капака на един

контейнер за боклук. Червенокосото леко приклегна, а чернокосото момиче използва коляното му като стъпало и се прехвърли през ръба. Търсеше нещо вътре, но не можех да си представя какво. Изправих се, за да хвърля салфетките, спрях до кофата за боклук и продължих да наблюдавам. Чернокосото момиче подаваше на другите разни неща от контейнера: торбичка с хляб, все още опакован, анемично изглеждаща зелка, която те подушиха, след което хвърлиха обратно в боклука. Изглеждаше като добре установена процедура — наистина ли щяха да ядат тази храна? Когато чернокосото момиче се появи за последен път, праметна се през ръба и спусна тежестта си на земята, държеше нещо в ръцете си. Беше със странна форма, с цвета на кожата ми и аз се приближих.

Когато осъзнах, че бе сурово пиле, увито в лъскава пластмасова опаковка, вероятно се бях загледала втренчено, защото чернокосото момиче се обърна и улови погледа ми. То се усмихна и стомахът ми се преобърна. Изглежда, между нас премина нещо — неуловимо пренареждане на въздуха. Откровеният, нетърсец извинение начин, по който момичето посрещна погледа ми. Но вниманието му се отклони, когато мрежата на вратата на ресторанта се отвори с трясък. Оттам изскочи едър здравеняк, който вече бе започнал да крещи. Пъдеше ги като кучета. Момичетата сграбчиха торбичката с хляба и пилето и хукнаха да бягат. Мъжът се спря и остана да ги наблюдава около минута. Бършеше едрите си ръце в престилката, а гърдите му се повдигаха с усилие.

Момичетата вече бяха на пресечка разстояние, косите им се вееха като флагове, а един черен училищен автобус мина покрай тях, намали и трите се скриха вътре.

Видът им, отвратителното ембрионално състояние на пилето, яркочервеното зърно на момичето. Всичко бе толкова поразително и вероятно точно затова не ми излизаше от ума. Не можех да осмисля случилото се. Защо тези момичета имаха нужда от храна от контейнера за боклук. Кой бе карал автобуса, какви хора биха го боядисали в този цвят. Бях забелязала, че те, момичетата, бяха мили едно към друго, че бяха сключили някакъв семеен договор — нямаха никакви съмнения за това какво представляваха заедно. Изведнъж прострялата се пред мен

дълга нощ, майка ми, която бе излязла навън със Сал, всичко ми се видя непоносимо.

Това бе първият път, когато видях Сюзън — черната ѝ коса я маркираше, дори и от разстояние, като различна, усмивката ѝ към мен беше пряма и преценяваща ме. Не можех да си обясня покрусата и тъгата, които изпитах, като я гледах. Тя бе странна на вид и дива като онези цветя, които бурно разцъфтяват и се множат веднъж на всеки пет години, пищност, дразнеща сетивата почти по същия начин като красотата. А какво ли бе видяло момичето, когато ме бе погледнало?

Използвах тоалетната в ресторанта. *Не спирай камиона*, надраскано с маркер. *Тес Пайл обича да ги лапа!* Придружаващите надписа илюстрации бяха зачертани. Всички глупави, замаскиращи знаци на хора, които се бяха примирили, че са задържани на място, пратено в глуха линия от формалния ред на нещата. Които са искали да изразят някакъв малък протест. Най-тъжният: *По дяволите*, изписан с молив.

Докато си миех ръцете и ги бършех с една твърда кърпа, изучавах отражението си в огледалото над мивката. За миг се опитах да се видя през очите на момичето с черната коса или дори през тези на момчето с каубойската шапка, оглеждах чертите си за някаква вибрация под кожата. Усилието беше видимо по лицето ми и се почувствах засрамена. Нищо чудно, че момчето бе изглеждало отвратено: сигурно бе съзряло копнежа в мен. Бе видяло как физиономията ми крещящо излъчва нужда като празната чиния на сирак. И това беше разликата между мен и чернокосото момиче — неговото лице отговаряше на всичките си въпроси.

Не исках да зная тези неща за себе си. Наплисках лицето си с вода, със студена вода, както Кони веднъж ми бе казала да правя. „Студената вода кара порите ти да се затворят“ и може би беше вярно: усетих кожата ми да се стяга, докато водата се стичаше по лицето и по врата ми. Колко отчаяно вярвахме двете с Кони, че ако изпълнявахме тези ритуали — да си мием лицето със студена вода, да решем косите си до статично безумие с твърда като глиганска четина четка за коса преди лягане, някакво изпитание щеше да се разреши от само себе си и пред нас щеше да се разстеле един нов живот.

[1] „Хейт-Ашбъри“ е квартал в Сан Франциско, Калифорния, известен с историята и произхода на хипи субкултурата. — Б.пр. ↑

[2] Религиозна секта, известна още под името „Църква на Страшния съд“, която процъфтява през 60-те и 70-те години на ХХ век. — Б.пр. ↑

[3] Вегетарианско ястие на основата на ориз и леща, широко застъпено в аюрведа като богато на белтъчини, подхранващо всички тъкани и органи на тялото. — Б.пр. ↑

[4] Видал Сасун (1928–2012) е английски и американски фризьор стилист, бизнесмен и филантроп. Открива първата верига фризьорски салони и започва производството на продукти за лечение на косата. — Б.пр. ↑

[5] Използвано от сциентолозите устройство за измерване на психическото състояние. — Б.пр. ↑

[6] Гещалт терапията насърчава пациента да открие собствен смисъл, да поставя собствени цели и да прави собствени избори. — Б.пр. ↑

[7] Първият роман на Джаклин Сюзан, публикуван през 1966 г. и превърнал се в един от символите на своето време. Той дължи легендарната си известност на провокативния сюжет и свободомислещите героини, както и на скандално директния писателски стил на авторката. — Б.пр. ↑

[8] Американски ботаник, растениевъд и пионер на селскостопанските науки. — Б.пр. ↑

2.

Ча чинг, пропя ротативната машина в гаража на Кони, като в някаква анимация, лицето на Питър заляно от розовата ѝ светлина. Той беше на осемнадесет, по-големият брат на Кони, и ръцете му бяха с цвят на препечени филийки. Приятелят му Хенри се въртеше около него. Кони реши, че си пада по Хенри, така че нашата петък вечер щеше да бъде посветена на киснене върху лежанката за вдигане на щанги, оранжевият мотоциклет на Хенри, паркиран до нас като конче за награда на добрите деца. Щяхме да наблюдаваме как момчетата играят на ротативката и пият неизвестната марка бира, която бащата на Кони държеше в хладилника на гаража. По-късно щяха да стрелят по празните бутилки с въздушен пистолет и да ликуват при всяко взривено шише.

Знаех, че ще видя Питър тази вечер, затова си бях облякла бродирана блуза, а косата ми бе обилно напръскана с лак за коса. Бях прикрила пъпка на брадичката си с бежов фон дьо тен „Мърл Норман“, но той се бе натрупал по ръба и сега тя лъщеше. Докато косата ми стоеше фиксирана, изглеждах добре, или поне така си мислех, и бях подпъхнала блузата си в сутиена така, че да се вижда горната част на малките ми гърди над изкуствено оформеното деколте. Чувството, че съм на показ, ми доставяше нервно удоволствие, което ме караше да стоя по-изправена и да държа главата си като яйце в чаша. Опитвах се да бъда като чернокосото момиче от парка — с онова спокойно изражение на лицето. Кони присви очи, когато ме видя, в крайчеца на устата ѝ потрепна мускулче, но тя не каза нищо.

Питър бе говорил действително само с мен за първи път преди две седмици. Чаках Кони на долния етаж. Спалнята ѝ беше много по-малка от моята, къщата ѝ — по-скромна, но прекарвахме повечето време там. В подредбата на стаите преобладаваше морската тематика, което представляваше погрешният опит на баща ѝ да изимитира, доколкото може, типично женско обзавеждане. Съчувствах на таткото

на Кони: работата му на нощни смени в млекозавод, болните му от артрит ръце, които стискаше и отпускаше нервно. Майката на Кони живееше някъде в Ню Мексико, близо до някакъв топъл извор, имаше момчета близнаци и друг живот, за който никой никога не говореше. Веднъж беше изпратила на Кони за Коледа пуловер с шарка „Феър Айл“, който бе толкова малък, че нито една от нас двете не успя да промуши главата си през отвора.

— Цветовете са хубави — отбелязах добронамерено.

Кони просто сви рамене.

— Тя е кучка.

Питър влезе с трясък през входната врата и хвърли някаква книга върху кухненската маса. Кимна ми по своя кротък начин и започна да си прави сандвич — извади филии бял хляб и бурканче цвят електрик с горчица.

— Къде е принцесата? — попита той. Устните му бяха напукани и яркорозови. Леко покрити, представих си аз, с нагар от марихуана.

— Взема си якето.

— Аха. — Питър плесна филиите хляб една върху друга и отхапа. Наблюдаваше ме, докато дъвчеше.

— Изглеждаш добре в последно време, Бойд — заяви и преглътна шумно. Оценката му така ме извади от равновесие, че ми се стори като плод на моето въображение. Трябваше ли въобще да отвърщам? Вече бях запаметила изречението.

Тогава той се обърна заради някакъв шум, който дойде откъм входната врата — облечено в дънково яке момиче, чиито очертания бяха неясни заради мрежата. Памела, приятелката му. Те бяха неразделна двойка, слели се един с друг — носеха подобни дрехи, безгласно си подаваха напред-назад вестника, докато седяха на дивана и гледаха „Мъжът от U.N.C.L.E.“. Скубеха мъхчета от дрехите на другия, сякаш го правеха за самите себе си. Бях виждала Памела в гимназията, когато се бе случвало да минавам с колелото покрай сивокафявата сграда. Правоъгълниците с полуизсъхнала трева, ниските, широки стъпала, където по-големите момичета винаги седяха, облечени с впити плетени блузки, хванали се само за кутретата, и си подаваха от ръка на ръка кутии с цигари „Кент“. Полъхът на смъртта сред тях, приятелите им във влажната джунгла. Държаха се като

възрастни, дори и в начина, по който тръскаха пепелта от цигарите си — с отегчена чупка на китката.

— Здравсти, Иви — поздрави Памела.

На някои момичета им бе лесно да се държат любезно. Да запомнят името ти. Памела беше красива, това бе истина, и аз изпитвах към нея онова спотаено привличане, което всеки изпитва към красивото. Ръкавите на дънковото ѝ яке бяха навити до лактите, очите ѝ изглеждаха пленителни от молива за очи. Краката ѝ бяха голи и имаха тен. Моите бяха нашарени с белези от ухапванията на комари, които бях разчоплила в отворени рани, прасците ми бяха покрити с бледи косми.

— Скъпа — възкликна Питър с пълна уста и изтича, за да я прегърне, заравяйки лицето си във врата ѝ. Памела изписка и го отблъсна. Когато се засмя, щръкналото ѝ зъбче проблесна.

— Повече от отвратително — прошепна Кони с влизането си в стаята. Но аз стоях притихнала и се опитвах да си представя какво би било усещането да бъдеш толкова близък с някого, че да си се превърнал в почти същия човек.

По-късно бяхме на горния етаж и пушихме тревата, която Кони бе откраднала от Питър. Бяхме затъкнали процепа под вратата с дебело усукана кърпа. Кони непрекъснато трябваше да притиска навитата цигарена хартия с пръсти да не се отвие и двете пушихме сред нашата церемониална, парникова тишина. Виждах колата на Питър през прозореца, паркирана накриво, сякаш му се бе наложило да я изостави поради някаква ужасна принуда. Винаги бях усещала присъствието на Питър по начина, по който харесвах всяко по-голямо момче на онази възраст — самото им съществуване изискваше внимание. Но чувствата ми внезапно бяха станали разпалени и настойчиви, преувеличени и неизбежни, както ти се струват събитията в сънищата. Бях си натъпкала в главата баналности за него — тениските, които носеше и редуваше, нежната кожа по задната част на врата му, която изчезваше под яката му. Гърмящата от спалнята му музика на „Пол Ривиър енд дъ Рейдърс“, как понякога гордо залиташе насам-натам с откровена потайност, за да разбере, че е взимал ЛСД. Как пълнеше по няколко пъти чаша с вода в кухнята с прекомерно внимание.

Докато Кони се къпеше, бях влязла в стаята на Питър. Вътре вонеше на нещо, което по-късно идентифицирах като мастурбация, влажен натрапчив мирис. Всичките му вещи бяха пропити с мистериозно значение: ниският му матрак футон, найлоновото пликче, пълно с пепеляви на цвят сушени пъпки канабис до възглавницата. Ръководствата как да станеш помощник-монтър. Чашата на пода, омазана с отпечатъци, бе наполовина пълна със застояла на вид вода, а върху скрина му бяха наредени гладки речни камъчета. Евтината медна гривна, която го бях виждала да носи понякога. Поглъщах с очи всичко, сякаш можех да декодирам тайния смисъл на всеки предмет, да нареда като пъзел вътрешната архитектура на живота му.

На тази възраст събуждането на такъв огромен копнеж беше умишлено действие. Толкова упорито се опитвахме да слеем грубите, разочароващи черти на момчетата във формата на някой, когото можем да обичаме. Говорехме за отчаяната ни нужда от тях с наизустени и познати думи, сякаш четяхме реплики от пиеса. По-късно щях да го осъзная: колко всеобща и ненаситна е била нашата любов, как се е лутала из Вселената с надеждата да намери приемник, който да даде форма на желанията ни.

Когато бях малка, намерих едни списания в чекмедже в тоалетната, списания на баща ми с издути от влагата страници. Вътрешните бяха пълни с жени. Изпънатите мрежести чорапогащници с отвори на чатала, меката светлина, на която кожата им изглеждаше озарена и бледа. Любимото ми момиче носеше памучна лента на райета, завързана около врата му на панделка. Беше толкова странно и вълнуващо, че някой може да е гол, но също така да носи панделка около врата си. Това караше голотата на момичето да изглежда несъществуваща.

Посещавах страниците на списанието с редовността на каещ се грешник, като всеки път го връщах старателно на мястото му. Заклучвах вратата на тоалетната със задъхано, нездраво удоволствие, което бързо се видоизмени в триене на слабините ми по шевовете на килимите, по шевовете на дюшека ми. По гърба на дивана. Как въобще се получи? Докато задържах в ума си реещия се образ на момичето, можех да изградя усещането — тънък пласт от удоволствие, който

нарастваше, докато не се превърна в натрапчив, жаждата да се почувствам по този начин отново и отново. Странно, че си представях момиче, а не момче. И че чувството се възпламеняваше също и от други странности: илюстрацията на цветен кръг с момиче, хванато в мрежата на паяк в книгата ми с приказки. Фасетъчните очи на злите създания, които го наблюдаваха. Споменът как баща ми улавя с две ръце задника на една съседка през мокрия ѝ бански.

Бях правила някои неща и преди — не точно секс, но нещо подобно. Непохватните опипвания в коридорите след танците в училище. Спарващото задушаване върху нечий родителски диван с изпотени сгъвки на коленете. Алекс Поснър, който бавно промъква ръката си надолу в шортите ми с неговия проучвателски, сякаш незаинтересуван маниер, а после рязко и грубо я отдръпва, когато чуваме стъпки. Никое от тези неща — целувките, пълзящата под бельото ми ръка, влажната нервност на член в ръката ми — не изглеждаше по никакъв начин подобно на онова, което вършех сама, разпространяването на напрежението, подобно на изкачваща се нагоре стълба. Представях си Питър почти като коректив на моите собствени желания, чиято натрапчивост понякога ме плашеше.

Лежах по гръб върху тънката бродирана завивка, която покриваше леглото на Кони. Тя имаше лошо слънчево изгаряне — наблюдавах я, докато търкаше мътна, ронлива кожа от рамото си и я свиваше на мънички сиви топчета. Лекото ми отвращение се смекчаваше от мисълта за Питър, който живееше в същата къща като Кони, който дишаше от същия въздух. Който се хранеше от същите съдове. Те се съчетаваха по някакъв първичен начин, като два различни вида, отгледани в една и съща лаборатория.

От долния етаж дочух невъздържания смях на Памела.

— Когато си хвана приятел, ще го карам да ме извежда на вечеря — заяви авторитетно Кони. — Тя дори няма нищо против, че Питър я води тук просто за да се чукаат.

Питър никога не носел бельо, беше се оплакала Кони, и този факт се насади в ума ми, от което ми призляваше по един не неприятен начин. Сънливите гънки на очите му от това, че бе постоянно напушен. В сравнение с него Кони бледнееше: не вярвах, че приятелството би

могло да бъде край само по себе си, а не просто неясен заден фон на голямата драма дали момчетата те обичат или не.

Кони стоеше пред огледалото и се опитваше да пее в хармония с един от сладките, тъжни сингли, които слушахме фанатично, до безкрай. Песни, нажежаващи още повече моята собствена праведна тъга, моето въображаемо сливане с трагичната същност на света. Как обичах да се изтезвавам по този начин, да подклаждам чувствата си, докато те станеха непоносими. Исках да усещам всичко в живота толкова обезумяло и изпълнено със знамения, че дори цветовете, времето и вкусът да бъдеха по-наситени. Това обещаваха песните, това извличаха те от сърцето ми.

Една песен отекваше със собствено ехо, сякаш бе създадена за мен. Простичките стихове за жена, за формата на гърба ѝ, когато го обърне на мъжа за последен път. За пепелта от цигарите ѝ, която оставя в леглото. Песента свърши и Кони скочи, за да обърне плочата.

— Пусни я отново — помолих. Опитах се да си се представя по същия начин, по който певецът виждаше жената: поклащането на сребърната ѝ гривна, обагрена в зелено, падащите ѝ коси. Но само се почувствах глупаво, когато отворих очи и видях в огледалото Кони да разделя миглите си с безопасна игла, шортите ѝ, впити в задника ѝ. Не беше същото като да забелязваш неща за себе си. Само определени момичета успяваха да предизвикат подобно внимание. Като онова, което бях видяла в парка. Или Памела и приятелките ѝ на стълбите пред гимназията, които чакаха бездействащите коли на гаджетата им лениво да се размърдат, сигнала да скочат на крака. Да изчеткат мястото, където са седели, и да излязат на слънце, махвайки за довиждане на другите, които оставаха.

Скоро след този ден влязох в стаята на Питър, докато Кони спеше. Усещах коментара му за мен в кухнята като покана с фиксирано време, която трябваше да използвам, преди неусетно да е изтекла. Двете с Кони бяхме пили бира преди лягане, облегнахме се на плетените крака на мебелите ѝ и гребящи с пръсти извара от голяма кутия. Изпих много повече бира от нея. Копнеех да ме завладее някакъв друг импулс и да ме принуди да предприема действия. Не исках да съм като Кони, която никога не се променяше, изчакваше

нещо да се случи, ядеше цяла кутия със сусамени крекери, след което правеше десет подскока с разтваряне на ръцете и краката в стаята си. Останах будна, след като тя потъна в своя дълбок, неспокоен сън. Ослушвах се за стъпките на Питър по стълбите.

Най-накрая той шумно се прибра в стаята си, а аз изчаках, докато ми се стори, че мина дълго време, преди да го последвам. Промъквах се по коридора като призрак в къса лятна пижама, чийто хлъзгав полиестер бе нещо средно, по особен мрачен начин, между премяна на принцеса и бельо. Тишината в къщата беше като живо същество, тягостна и присъстваща, но също така оцветяваше всичко с несвойствена свобода, изпълваше стаите като сгъстен въздух.

Очертанията на Питър под одеялата бяха неподвижни, възлестите му мъжки крака стърчаха отвити. Чух дишането му, което бе хрипкаво от вторичните ефекти на взетите наркотици. Стаята му сякаш го прегръщаше. Това можеше да е достатъчно — да го наблюдавам как спи, като някой родител, който се задоволява с привилегията да си представя сладки сънища. Ритмичното му дишане сякаш отброяваше зърна на броеница, всяко поемане на въздух носеше спокойствие. Но аз не исках това да е достатъчно.

Когато се приближих, лицето му се изясни, чертите му се допълниха, след като привикнах с тъмнината. Позволих си да го наблюдавам без срам. Питър отвори очи, внезапно, и поради някаква причина не изглеждаше стреснат от присъствието ми до леглото си. Изгледа ме с поглед, благ като чаша с мляко.

— Бойд — изрече той, гласът му все още бе унесен от съня, но в премигването му и в начина, по който произнесе името ми, имаше примирение, което ме накара да усетя, че ме е очаквал. Че е знаел, че ще дойда.

Почувствах се неудобно да стоя по този начин.

— Можеш да седнеш — покани ме той. Приклеках до дюшека, надвиснала глуповато. Мускулите на краката ми вече започваха да горят от усилието. Питър протегна ръка, за да ме издърпа изцяло върху леглото и се усмихна, макар да не бях сигурна, че дори можеше да види лицето ми. Мълчеше и аз направих същото. Стаята му имаше странен вид, гледана откъм пода — огромният гардероб, слабата светлина под вратата. Не бях в състояние да си представя Кони в

стаите от другата страна. Кони, бълнуваща в съня си, както ставаше често, понякога обявяваше число, като играч на бинго с размътен ум.

— Мушни се под одеялата, ако ти е студено — предложи Питър и отметна завивките, така че видях голите му гърди, голотата му. Настаних се до него с ритуално безмълвие. Беше толкова лесно — избрах възможност, която винаги е била на разположение.

Той не проговори след това, а също и аз. Придърпа ме близо, гърбът ми се опря в гърдите му и усетих как членът му се надига до бедрата ми. Не желяех да дишам, долавах, че това би било бреме за него, дори фактът, че ребрата ми се надигаха и отпусаха, бе твърде обезпокояващ. Поемах си малки глътки въздух през носа, обзе ме замаяност. Острата му миризма в тъмнината, одеялата му, чаршафите му — Памела получаваше всичко това през цялото време, лесното завладяване на присъствието му. Ръката му ме беше обгърнала, тежест, която продължавах да идентифицирам като тежест от ръката на момче. Питър се държеше така, сякаш ще спи, небрежните въздишки и помръдвания, но те само допълваха нещата. Трябваше да се преструваш, че нищо странно не се случва. Когато леко бръсна зърното на гърдата ми с пръст, аз останах напълно неподвижна. Усещах равномерното му дишане във врата си. Ръката му направи безпристрастно претегляне. После изви зърното и аз звучно си поех дъх, а той се поколеба за миг, но продължи. Членът му се триеше в голите ми бедра. Разбрах, че каквото и да станеше, щях да бъда направлявана през цялото време. Както той контролираше нощта. И не изпитвах страх, само някакво близко до вълнение усещане, като при гледка от крилата на самолет. Какво щеше да се случи с Иви?

Когато дъските на пода изскърцаха откъм коридора, магията се развали. Питър отдръпна ръката си и рязко се обърна по гръб. Втренчи се в тавана, така че виждах очите му.

— Трябва да поспя — заяви той със старателно лишен от емоции глас. Глас, който заличаваше, настойчивата му притъпеност трябваше да ме накара да се запитам дали нещо се беше случило. И аз бавно се изправих на крака, леко зашеметена, но също и щастливо екзалтирана, сякаш дори тази мъничка случка ми бе дала заряд.

Момчетата играеха на ротативната машина сякаш от часове. Двете с Кони седяхме на пейката и потръпвахме от насилено безразличие. Продължавах да очаквам някакво потвърждение от Питър за онова, което се бе случило. Да улови очите ми със своите, да ми хвърли остър поглед, назъбен от нашата история. Но той не ме погледна. Влажният гараж миришеше на хладен бетон и силната воня на лагерни палатки, сгънати, докато са били още мокри. На стената имаше календар от бензиностанция: жена в гореща вана със стъкления поглед и оголените зъби на препарирано животно. Бях благодарна за отсъствието на Памела онази вечер. Кони ми бе казала, че имало някаква кавга между нея и Питър. Искях да измъкна от нея повече подробности, но на лицето ѝ беше изписано предупреждение — не биваше да проявявам твърде силен интерес.

— Вие, деца, нямате ли си по-добро занимание? — попита Хенри. — Някаква среща за сладолед някъде?

Кони тръсна коса и отиде да вземе още бира. Той развеселено наблюдаваше приближаването ѝ.

— Дай ми ги — изхленчи тя, когато Хенри вдигна бутилките така, че да не може да ги стигне. Спомням си, че за първи път забелязах колко бе шумна — гласът ѝ беше изпълнен с глуповата агресивност. Кони с нейните мрънкания и преструвки, скърцащия смях, който звучеше, сякаш го бе репетирала — а тя действително го правеше. Между нас зейна разстояние веднага щом започнах да забелязвам тези неща, да съставям списък на недостатъците ѝ по начина, по който би го направило едно момче. Сега съжалявам, че бях толкова невеликодушна. Сякаш като се дистанцирах от нея, можех да излекувам себе си от същата болест.

— Какво ще ми дадеш за тях? — попита Хенри. — Нищо не е безплатно на този свят, Кони.

Тя сви рамене, след което се хвърли към бирите. Хенри притисна солидната маса на тялото си към нейното и ухилено я загледа как се бори. Питър извъртя очи. На него също не му харесваше подобно нещо, водевилно дрънкане на празни приказки. Имаше по-големи приятели, които бяха изчезнали сред лениви джунгли, реки, затлачени от наноси. Които се връщаха у дома, бръщолевещи и пристрастени към мънички черни цигари, а приятелките им от родния град се криеха зад тях като нервни, малки сенки. Опитах се да седна по-изправено, да

придам на лицето си отегчението на възрастен. Подмамвах Питър да погледне към мен. Исках частици от него, които бях сигурна, че Памела не забелязваше — леките нотки на тъга, които понякога улавях в погледа му, или тайната доброта, показал към Кони, когато ни заведе на езерото Ероухед в годината, в която майка им напълно беше забравила за рождения ѝ ден. Памела не знаеше за тези неща и аз се вкопчвах убедено във всяка дреболия, която можеше да принадлежи само на мен.

Хенри оципа меката кожа над шортите на Кони.

— Гладна ли си в последно време, а?

— Не ме докосвай, перверзнико — отвърна тя и плесна ръката му, за да я отдръпне. После леко се изкиска. — Да ти го начукам.

— Добре — откликна той и улови ръцете на Кони за китките. — Начукай ми го. — Тя вяло се задърпа, хленчейки, докато Хенри най-накрая не я пусна. Кони разтри китките си.

— Задник — измрънка тя, но не беше ядосана наистина. Това бе част от съдбата ти на момиче — да се държиш според очакванията за теб. Ако се разгневиш, си луда, а ако не реагираш, си кучка. Единственото, което можеш да направиш, е да се усмихваш от ъгъла, в който са те притиснали. Да участваш в шегата, макар тя винаги да е за твоя сметка.

Не харесвах вкуса на бирата, зърнестата горчивина, която нямаше нищо общо с приятната хигиенична хладина на мартинитата на баща ми, но изпих една, а после и втора. Момчетата захранваха ротативната от една пазарска чанта, пълна с монети от пет цента, докато не им останаха почти никакви.

— Трябва да вземем ключовете за машината — подхвърли Питър и запали един тънък джойнт, който извади от джоба си. — За да я отворим.

— Аз ще ги донеса — обади се Кони. — Да не ти стане много мъчно за мен — изтананика тихо тя на Хенри и леко му помахаше с ръка, преди да излезе. Към мен само вдигна вежди. Разбрах, че това бе част от някакъв план, който бе измътила, за да прикове вниманието на Хенри. Да си тръгне и после да се завърне. Вероятно беше чела за този подход в някое списание.

Там бе грешката ни, мисля. Една от многото. Да вярваме, че момчетата действаха според някаква логика, която някой ден щяхме да

разберем. Да вярваме, че тяхното поведение имаше някакво значение извън прибързания импулс. Бяхме като теоретици на конспирацията — виждахме поличба и намерение във всяка подробност, отчаяно желаехме да бъдем достатъчно важни, за да сме обектът на планиране и теоретизиране. Но те бяха просто момчета. Глупави, млади и откровени — не прикриваха нищо.

Питър остави ръчката да се върне на стартова позиция и се дръпна назад, за да отстъпи ред на Хенри — подаваха си цигарата с марихуана един на друг. И двамата носеха бели износени тениски. Питър се усмихна на шумната карнавална музика, когато ротативната машина изхвърли с дрънчене цяла купчина монети, но изглеждаше разсеян — привърши още една бира и пуши от джойнта, докато не стана омачкан и мазен. Разговаряха тихо. Дочувах части от разменените думи.

Обсъждаха Уили Потъррейк: всички го познавахме — първото момче от Петалума, което се записа в армията. Баща му го беше накарал да се регистрира. След това го бях видяла в ресторант „Хамбургер Хамлет“ с една дребничка брюнетка, от чиито ноздри течеха сополи. Тя упорито го наричаше с цялото му име, Уил_ям_ все едно допълнителната сричка бе тайната парола, която щеше да го трансформира в пораснал и отговорен мъж. Беше се лепнала за него като гербова марка.

— Винаги е на алеята за коли пред къщата — каза Питър. — Мие си колата, сякаш нищо не е станало. Вече дори не може да я кара, поне така мисля.

Това бяха новини от другия свят. Като гледах лицето на Питър, усетих срам за това как театралничех, как разигравах истински чувства и се пресягах към света чрез песни. Питър можеше действително да бъде взет на военна служба, можеше действително да умре. Нямаше нужда да се насилва, за да се почувства по този начин, емоционалните упражнения, с които двете с Кони си запълвахме времето: „Какво ще правиш, ако баща ти умре? Какво ще правиш, ако забременееш? Какво ще правиш, ако някой учител иска да спи с теб, като господин Гарисън и Патриша Бел?“

— Кожата по чукана на ампутирания му крак беше цялата сбръчкана — обясни Питър. — Розова.

— Отвратително — обади се Хенри от ротативката. Не извърна очи от движещите се картинки на черешки, които се въртяха пред него. — Като искаш да убиваш хора, най-добре да нямаш нищо против онези от тях, които ти откъсват с взрив краката.

— И се гордее с това — продължи Питър, а гласът му се извиси, когато метна угарката на цигарата с марихуана по вратата на гаража. Загледа я как гасне. — Иска хората да го видят. Ето кое е ненормалното.

Драматизмът на техния разговор накара и мен да се почувствам драматично. Бях развълнувана от алкохола, чието парене в гърдите ми преувеличавах, докато не ме разчувства външен източник. Изправих се. Момчетата не забелязаха. Говореха си за филм, който бяха гледали в Сан Франциско. Разпознах заглавието — не го бяха прожектирали в града, защото се смяташе, че е перверзен, макар да не си спомням защо.

Когато най-накрая гледах филма, като възрастна, явната невинност на сексцените ме изненада. Непретенциозното дундесто коремче над срамните косми на актрисата. Как се смееше тя, когато придърпа лицето на капитана на яхтата към прекрасните си увиснали гърди. В неприличната сцена имаше нещо добродушно, сякаш самото развлечение съдържаше еротична идея. За разлика от филмите, които се появиха по-късно, в които момчетата потръпваха от отвращение, докато краката им се размятаха във въздуха като крайниците на мъртвец.

Хенри пърхаше с клепачи, а езикът му бе изплезен неприлично. Имитираше някаква сцена от филма.

Питър се разсмя.

— Страхотно.

Чудеха се на висок глас дали актрисата наистина е правела секс. Изглежда, не им пукаше, че аз стоях съвсем близо до тях.

— Виждаше се, че ѝ харесва — заяви Хенри. — Ооо — изгука с тънък женствен глас. — Ооо, да, ммм. — Той заблъска ротативната машина с бедрата си.

— Аз също го гледах — обадих се, преди да се замисля. Исках да намеря място, където да се включа в разговора, дори и като излъжа. И двамата ме погледнаха.

— Е — възкликна Хенри, — призракът най-сетне проговори.

Изчервих се.

— Гледала си го? — попита с явно недоверие Питър. Помислих си, че се държи покровителствено.

— Да — потвърдих. — Щура работа.

Те си размениха погледи. Наистина ли си въобразявах, че биха повярвали, че по някакъв начин съм стигнала до града? Че съм отишла да гледам нещо, което по същество беше порно?

— Така значи. — Очите на Хенри проблеснаха. — Коя ти е любимата част?

— Частта, за която си говорехте — отвърнах. — С момичето.

— Но коя част от това ти хареса най-много? — настоя Хенри.

— Остави я на мира — кротко каза Питър. Вече бе отегчен.

— Хареса ли ти коледната сцена? — продължи Хенри. Усмивката му ме успокои и ме накара да си помисля, че водехме истински разговор, че имах напредък. — Голямото дърво? Целият този сняг?

Кимнах. Почти бях повярвала на собствената си лъжа.

Той се разсмя.

— Действието на филма се развива на Фиджи. Цялото нещо е заснето на остров. — Хенри пак прихна, неспособен да въздържи смеха си, и хвърли поглед на Питър, който, изглежда, се чувстваше неловко заради мен, както на човек му става неудобно за някой спянал се на улицата непознат, сякаш никога нищо не се бе случвало помежду ни.

Бутнах мотоциклета на Хенри. Изобщо не очаквах да се прекатури: може би само да се разклати достатъчно, за да прекъсне Хенри, той да се изплаши за секунда, да направи някое шеговито изненадано възклицание и да забрави лъжата ми. Но бях блъснала мотора доста силно. Той падна и шумно издрънча върху циментовия под.

Хенри впери поглед в мен.

— Малка кучка такава. — Бързо отиде до падналия мотоциклет, сякаш бе застрелян домашен любимец. И буквално го прегърна.

— Не е счупен — глупаво се оправдах аз.

— Ти си шибана откачалка — измърмори той. Прокара ръце по корпуса на мотора и вдигна счупено парче оранжев метал към Питър. — Можеш ли да повярваш на тая гадост?

Когато Питър ме погледна, лицето му бе застинало от съжаление, което по някакъв начин беше по-лошо от гняв. Бях като дете, което предизвиква само омекотени емоции.

Кони се появи на вратата.

— Чук-чук — извика тя, ключовете висяха на извития ѝ пръст. После огледа обстановката: Хенри приклепнал до мотоциклета, ръцете на Питър скръстени.

Хенри се изсмя сурово.

— Приятелката ти е истинска кучка — заяви той и ме стрелна с поглед.

— Иви събори мотора — обясни Питър.

— Проклети деца — изръмжа Хенри. — Следващия път си вземете бавачка, недейте да висите покрай нас. По дяволите.

— Съжалявам — извиних се с тих глас, но никой не ме слушаше.

Едва след като Питър помогна на Хенри да изправи мотоциклета, огледа отблизо счупеното и го успокои: „Не е нещо сериозно, лесно ще го оправим“, ми стана ясно, че други неща бяха пострадали. Кони ме оглеждаше със студена почуда, сякаш я бях предала и може би наистина беше така. Бях направила онова, което не биваше да правим. Осветих парченце лична слабост, разкрих нервно туптящото заешко сърце.

3.

Собственикът на магазина „Флаинг Ей“ беше дебел мъж, тезгяхът се връзваше в корема му, а той се бе облегал на лакти, за да следи движенията ми около рафтовете, докато дамската ми чанта се блъскаше в бедрата ми. Пред него лежеше разтворен вестник, макар че май никога не прелистваше страниците му. Имаше отегчения вид на служител, който знае задълженията си, едновременно бюрократичен и митологичен, като някой, обречен да пази пещера цяла вечност.

Този следобед бях сама. Кони вероятно се ядосваше в своята тясна спалня, слушаше „Без съмнение Четвърта улица“^[1] с наранено, праведно задоволство. Мисълта за Питър беше разстройваща — исках да покрия със забрава онази нощ, да втвърдя срама си в нещо неясно и поносимо, като слух за някой непознат. Опитах да се извиня на Кони, докато момчетата все още се въртяха обезпокоено около мотоциклета като военни лекари на бойното поле. Дори предложих да платя за поправките и дадох на Хенри всичко, което имах в дамската си чанта. Осем долара, които той прие със стиснати устни. След известно време Кони каза, че е най-добре просто да си вървя.

Върнах се няколко дни по-късно — бащата на Кони отвори вратата почти веднага, сякаш ме бе очаквал. Обикновено работеше в млекозавода до след полунощ, така че беше странно да го видя у дома.

— Кони е горе — упъти ме той. На плота зад него видях чаша уиски, воднисто и улавящо слънчевата светлина. Бях толкова съсредоточена върху собствените си планове, че не осъзнах кризисната атмосфера в къщата, необичайния смисъл на присъствието му.

Кони лежеше на леглото си, полата ѝ се бе събрала нагоре, така че можех да видя дъното на белите ѝ пликчета, цялата дължина на белещите ѝ се бедра. Тя се изправи до седнало положение, когато влязох, примигвайки.

— Хубаво си се гримирала — отбеляза. — Само заради мен ли го направи? — После отново се хвърли върху възглавницата. — Новините ще ти харесат. Питър си тръгна. В смисъл че си тръгна завинаги. С

Памела — каква изненада. — Тя извъртя очи, но произнесе името на Памела с перверзно удоволствие. Погледна ме косо.

— Какво искаш да кажеш с това, че си е тръгнал? — Паниката вече се усещаше в гласа ми.

— Той е такъв *егоист* — изсъска Кони. — Татко ни каза, че може да се наложи да се преместим в Сан Диего. На следващия ден Питър се изнесе. Взе част от дрехите и нещата си. Мисля, че отидоха в къщата на сестра ѝ в Портланд. Искам да кажа, почти сигурна съм, че отидоха там. — Тя духна към бретона си. — Той е страхливец. А Памела е от типа момичета, които надебеляват, след като родят.

— Памела е бременна ли?

Кони ме погледна.

— Каква изненада — пет пари не даващ, че вероятно ще трябва да се преместя в Сан Диего.

Знаех, че от мен се очакваше да започна да изброявам начините, по които я обичах, колко тъжна щях да бъда, ако тя си тръгнеше, но бях хипнотизирана от образа на Памела, седнала до Питър в колата му, заспала на рамото му. Карти на „Авис“ в краката им, станали прозрачни от мазнината на хамбургери, задната седалка отрупана с дрехи и неговите учебници по механика. Как Питър можеше да погледне надолу и да види бялата линия от скалпа на Памела, на мястото, където косата ѝ бе разделена на път. Можеше да я целуне, обзет от нежност, макар тя да спеше и никога нямаше да узнае.

— Сигурно просто е тръгнал да се пошляе — предположих. — Имам предвид, че нали не е изключено все пак да се появи?

— Майната ти — изруга Кони. Тя също изглеждаше изненадана от тези думи.

— Какво съм ти сторила? — попитах.

Естествено, и двете знаехме.

— Мисля, че предпочитам да остана сама — заяви превзето Кони и съсредоточено се загледа през прозореца.

Питър бягаше на север с приятелка, която може би носеше бебето му — нямаше как да се отърва от биологичните фантазии, от факта на умножаващите се протеини в корема на Памела. Но тук беше Кони, нейната закръглена форма върху леглото бе толкова позната, че можех да направя карта на луничките ѝ, да посоча къде се намира белегът ѝ от варицела. Винаги имаше Кони, внезапно я обикнах.

— Хайде да отидем на кино или нещо от тоя род — предложих.
Тя подсмръкна и се загледа в бледите ръбчета на ноктите си.

— Питър вече дори не е наоколо — отбеляза. — Така че всъщност няма защо да си тук. А и бездруго те чака училище интернат. Неувереността и отчаянието ми бяха очевидни.

— Може би да прескочим до „Флаинг Ей“?

Кони прехапа устни.

— Мей казва, че не си много мила с мен.

Мей беше дъщерята на зъболекаря. Тя носеше карирани панталони и подходящи им жилетки като някой младши счетоводител.

— Ти твърдеше, че Мей е скучна.

Кони се умълча. Ние съчувствахме на Мей, която беше богата, но глупава и смешна, ала разбирах, че сега Кони съжаляваше мен, наблюдаваше ме как жадувам за Питър, който вероятно бе планирал да отиде в Портланд от седмици. От месеци.

— Мей е симпатична — сви рамене Кони. — Наистина симпатична.

— Можем всички заедно да отидем на кино. — Сега вече натисках здраво педалите, търсех каква да е опора, някаква защита срещу пустото лято. Мей не беше чак толкова лоша, казах си аз, макар да не ѝ бе позволено да яде бонбони или пуканки заради скобите ѝ и да, наистина си го представих: ние трите.

— Тя смята, че ти си долнопробна — заяви Кони и отново се обърна към прозореца. Втренчих се в дантелените завеси, за които помагах на Кони да ги подгъне с лепило, когато бяхме на дванадесет. Бях чакала твърде дълго — присъствието ми в стаята беше очевидна грешка и стана ясно, че нямаше какво друго да направя, освен да си тръгна, да кажа със сподавено гърло довиждане на бащата на Кони на долния етаж — той разсеяно ми кимна — и с тропот да изкарам колелото си на улицата.

Дали някога преди това се бях чувствала така сама, да имам на разположение цял ден и на никого да не му пука за мен? Почти успях да си въобразя, че изпитвам удоволствие от болката в стомаха. Решението е да се намираш на работа, казах си, да пропилееш

безпроблемно часовете. Смесих си мартини по начина, по който баща ми ме беше учил — плиснах вермута върху ръката си и игнорирах разлятото върху барплота. Винаги съм мразела чашите за мартини — дръжката и странната форма изглеждаха нелепо, сякаш възрастните твърде насериозно се опитваха да бъдат възрастни. Вместо това го налях в чаша за сок със златист ръб и се насилих да пия. После си смесих още едно и изпих и него. Беше забавно да се чувствам свободна и да се забавлявам в собствената си къща, като осъзнах в изблик на веселие, че мебелите винаги са били грозни — столовете тежки и превзети като гаргойли. Да забелязвам, че въздухът бе захаросан с тишина, че завесите винаги бяха спуснати. Разтворих ги и с мъка повдигнах прозореца. Навън беше горещо — представих си как баща ми би се сопнал, че позволявам на топлия въздух да влезе вътре, но оставих прозореца отворен така или иначе.

Майка ми нямаше да я има цял ден, а алкохолът спомагаше за стенографията на самотата ми. Странно, че можех да се почувствам различно толкова лесно, че имаше сигурен начин да смекча болката от моята собствена тъга. Можех да пия, докато проблемите ми не започнеха да изглеждат стегнати и красиви — нещо, на което да се възхитя. Насилих се да харесам вкуса, да дишам бавно, когато ми се пригадеше. Повърнах парлив бълвоч върху одеялата си, след което почистих и остана само прокиснала, развалена миризма във въздуха, която почти ми допаднаше. Прекатурих една лампа и си сложих черен грим около очите с неумело, но хищническо внимание. Седях пред осветеното огледало за гримиране на майка ми и сменях настройките: Офис. Дневна светлина. Привечер. Къпех се в цветни сияния — чертите ми ту изглеждаха призрачно, ту избеляваха, докато сменях различните видове изкуствена светлина.

Опитах се да чета откъси от книги, които харесвах, когато бях малка. Разглежено момиче е прокудено под земята в град, управляван от гоблини. Оголените колене на момичето в детинската му рокля, гравюрите на тъмните гори. Илюстрациите на завързаното момиче ме развълнуваха, така че трябваше да определя колко дълго мога да ги гледам. Искаше ми се да нарисувам нещо такова, като ужасяващата вътрешност на нечий ум. Или да нарисувам лицето на чернокосото момиче, което бях видяла в града — да го изучавам достатъчно дълго, за да забележа как чертите си взаимодействаха. Часовете, които

изгубих в мастурбация, с притиснато във възглавницата лице, като преминах всякаква граница на безотговорност. След известно време получих главоболие, мускулите ми се схванаха, краката ми трепереха и бяха омекнали. Бельото ми беше влажно, както и горната част на бедрата ми.

Друга книга: един майстор на сребърни изделия случайно разлива разтопено сребро върху ръката си. Предмишницата и ръката му вероятно са изглеждали като одрани, след като раната от изгарянето е зараснала и се е обелила. Кожата изпъната, розова и прясна, без косми или лунички.

Замислих се за Уили и неговия чуқан, за топлата вода от маркуча, която плиска върху колата си. Как локвите бавно се изпаряват от асфалта. Упражнявах се да беля портокал, все едно ръката ми бе изгорена до лакътя и нямах нокти.

Смъртта ми се струваше като фойе на хотел. Една цивилизована, добре осветена зала, в която лесно можеш да влезеш или да излезеш. Някакво момче в града се беше застреляло в обзаведения си сутерен, след като било хванато да продава фалшиви лотарийни билети: не се замислих за съсирената кръв, за влажните вътрешности, а само за мига на облекчение, преди да натисне спусъка — колко чист и прозрачен навярно е изглеждал светът. Всичките разочарования, всичко от обикновения живот с неговите наказания и унижения е станало излишно с едно методично движение.

Рафтовете в магазина ми се сториха нови, мислите ми бяха объркани от пиенето. Постоянното примигване на светлините, старите лимонови бонбончета в коша, гримът, подреден на приятни, фетишистки партии. Отворих едно червило, за да го пробвам върху китката си, както бях чела, че трябва да правя. Откъм вратата дрънна камбанката, известяваща нов посетител. Вдигнах очи. Беше чернокосото момиче от парка, с дънкови маратонки и рокля, чиито ръкави бяха отрязани при раменете. През мен премина вълнение. Вече се опитвах да си представя какво ще му кажа. Внезапната му поява накара деня да изглежда плътно обвързан с някаква синхронност, угълът, под който падаше слънчевата светлина, придоби нов смисъл.

Когато видях момичето отново, осъзнах, че не беше красиво. Имаше нещо друго. Приличаше ми на дъщерята на актьора Джон Хюстън, която бях виждала на снимки. Лицето ѝ може и да е било грешка, но един друг процес бе влязъл в действие. И резултатът беше нещо по-добро от красота.

Мъжът зад тезгяха се намръщи.

— Казах ти — извика той. — Няма да пускам никой от вас тук, никога повече. Върви си по пътя.

Момичето му се усмихна лениво и вдигна ръце. Видях наболи косми под мишниците му.

— Хей — успокой го то, — просто искам да си купя тоалетна хартия.

— Вие откраднахте от мен — изрече мъжът и почервеня. — Ти и твоите приятели. Не носите обувки, тичате наоколо с мръсните си крака. Опитват се да ме объркате.

Щях да бъда ужасена, ако гневът му беше насочен към мен, но момичето остана спокойно. Дори духовито настроено.

— Не мисля, че това е вярно. — То вдигна наперено глава. — Сигурно е бил някой друг.

Мъжът скръсти ръце.

— Помня те.

Лицето на момичето се промени — нещо в очите му стана по-сурово, но то продължи да се усмихва.

— Хубаво — отвърна. — Както искаш. — Очите му се спряха върху мен, погледът му беше хладен и резервиран. Все едно почти не ме забелязваше. През мен премина желание: останах изненадана от себе си колко силно не исках то да изчезне.

— Махай се — разпореди мъжът. — Хайде.

Преди да си тръгне, момичето му се изплези. Много бързо, като забавно малко котенце.

Поколебах се само миг, преди да последвам момичето навън, но то вече пресичаше паркинга, като поддържаше енергично темпо. Бързо тръгнах след него.

— Хей — извиках. То продължи да върви.

Отново извиках, по-силно, и момичето спря. Остави ме да го настигна.

— Какъв тъпак — възкликнах. Лицето ми сигурно лъщеше като ябълка. Със зачервени от полупиянското усилие бузи.

Момичето хвърли кръвнишки поглед към магазина.

— Дебела гадина — измърмори то. — Не мога дори да купя тоалетна хартия.

Изглежда най-сетне ме забеляза и един дълъг миг оглежда лицето ми. Виждах, че ме смята за малка. Че каубойската и риза, подарък от майка ми, му се струва скъпа. Искях да сторя нещо по-значимо от тези дребни подробности. Отправих предложението, преди дори наистина да го обмисля.

— Аз ще я открадна — заявих с неестествено ясен глас. — Тоалетната хартия. Лесно е. Крада неща оттам през цялото време.

Зачудих се дали ми повярва. Трябва да е било очевидно колко безотговорно лъжех. Но може би уважи това. Отчаянието в моето желание. Или пък искаше да види как щяха да се развият нещата. Богаташкото момиче, което пробва да извърши дребно криминално деяние.

— Сигурна ли си? — попита то.

Свих рамене, а сърцето ми блъскаше. Ако момичето изпита съжаление към мен, не го забелязах.

Необяснимото ми завръщане развълнува мъжа зад тезгяха.

— Пак ли идваш?

Дори и наистина да планирах да се опитам да открадна нещо, щеше да е невъзможно. Започнах да се размотавам покрай рафтовете и направих усилие да залича от лицето си всякакъв виновен проблясък, но мъжът не отклоняваше поглед от мен. Той свирепо ме следеше с очи, докато не грабнах тоалетната хартия и не я занесох на касата, засрамена колко лесно се бях предала на навика. Разбира се, че нямаше да открадна нищо. Това никога нямаше да се случи.

Мъжът се разведри, докато маркираше тоалетната хартия на касовия апарат.

— Добро момиче като теб не бива да се мъкне с подобни хашлачки — разбъбри се той. — Тази групичка е толкова противна.

Някакъв тип с черно куче. — Изглеждаше огорчен. — Не и в моя магазин.

През оплюването от мухи стъкло виждах момичето да се шляе на паркинга отвън. Засенчваше с ръка очите си. Такъв внезапен и неочакван късмет: чакаше ме.

След като платих, мъжът ме изгледа в продължение на един дълъг миг.

— Ти си просто дете — каза той. — Защо не се прибереш вкъщи?

До този момент бях изпитвала някакви угризения.

— Не ми трябва торбичка — отвърнах и пъгнах тоалетната хартия в дамската си чанта. Мълчах, докато мъжът ми връщаше рестото, като облизваше устните си, сякаш за да прогони някакъв лош вкус.

Момичето се оживи, когато се приближих.

— Взе ли я?

Кимнах и то ме изблъска зад ъгъла, побутвайки ме с ръка да вървя по-бързо. Почти повярвах, че съм откраднала нещо, адреналинът съживи вените ми, докато показвах чантата си.

— Ха — възкликна момичето, когато надникна вътре. — Така му се пада на този задник. Лесно ли беше?

— Доста лесно — отвърнах. — Той изобщо не можа да се усети. — Чувствах се развълнувана от нашето тайно споразумение, от начина, по който станахме един екип. Оголен триъгълник на корема показваше къде роклята на момичето не беше напълно закопчана. Колко лесно то предлагаше някакво небрежно сексуално чувство, сякаш дрехите му са били облечени набързо върху все още неизсъхнало от потта тяло.

— Аз съм Сюзън — представи се тя. — Между другото.

— Иви. — Подадох ръка. Сюзън се изсмя по начин, който ме накара да разбера, че стискането на ръце е нещо неправилно, кух символ на нормалния свят. Изчервих се. Не знаех как да постъпя, без да използвам всичките обичайни учтиви жестове и формалности. Не бях сигурна кое заема тяхното място. Последва мълчание: борех се да го запълня.

— Мисля, че те видях онзи ден — започнах. — До ресторанта „Хай Хоу“.

Тя не отвърна и не ми даде нищо, за което да се захвана.

— Беше с някакви момичета — продължих. — И тогава пристигна един автобус...

— О — възкликна Сюзън и лицето ѝ се въодушеви. — Да, оня идиот наистина бе полудял. — Тя се отпусна в спомена. — Трябва да строявам другите момичета, нали разбираш, иначе те просто ще се изпокарат. Ще ни хванат. — Наблюдавах я с интерес, който трябва да е бил нескрит: тя ме остави да я оглеждам без никакво стеснение.

— Запомних косата ти — обясних.

На Сюзън като че ли ѝ стана приятно. Разсеяно докосна краищата ѝ.

— Никога не я подстригвам.

По-късно щях да разбера, че това бе нещо, което Ръсел им беше казал да не правят.

Тя притисна тоалетната хартия до гърдите си, изпитвайки внезапна гордост.

— Искаш ли да ти дам някакви пари за това?

Сюзън нямаше джобове, нямаше дамска чанта.

— Не — отвърнах. — Не че ми е струвало нещо.

— Ами благодаря — каза тя с очевидно облекчение. — Наблизо ли живееш?

— Доста близо — махнах неопределено. — С майка ми.

Сюзън кимна.

— На коя улица?

— „Морнинг Стар Лейн“.

Тя ахна изненадано.

— Луксозно.

Виждах, че това означаваше нещо за нея — че живееш в хубава част на града, но не можех да си представя какво, освен неясната неприязън към богатите, която всички млади хора изпитваха. Разбърквахме заможните, медиите и правителството в неясен съд на злото като виновници за грандиозната измама. Едва бях започнала да се уча как да преиначавам определена информация с извинение. Как да се присмивам на себе си, преди другите да го направят.

— Ами ти?

Сюзън направи пърхащо движение с пръстите си.

— О — започна тя, — нали знаеш. Подхванали сме разни неща. Но сме доста хора на едно място — повдигна чантата — което означава, че много задници имат нужда от забърсване. Точно в този момент ние нямаме кой знае колко пари, но това скоро ще се оправи, убедена съм.

Ние. Момичето бе част от *ние* и завиждах на спокойствието му, на увереността му къде отива след паркинга. При онези две момичета, с които го бях видяла в парка и при всички останали, с които живееше. Хора, които забелязваха липсата му и издаваха възклицания при завръщането му.

— Умълча се — изрече Сюзън след миг.

— Съжалявам. — Заставих се да не чеша ухапванията от комар, макар кожата ми да тръпнеше от сърбеж. Отчаяно търсех тема за разговор, но всички хрумнали ми възможности бяха все неща, които не можех да кажа. Не можех да споделя колко често и безцелно си бях мислила за нея от онзи ден. Не можех да призная, че нямах приятели, че ме местеха в училище интернат, тази вечна общност на нежеланите деца. Че за Питър означавах по-малко дори и от едно мигване.

— Това е готино. — Тя махна с ръка. — Хората са такива, каквито са, нали знаеш? Оцених го още когато те видях. Ти си човек, потънал в мисли. На свое собствено пътешествие, изцяло в плен на ума си.

Не бях свикнала на този вид непосредствено внимание. Особено от момиче. Обикновено бе само начин да се извиниш за това, че си съсредоточила всичките си усилия към някое момче, което се е оказало наблизо. Позволих си да си представя как хората ме приемаха като човек, потънал в мисли. Сюзън се размърда: разбирах, че това бе подготовка за тръгване, но не можех да измисля начин да продължа нашия разговор.

— Е — каза тя, — онова там е за мен. — Кимна към една кола, паркирана на сянка. Беше ролс-ройс, покрит с мръсотия. Когато видя объркването ми, се усмихна.

— Взели сме го назаем — заяви. Сякаш това обясняваше всичко.

Гледах я как се отдалечава, без да се опитам да я спра. Не исках да съм алчна: трябваше да съм щастлива, че получих поне нещо.

[1] Песен на Боб Дилън за лицемерното приятелство. — Б.пр. ↑

4.

Майка ми отново излизаше на срещи. Първо с мъж, който се представяше като Висмая и постоянно масажираше скалпа ѝ с изкривени като нокти на граблива птица пръсти. Той ми каза, че рожденият ми ден, който бе между зодиите Водолей и Риби, означавал, че двата ми девиза били „Аз вярвам“ и „Аз знам“.

— Кое по-точно? — попита ме Висмая. — Вярваш, че знаеш или знаеш, че вярваш?

Следващият пилотираше малки сребристи самолети и ме уведоми, че зърната ми прозирали през блузата. Заяви го открито, сякаш информацията щеше да ми е от полза. Рисуваше пастелни портрети на индианци и искаше майка ми да му помогне да отвори галерия за творчеството си в Аризона. След това беше един строителен предприемач от Тибурон, който ни заведе на китайски ресторант. Непрекъснато ме насърчаваше да се запозная с дъщеря му. Повтаряше отново и отново колко бил убеден, че сме щели да се спогаждаме отлично. Разбрах, че дъщеря му била на единадесет. Кони щеше да се изсмее и да анализира начина, по който по зъбите на мъжа се лепеше ориз, но не бях говорила с нея от онзи ден в къщата ѝ.

— Аз съм на четиринадесет — обясних.

Мъжът погледна към майка ми, която кимна.

— Разбира се — съгласи се той, а дъхът му имаше силна миризма на соев сос. — Виждам, че ти на практика си голям човек.

— Съжалявам — избъбри майка ми от другата страна на масата, но когато предприемачът се обърна, за да ѝ подаде едно мазно на вид грахче с вилицата си, тя покорно отвори уста като птичка.

Съжалението, което изпитвах към майка ми в тези ситуации, беше нещо ново и неловко, но също така усещах, че заслужавам да го нося в себе си — мрачна и лична отговорност като хронично заболяване.

Година преди развода родителите ми бяха организирали коктейл. Идеята беше на баща ми — преди той да ни напусне, майка ми не участваше в светски прояви и долавях у нея дълбоко притеснение по време на партита и събития, прилив на неудобство, което тя с воля обръщаше в скована усмивка. Коктейлът беше организиран, за да се отпразнува, че баща ми бе намерил инвеститор. Мисля, че това беше първият път, когато бе взел пари от някой друг, освен от майка ми. В разгара на случващото се самочувствието му бе станало още по-голямо и той започна да пие, преди гостите да са пристигнали. Косата му беше просмукана с плътната бащинска миризма на тоник за коса „Виталис“, дъхът му лъхаше на алкохол.

Майка ми бе направила ребърца по китайски с кетчуп и те блестяха като лакирани. Имаше още маслини от консерва, пържени ядки. Кашкавалени пръчици. Някакъв мътен десерт, приготвен от мандарини — рецепта, която беше видяла в списание „Макколс“. Преди гостите да пристигнат, тя ме попита дали изглежда добре. Приглади жакардова пола. Спомням си, че въпросът ме изненада.

— Много добре — отвърнах и се почувствах странно несигурна. Позволиха ми да пия малко шери в розова чаша от шлифован кристал: прокисналото грозде ми хареса и си отмъкнах още една чаша.

Гостите основно бяха приятели на баща ми и аз бях смаяна от мащабите на другия му живот — живот, който наблюдавах само отстрани. Защото тук имаше хора, които изглежда го познаваха и смятаха, че е добре осведомен за обеда и посещения на пистата за конни надбягвания „Голдън Гейт Фийлдс“, и за участие в дискусии за Санди Коуфакс^[1]. Майка ми нервно кръжеше около бюфета: сервираше бе китайски пръчици за хранене, но никой не ги използваше и виждах, че това я разочарова. Опита се да ги предложи на набит мъж и съпругата му, но те поклатаха глави и мъжът си направи шега, която не успях да чуя. Видях как по лицето ѝ премина нещо като отчаяние. Тя също пиеше. Беше от типа партита, където всички се напиваха рано — колективна мъгла замазваше разговора. По-рано един от приятелите на баща ми бе запалил джойнт и видях как изражението на майка ми се смени от неодобрително към търпеливо снизхождание.

Определени граници започваха да стават неясни. Съпругите гледаха вторачено нагоре към преминаващ самолет, който се движеше под дъга към международното летище Сан Франциско. Някой хвърли

чаша в басейна. Видях я как бавно се носи към дъното. Може би беше пепелник.

Реех се насам-натам из партито и се чувствах като много по-малко дете, което си мечтае за невидимост, комбинирана с желание да има съпровождащо участие. Бях достатъчно щастлива да показвам къде е тоалетната, когато ме питаха, да си завия в салфетка пържени ядки и да ги изям край басейна, една по една, с полепнали по пръстите ми зрънца сол. Свободата да бъдеш толкова млад, че никой да не очаква нищо от теб.

Не бях виждала Тамар от деня, в който ме бе закарала до вкъщи след училище, и си спомням, че почувствах разочарование, когато тя пристигна — с нейното присъствие като свидетел вече трябваше да се правя на голяма. Беше довела някакъв мъж със себе си, малко по-възрастен. Представи го на хората наоколо, здрависа се с тях и целуна някои по бузите. Изглежда, всички я познаваха. Изревнувах заради начина, по който нейният приятел постави ръката си на кръста ѝ, докато тя говореше — право върху голата кожа на малкото разстояние между полата и блузата ѝ. Искях Тамар да види, че пия: отправих се към масата с напитките точно когато натам се запъти и тя и си налях още една чаша шери.

— Харесва ми тоалетът ти — подхвърлих, изгарящата топлина в гърдите ми ме подтикваше да говоря. Тамар не ме чу. Повторих казаното и тя се стресна.

— Иви — обърна се към мен достатъчно любезно. — Уплаши ме.

— Съжалявам. — Почувствах се глупаво, тъпо, облечена в свободната си права рокля. Нейните дрехи бяха ярки и изглеждаха нови, на вълнообразни ромбове във виолетово, зелено и червено.

— Забавно парти — отбеляза Тамар, а очите ѝ оглеждаха хората.

Преди да успее да измисля някакъв отговор, нещо весело, с което да покажа, че полинезийските бамбукови факли изглеждат глупаво, майка ми се присъедини към нас. Бързо оставих чашата си на масата. Мразех начина, по който се чувствах: цялото ми спокойствие отпреди пристигането на Тамар се бе превърнало в болезнено усещане за всеки предмет в къщата ми, за всяка подробност за родителите ми, сякаш аз бях отговорна за всичко. Чувствах се засрамена от дългата пола на майка ми, която изглеждаше старомодна в сравнение с дрехите на

Тамар, от ентузиазирания начин, по който майка ми я приветства. Вратът ѝ бе започнал да се покрива с червени петна от нерви. Измъкнах се, докато те бяха увлечени в учтивия си разговор.

Отвратена и пламнала от неудобство, исках да седна на едно място, без да трябва да говоря с някого, без да ми се налага да следя очите на Тамар или да гледам как майка ми използва китайските си пръчици, като заявява весело, че не е толкова трудно дори когато една мандарина се плъзва обратно в чинията ѝ. Размечтах се Кони да бе тук — тогава все още бяхме приятелки. Мястото ми до басейна беше заето от шумни клюкарстващи съпруги: от другата страна на двора дочух бумтящия смях на баща ми, а групата, която го бе наобиколила, също се хилеше. Придърпах неловко роклята си надолу, липсваше ми тежестта на чашата в ръцете ми. Приятелят на Тамар стоеше наблизко и ядеше ребърца.

— Ти си дъщерята на Карл — обърна се към мен той, — нали?

Спомням си как си помислих, че бе странно двамата с Тамар да са разделени, той да седи самичък и да нагъва от чинията си. Беше странно, че дори говореше с мен. Кимнах.

— Хубава къща — заяви с пълна уста. Устните му бяха лъскави и мокри от ребърцата. Забелязах, че бе красив, но имаше нещо карикатурно в него, вирнатият му нагоре нос. Набръчканата кожа под брадичката му. — Толкова голяма площ — добави.

— Това беше къщата на баба ми и дядо ми.

Очите му се отместиха.

— Чувал съм за нея — продължи. — За баба ти. Когато бях малък, я гледах. — До този момент не бях осъзнала колко бе пиян. Езикът му постоянно се опираше в ъгълчето на устата му. — Онзи епизод, в който открива алигатора във фонтана. Класика.

Бях свикнала хората да говорят ласкаво за баба ми. Те обичаха да споделят своето възхищение, да ми разказват как са израснали с нея на телевизионния екран, как е сияела в техните всекидневни като още един по-добър член на семейството.

— Има логика — кимна приятелят и се огледа. — Това да е било нейното място. Защото твоят старец не би могъл да си го позволи, в никакъв случай.

Разбрах, че обижда баща ми.

— Просто е странно — не спираше той, бършейки устни с ръка.
— Как майка ти го издържа.

Лицето ми трябва да е било безизразно: той махна с пръсти към Тамар, която все още беше при бара. Баща ми се бе присъединил към нея. Майка ми я нямаше наоколо. Гривните на Тамар подрънкваха, когато тя размахваше чашата си. Двамата с баща ми просто разговаряха. Нищо не се случваше. Не разбирах защо приятелят ѝ се усмихваше толкова налудничаво и очакваше да кажа нещо.

— Баща ти чука всичко, до което се добере — изтърси той.

— Може ли да ви взема чинията? — попитах, твърде зашеметена, за да трепна. Това бе нещо, което бях научила от майка ми: започни да говориш учтиво. Пресечи болката с жест на цивилизованост. Като Джаки Кенеди. Добродетел на онова поколение, способност да отклониш неудобството, да го потушиш с церемониалност. Но сега бе излязло от мода и видях нещо като презрение в очите му, когато ми подаде чинията си. Макар че може и да си го бях въобразила.

Партито свърши по тъмно. Няколко от бамбуковите факли останаха запалени, неясните им пламъци шареха с ивици морскосинята нощ. Бляскави огромни коли задръстваха алеята за паркиране, баща ми си взимаше довиждане, докато майка ми събираше салфетки и почистваше костилки от маслини, покрити със слюнката на чужди хора. Баща ми пусна плочата отново — гледах през прозореца на спалнята си и го видях как се опитва да накара майка ми да танцува. „Ще гледам към луната“, пееше той, защото далечното лице на луната бе център на толкова много копнежи по онова време.

Знаех, че би трябвало да мразя баща си. Но се чувствах единствено глупаво. Засрамена — не заради него, а заради майка ми. Приглаждаше дългата си пола, питаше ме как изглежда. Начинът, по който се изчервяваше, когато понякога ѝ казвах, че има остатъци от храна между зъбите си. Времето, което прекарваше пред прозореца, когато баща ми се прибираше късно, опитвайки се да намери нов смисъл в пустата алея за паркиране.

Тя знаеше какво става — трябва да е била наясно, но въпреки всичко желаше баща ми. Като Кони, която бе скочила да грабне

бирата, макар да знаеше, че ще изглежда глупаво. Дори приятелят на Тамар, който се опитваше с храна да задоволи своята неистова, безкрайна нужда. И дъвчеше по-бързо, отколкото можеше да поглъща. Знаеше, че гладът може да те разобличи.

Въздействието на алкохола постепенно намаляваше. Чувствах се съннена и опустошена, некомфортно върнала се обратно към самата себе си. Презирах всичко: стаята си с остатъците от детството ми, дантелената украса на бюрото ми. Пластмасовият грамофон с буцеста бакелитена дръжка, мокрият на вид стол тип барбарон, който се залепяше за задната част на краката ми. Партито с неговите ордьоври за лакомници, мъжете, облекли хавайски ризи в моделиерски напън за празничност. Изглежда, всичко това се добавяше към обяснението защо баща ми би искал нещо друго. Представих си как около врата на Тамар е завързана панделка и как тя лежи на някакъв килим в твърде тесен апартамент в Пало Алто. Баща ми е там — и гледа? Седи на стол? Перверзно наелектризиращото розово червило на Тамар. Опитах се да я мразя, но не можех. Не можех дори да ненавиждам баща си. Единственият останал човек беше майка ми, която бе позволила това да се случи, мека и отстъпчива като тесто. Раздаваше пари, всеки ден му готвеше вечеря и нищо чудно, че баща ми бе поискал нещо друго — нестандартните мнения на Тамар, животът ѝ като телевизионно предаване за лятото.

По онова време си представях женитбата по един простичък, пожелателен начин. Моментът, когато някой обещава да се грижи за теб, обещава да забелязва, ако си тъжна или изморена, или мразиш храна, която има вкус на студа в хладилника. Когато обещава животът му да се движи паралелно на твоя. Майка ми сигурно бе знаела, но бе останала въпреки всичко, а какво говореше това за любовта? Тя никога нямаше да е безопасна — всичките печални припеви на песни, които отчайваха: *ти не ме обичаше по начина, по който те обичах аз.*

Най-плашещото: беше невъзможно да засечеш източника, мига, в който нещата се променяха. Гледката на женски гръб, облечен в дълга рокля, смесена със знанието за съпругата в друга стая.

Когато музиката спря, знаех, че майка ми ще дойде да ми пожелае лека нощ. Това бе моментът, от който изпитвах ужас — щях да забележа как къдриците ѝ бяха увиснали, бледите мъгливи останки от

червило около устата ѝ. Щом почука, си помислих да се престоря на заспала. Но лампата ми бе запалена: вратата се откряна.

Тя леко се нацупи.

— Още си напълно облечена.

Можех да пренебрегна думите ѝ или да кажа някоя шега, но не исках да ѝ причиня болка. Не и тогава. Поизправих се.

— Беше хубаво, нали? — попита ме. Облегна се на рамката на вратата. — Ребърцата май се оказаха сполучливи.

Вероятно искрено съм си мислела, че майка ми ще иска да научи. Или може би съм искала да бъда утешена от нея, тя да ми предложи успокояващо кратко изложение на възрастен човек.

Прокашлях се.

— Нещо се случи.

Почувствах напрежението в рамката на вратата.

— О?

По-късно потръпвах, като се сетех за този момент. Тя сигурно вече е знаела какво предстои. Сигурно ми е внушавала да замълча.

— Татко говореше. — Върнах вниманието си към обувките си, съсредоточено занаягласях токата. — С Тамар.

Тя въздъхна.

— И? — Леко се усмихваше. Спокойна усмивка.

Бях объркана: трябваше да знае какво имах предвид.

— Това е всичко — казах.

Майка ми погледна към стената.

— Този десерт бе единственото нещо не както трябва — разбъбри се тя. — Следващия път ще направя ореховки, ореховки с кокос. Тези мандарини не бяха лесни за ядене.

Мълчах, шокът ме караше да съм внимателна. Свалих си обувките и ги сложих под леглото една до друга. Измърморих лека нощ и наклоних глава, за да получа целувката ѝ.

— Искаш ли да загася лампата? — попита майка ми, спряла в рамката на вратата.

Поклатих глава. Тя внимателно затвори вратата. Колко съвестна беше, завъртя дръжката, за да се затвори с щракване. Втренчих се в зачервените си крака, по които се бяха отпечатали очертанията на обувките ми. Помислих си колко спарени и странно изглеждаха,

напълно непропорционални, и кой би обичал някого, чиито крака изглеждаха по подобен начин?

Майка ми говореше за мъжете, с които излизаше на срещи, след като се раздели с баща ми, с отчаяния оптимизъм на преродена. А аз виждах всеотдайните усилия, които ѝ костваха това: правеше упражнения върху кърпа за баня във всекидневната, трикото ѝ бе обагрено с ивици пот. Облизваше дланта си и я подушваше, за да провери собствения си дъх. Излизаше с мъже, по чиито вратове избиваха циреи на местата, където се порязваха при бръснене, мъже, които започваха да ровят по джобовете си, когато келнерът донесеше сметката, но изглеждаха благодарни, когато майка ми извадеше своята карта „Еър Травъл“. Намираще подобни мъже и изглеждаше щастлива от това.

По време на нашите вечери с тези мъже аз си представях Питър. Заспал заедно с Памела в приземен апартамент в непознат град в Орегон. По някакъв странен начин ревността се сливаше с едно покровителствено отношение към двамата, към детето, което растеше в утробата на Памела. Имаше само шепа момичета, осъзнавах, на които им бе писано да бъдат обожавани. Като онова момиче Сюзън, което предизвикваше такива чувства само с факта, че съществуваше.

Мъжът, който майка ми харесваше най-много, беше златотърсач. Или поне така се представи Франк със смях, в крайчеца на устата му имаше пръски от слюнка.

— Драго ми е да се запознаем, мила — поздрави той първата вечер, а едрата му ръка ме придърпа към него в непохватна прегръдка. Майка ми бе лекомислена и леко пияна, сякаш животът беше свят, където златните буци бяха скрити в речните корита или в основите на скали, откъдето можеха да бъдат откъснати лесно като праскови.

Бях чула майка ми да обяснява на Сал, че Франк все още бил женен, но нямало да е за дълго. Не знаех дали беше истина. Франк нямаше вид на човек, който зарязва семейството си. Носеше риза с копчета в кремав цвят, а на раменете ѝ имаше избродирани с червен конец божури. Майка ми нервничеше, докосваше косата си, пъхаше нокътя на показалеца си между предните си зъби. Гледаше ту към мен, ту към Франк.

— Иви е много умно момиче — заяви тя. Говореше твърде високо. Все пак бе хубаво от нейна страна, че го каза. — Наистина ще разцъфне в „Каталина“. — Това беше училището интернат, в което трябваше да отида, макар че до заминаването през септември сякаш оставах години.

— Голям интелект — избоботи Франк. — Така не можеш да тръгнеш по крив път, нали?

Не знаех дали се шегуваше или не, а изглежда, че и майка ми също не бе наясно.

Мълчаливо си ядяхме гювеча в трапезарията, а аз изравях парченцата тофу и си строях кула в чинията. Забелязах как майка ми реши да не казва нищо.

Франк беше приятен на вид, макар ризата му да бе странна, твърде натруфена и женствена, и размиваше майка ми. Не беше толкова красив, колкото баща ми, но все пак бе хубав. Тя непрекъснато се пресягаше, за да докосне ръката му с върха на пръстите си.

— На четиринадесет години, а? — обади се той. — Обзалагам се, че имаш тонове гаджета.

Възрастните постоянно ме закачаха на тема приятели, но аз бях на години, когато мисълта, че момчетата наистина ме желаят, вече не ми се струваше забавна.

— О, купища — отвърнах, а вниманието на майка ми веднага се изостри, като долови студенината в гласа ми. Франк явно не забеляза, усмихна ѝ се широко и я потупа по ръката. Тя също му се усмихваше, някак като маска, очите ѝ скачаха от мен към него през масата.

Франк имаше златни мини в Мексико.

— Там няма никакви правила и закони — обясни той. — Евтина работна ръка. До голяма степен е нещо надеждно.

— Колко злато си намерил? — попитах. — Имам предвид досега.

— Ами щом монтираме оборудването, ще намеря цял тон.

Франк пиеше от винена чаша, а пръстите му оставяха мазни петна по нея. Майка ми омекна под погледа му — раменете ѝ се отпуснаха, устните ѝ се разтвориха. Тази вечер изглеждаше млада. Изпитах странен прилив на майчински чувства към нея и неудобството от това ме накара да се намръщя.

— Може да ви заведе там — продължи той. — И двете. Едно малко пътешествие до Мексико. Ще имате цветя в косите си. — После

се оригна тихичко, сподавено, а майка ми се изчерви — виното в чашата ѝ се разлюля.

Тя харесваше този мъж. Правеше глупавите си упражнения, за да му се стори красива без дрехи. Седеше там, поддържана и подпийнала, а лицето ѝ грееше жадно за любов. Мисълта, че майка ми имаше нужда от нещо, беше болезнена и аз погледнах към нея, помъчих се да се усмихна и да ѝ покажа колко добре си бяхме двете. Но тя не гледаше към мен. Цялото ѝ внимание бе насочено към Франк, чакаше да получи всичко, което той пожелаеше да ѝ даде. Свих ръце здраво на топка под масата.

— Ами жена ти? — попитах.

— Иви — изсъска майка ми.

— Няма проблем — вдигна ръце Франк. — Това е уместен въпрос. — Той потърка силно очите си и остави вилицата. — Сложна работа.

— Не е чак толкова сложна — възразих.

— Ти си една грубиянка — намеси се майка ми. Франк сложи ръка на рамото ѝ, но тя вече се бе изправила, за да разчисти масата, с изписана на лицето мрачна заетост и той ѝ подаде чинията си със загрижена усмивка. После избърса сухите си ръце в дънките си. Не гледах нито нея, нито него. Човърках кожичката около нокътя си, дърпах я, докато не я откъснах със задоволство.

Когато майка ми излезе от стаята, Франк прочисти гърло.

— Не бива толкова да ядосваш майка си — заговори той. — Тя е мила жена.

— Не е твоя работа. — Кожичката около нокътя ми леко кървеше: притиснах я, за да почувствам болката.

— Хей — продължи Франк с непринуден глас, сякаш се опитваше да ми бъде приятел. — Разбирам. Искаш да се махнеш от къщата. Омръзнало ти е да живееш със старата си майка, нали?

— Покъртително — избъбрих.

Той не разбра какво бях казала, а само че не бях отговорила по начина, по който му се искаше.

— Да си гризеш ноктите е грозен навик — заяви разпалено Франк. — Грозен, лош навик за лоши хора. Ти грозен човек ли си?

Майка ми се появи на прага. Бях сигурна, че бе дочула разговора и сега знаеше, че Франк не беше добър човек. Тя щеше да се

разочарова, а аз реших да бъда по-добра, да помагам повече вкъщи.

Но майка ми просто смръщи лице.

— Какво става?

— Тъкмо казвах на Иви, че не бива да си гризе ноктите.

— Аз ѝ казвам същото — подкрепи го майка ми. Гласът ѝ трепереше, устните ѝ играеха. — Може да се разболе, като поглъща микроби.

Премислих възможностите. Майка ми просто отлагаше. Трябваше ѝ малко време, за да обмисли как най-добре да изхвърли Франк от живота ни, да му каже, че няма нужда никой друг да се занимава с мен. Но щом седна и му позволи да разтрие ръката ѝ, и дори се наведе към него, разбрах как щяха да се развият нещата.

Когато Франк отиде до тоалетната, помислих, че ще има някакъв вид извинение от нейна страна.

— Тази блуза е твърде плътно прилепнала — прошепна сурово тя. — На твоята възраст не е приемливо да носиш такива неща.

Отворих уста, за да отвърна нещо.

— Ще говорим утре — отсече майка ми. — Можеш да бъдеш сигурна, че хубаво ще си поговорим. — Когато чу стъпките на Франк, който се връщаше, тя ми хвърли един последен поглед, след което стана да го посрещне. Оставиха ме сама на масата. Светлината върху ръцете ми от лампата на тавана беше сурова и студена.

Отидоха да седнат на верандата, където майка ми гасеше цигарите си в метална кутия с изрисувана на капака русалка. От спалнята си чувах приглушения им разговор до късно през нощта, смеха на майка ми, простиичък и безгрижен. Димът от цигарите им се носеше през мрежата. Онази нощ всичко в мен кипеше. Майка ми смяташе, че животът е толкова лесен, колкото да събираш злато от земята, сякаш нещата можеха да бъдат такива за нея. Кони я нямаше, за да успокои тревогата ми, само задушавашото постоянство на самата мен, тази скована и отчаяна компания.

По-късно някои неща за майка ми започнаха да придобиват смисъл. Как петнадесетте години с баща ми бяха оставили огромни празнини в живота ѝ и тя се учеше да ги запълва, като онези жертви на инсулт, които отново упражняваха думите за кола, маса и молив.

Срамежливият начин, по който се оглеждаше в откровението на огледалото, критична и изпълнена с надежда като подрастващо момиче. Как си гълташе корема, за да вдигне ципа на новите си дънки.

На сутринта влязох в кухнята и заварих майка ми до масата, чашата ѝ с чай вече бе пресушена, дъното ѝ — покрито с утайка. Устните ѝ бяха стиснати, погледът ѝ — наранен. Минах покрай нея, без да кажа нищо и отворих плика със смляно кафе, мораво и упоително, с което майка ми бе заменила любимото на баща ми безкофеиново нес кафе.

— За какво беше цялата тази работа? — Виждах, че се опитваше да бъде спокойна, но думите бързаха да излязат.

Изсипах смляното кафе в кафеварката и включих котлона. Лицето ми продължаваше да е смирено като на будист, докато спокойно изпълнявах задълженията си. Това бе най-доброто ми оръжие и усещах, че тя ставаше нервна.

— Е, сега си мълчалива — заговори майка ми. — Снощи беше много груба с Франк.

Не отговорих.

— Искаш да бъда нещастна ли? — Тя се изправи на крака. — На теб говоря — продължи и се пресегна да изключи котлона.

— Хей — възмутих се, но лицето ѝ ме накара да млъкна.

— Защо не ми позволяваш да имам нещичко? — попита тя. — Само едно мъничко нещо.

— Той няма да я напусне. — Силата на чувствата ми ме изненада. — Той никога няма да бъде с теб.

— Нищо не знаеш за живота му — възрази майка ми. — Абсолютно нищо. А си мислиш, че знаеш толкова много.

— Така ли? — отвърнах саркастично. — Злато. Да, бе! Големи успехи там. Точно като татко. Обзалагам се, че те е помолил за пари.

Майка ми се сепна.

— Правя всичко по силите си за теб — каза тя. — Винаги съм се старала, но ти не откликваш изобщо. Виж се. Не вършиш нищо. — Поклати глава и пристегна халата си. — Ще видиш. Животът ще те връхлети толкова бързо и тогава, познай, ще си останеш винаги същата личност. Без амбиции, без предприемчивост. В „Каталина“ ще

имаш истински възможности, но ще трябва да положиш усилия. Знаеш ли какво е правила майка ми на твоята възраст?

— Ти никога не направи нищо! — Нещо вътре в мен се преобърна. — Единственото, което вършеше, бе да се грижиш за татко. И той си тръгна. — Лицето ми пламтеше. — Съжалявам, че те разочаровам. Съжалявам, че съм толкова ужасна. Би следвало да плащам на хората, за да ми казват, че съм страхотна, както правиш ти. Ако си наистина толкова невероятно велика, защо татко те напусна?

Тя се пресегна и ме зашлеви, не силно, но достатъчно, за да се чуе звук. Усмихнах се като човек, докаран до лудост, показвайки повече зъби, отколкото бе нужно.

— Махай се. — Вратът ѝ бе нашарен от обрив, китките ѝ бяха мършави. — Махай се — тихо изсъска за втори път и аз избягах.

Взех колелото и се спуснах надолу по прашния път. Сърцето ми блъскаше, в дъното на очите си усещах напрежение. Хареса ми опарването от плесницата на майка ми, аурата от доброта, която тя толкова внимателно бе изграждала през последния месец — чаят, босите крака, моментално се изпари. Хубаво. Нека се срамува. Всичките ѝ курсове, прочиствания и четива не бяха постигнали нищо. Тя си бе все същата слаба личност, както винаги. Въртях педалите по-бързо, в гърлото ми беше заседнала буца. Можех да отида до „Флаинг Ей“ и да си купя шоколадови сладки. Можех да видя какво дават в киното или да се поразходя покрай превърналата се в бульон река. Косата ми леко бухна от сухата жегга. Усетих как омразата се втвърдява в мен и ми стана почти приятно колко голяма беше, колко чиста и интензивна.

Бясното ми въртене на педалите рязко прекъсна: веригата се бе откачила от венеца. Колелото намаляваше скорост. Олюлях се и спрях в прахоляка край пътя. Мишниците ми се потяха, сгъвките на коленете ми също. Жегата на слънцето през бродерията от листа на вечнозелен дъб. Опитвах се да не заплача. Клекнах на земята, за да закача веригата, сълзи се стичаха от очите ми сред парещия бриз, пръстите ми бяха хлъзгави от смазката. Беше много трудно да се закачи, веригата падаше непрестанно.

— Мамка му — изругах, а после пак, по-силно. Исках да ритна колелото, да накарам нещо да замлъкне, но щях да съм твърде жалка, гневна роля без зрители. Още веднъж се опитах да закача веригата върху венеца, но тя не се задържа и отново увисна. Оставих велосипеда да падне в праха и се отпуснах до него. Предната гума леко се завъртя, след което бавно спря. Втрених се в колелото, легнало на една страна и безполезно: рамката бе „университетско зелена“, цвят, измислен от здрав колежанин, докато те изпраща до вкъщи след вечерни занятия. Превзета фантазия, глупаво колело, а аз оставих този низ от разочарования да расте, докато не се затвори в погребален напев на посредствеността. Кони вероятно беше с Мей Лопез. Питър и Памела си купуваха цветя в саксии за апартамента в Орегон и киснеха леца за вечеря. Какво имах аз? Сълзите капеха от брадичката ми в прахоляка, удовлетворяващо доказателство за моето страдание. Тази празнота в мен, която можех да прегърна като животно.

Чух го, преди да го видя: черният автобус се влачеше тежко по пътя, прах се вдигаше зад гумите му. Прозорците му бяха на петна и сиви, неясните силуети на хората вътре. На капака му бе изрисувано недодялано сърце, украсено с кичозни мигли, сякаш бе око.

Едно момиче, облечено в мъжка риза и плетена жилетка, слезе от автобуса и разтърси правата си оранжева коса. Чувах други гласове, суматоха зад прозорците. Изплува глуповато лице: зяпна ме.

Гласът на момичето бе напевен.

— Какво има? — попита го.

— Колелото — отвърнах. — Веригата му падна.

Момичето подритна гумата със сандала си. Преди да успее да го попитам нещо, по стълбичките слезе Сюън и сърцето ми се разтуптя. Изправих се и се опитах да изтупам праха от коленете си. Сюън се усмихна, но изглеждаше разсеяна. Осъзнах, че трябваше да ѝ напомня коя съм.

— От магазина на „Източен Вашингтон“ — обясних. — Онзи ден.

— О, да.

Очаквах да каже нещо за странния късмет, който отново ни срещна, но тя изглеждаше леко отегчена. Не отделях очи от нея. Исках

да ѝ припомня разговора ни, как бе казала, че съм потънала в мисли. Но Сюзън избягваше погледа ми.

— Видяхме те да седиш там и си помислихме: „О, по дяволите, клетата“ — обясни червенокоската. По-късно щях да науча, че това беше Дона. Тя гледаше развълнувано, а невидимите ѝ вежди правеха лицето ѝ безизразно като на извънземно. Приклекна да огледа колелото ми. — Сюзън заяви, че те познава.

Трите заедно се опитахме да сложим обратно веригата. Миризмата на потта им, докато подпирахме колелото на стъпенката му. Бях огънала по някакъв начин венеца, когато колелото бе паднало и зъбците не се напасваха със звената.

— Мамка му. — Сюзън въздъхна. — Напълно е прецакано.

— Имаш нужда от клещи или нещо от този сорт — заключи Дона. — Няма да можеш да го оправиш сега. Качи го в автобуса и ела да повисиш с нас малко.

— Нека просто я закараме до града — предложи Сюзън. Говореше припряно, сякаш аз бях някаква каша, която трябваше да се почисти. Въпреки това бях доволна. Бях свикнала да си мисля за хора, които никога не се сещаха за мен.

— Правим си парти за слънцестоенето — поясни Дона.

Не исках да се връщам при майка ми, в самотното си настояничество на самата себе си. Имах усещането, че ако оставех Сюзън да си тръгне, нямаше да я видя отново.

— Иви иска да дойде — каза Дона. — Виждам, че има желание. Обичаш да се забавляваш, нали?

— Стига — отвърна Сюзън. — Тя е дете.

В мен забушува срам.

— На шестнадесет съм — излъгах.

— Тя е на *шестнадесет* — повтори Дона. — Не смяташ ли, че Ръсел ще иска да проявим гостоприемство? Мисля, че той ще се разстрои, ако му кажа, че не сме били гостоприемни.

Не долових никаква заплаха в гласа на Дона, само закачка.

Сюзън бе стиснала устни — най-накрая се усмихна.

— Добре — съгласи се тя. — Сложи колелото отзад.

Видях, че автобусът беше изпразнен и преправен, интериорът бе грубоват и претрупан, както беше обичайно по онова време — подът бе постлан с кръстосани един върху друг ориенталски килими, посивели от прах, имаше възглавници с похабени пискюли от вехтошарски магазин. Във въздуха се носеше миризмата на ароматизиращи пръчици, по прозорците имаше изрисувани призми. Картон с фрази, надраскани под въздействието на наркотик.

В автобуса имаше още три момичета и те дойдоха при мен, изпълнени с любопитство, с неподправено внимание, което аз изтълкувах като ласкателно. В ръцете им горяха цигари, докато ме оглеждаха от горе до долу, атмосфера на тържественост и безвремие. Торба с позеленели картофи, стари хлебчета за хотдог. Щайга с влажни, презрели домати.

— Ходихме на лов за храна — обясни Дона, макар че не разбрах какво означаваше това всъщност. Умът ми беше зает с мисли за този внезапен обрат на съдбата, със следене на бавната тънка струйка пот под мишниците ми. Продължавах да чакам да бъда забелязана, да бъда идентифицирана като нарушител, на когото не му е тук мястото. Косата ми беше твърде чиста. Малки потвърждения за външен вид и благоприличие, които изглежда не касаеха никой друг. Развени кичури лудешки се изпречваха пред погледа ми заради отворените прозорци, което засилваше объркването от внезапното ми озоваване в този странен автобус. От огледалото за обратно виждане висеше перо заедно с наниз мъниста. Суха лавандула на таблото, обезцветена от слънцето.

— Тя ще дойде за слънцестоеенето — обади се Дона. — Лятното слънцестоеене.

Беше началото на юни, а знаех, че слънцестоеенето бе в края на месеца: не казах нищо. Първото от множество мълчания.

— Тя ще бъде нашият дар — обясни Дона на останалите. Кикотеше се. — Ще я принесем в жертва.

Погледнах към Сюзън — дори нашата кратка история като че ли беше основание да допуснат присъствието ми сред тях, но тя седеше встрани, заета с щайгата домати. Стисваше ципата, изцеждаше изгнилото. Пъдеше пчелите. По-късно щеше да ми хрумне, че Сюзън бе единствената, която не изглеждаше особено радостна да ме срещне

там на пътя. Имаше нещо въздържано и хладно в нейното отношение. Мога само да мисля, че се е опитвала да ме предпази. Че бе видяла слабостта в мен, осветена и очевидна: тя знаеше какво се случва със слабите момичета.

Дона ме представи на всички, а аз се опитах да запомня имената им. Хелън, момиче, което изглеждаше на моята възраст, може би заради плитките. Тя бе хубава по онзи младежки провинциален начин, чипоноса, приветлива, но с очевиден срок на годност. Руз. „Съкратено от Рузвелт“, обясни ми тя. „От Франклин Д.“ Беше по-голяма от останалите момичета, с кръгло и румено лице като на героиня от книга с приказки.

Не успях да запомня името на високото момиче, което караше: никога повече не го видях оттогава.

Дона ми направи място и потупа една бродирана възглавница.

— Ела тук — покани ме тя и аз седнах върху предизвикващата сърбеж вълна. Дона ми се виждаше странна, леко слабоумна, но я харесвах. Всичките ѝ алчност и дребнавост бяха изцяло на повърхността.

Автобусът потегли: коремът ме присви, но взех буркана с евтино червено вино, който ми подадоха, разплисквайки по ръцете си. Изглеждаха щастливи, усмихнати, от време на време запяваха откъси от песни, сякаш бяха насядали около лагерен огън. Запомнях подробностите — как се държаха за ръце без никакво стеснение и изричаха думи като „хармония“, „любов“ и „вечност“. Как Хелън се преструваше на малка, дърпаше плитките си и говореше с бебешки глас, после рязко се друсваше в скута на Руз, сякаш да я подмами да се грижи за нея. Руз не се оплакваше: правеше впечатление на спокойна и добра. Тези румени бузи, правата ѝ руса коса, която падаше в очите ѝ. Макар че по-късно щях да си мисля, че може би беше не толкова доброта, колкото глуха пустота там, където трябваше да е доброта. Дона ме разпитваше за живота ми, а също и останалите, непрестанен поток от въпроси. Не можех да скрия задоволството си, че бях център на вниманието им. Необяснимо, но те, изглежда, ме харесваха, мисълта за това бе чужда и обнадеждаваща, мистериозен дар, в който не желаех

да вниквам особено. Възприемах дори мълчанието на Сюзън в радушна светлина, представях си, че и тя е срамежлива като мен.

— Хубава е — каза Дона и докосна ризата ми. Хелън също попипа ръкава ѝ. — Като кукличка си — добави Дона. — Ръсел ще те заобича.

Тя подхвърли името му просто ей така, сякаш бе немислимо да не знам кой е Ръсел. Хелън се изкикоти при споменаването му и размърда рамене в наслада, сякаш смучеше бонбон. Дона забеляза неувереното ми примигване и се засмя.

— Ще го харесаш — обеща тя. — Не прилича на никой друг. Съвсем сериозно. Сякаш си естествено друсана, когато си край него. Като слънцето, нали разбираш. Така голям и точен.

Погледна ме дали слушам и остана доволна.

Обясни ми, че мястото, към което се бяхме запътили, било свързано с определен начин на живот. Ръсел ги учел как да открият път към истината, как да освободят истинската си, свита на кълбо в тях същност от скривалището ѝ. Разправяше за някой си Гай, който някога дресирал соколи, но се присъединил към групата им и сега искал да бъде поет.

— Когато го срещнахме, той беше в някаква странна фаза и ядеше само месо. Смяташе, че е дяволът или нещо такова. Но Ръсел му помогна. Научи го как да обича — разясни Дона. — Всеки може да обича, да се издигне над глупостите, но има толкова много неща, които ни възпират.

Не знаех как да си представя Ръсел. Имах само ограничен опит с мъже като баща ми или момчетата, в които се бях влюбвала. Начинът, по който тези момичета говореха за Ръсел, бе различен, обожанието им — по-практично, без игривите, момичешки копнежи, които познавах. Тяхната сигурност беше непоколебима, позоваваха се на силата и магията на Ръсел, сякаш бяха така всепризнати, като лунното притегляне или земната орбита.

Дона каза, че Ръсел не бил като никое друго човешко същество. Че можел да разбира животните. Че можел да лекува с ръцете си, да извади развалата ти, все едно е тумор.

— Той вижда всичко в теб — добави Руз. Сякаш това бе нещо хубаво.

Възможността да бъде оценена измести всякакви други опасения и въпроси, които можех да имам за Ръсел. На тази възраст чувствах нужда непрестанно да бъде оценявана и това даваше превес на другия човек във взаимоотношенията ни.

Намекът за секс, който преминаваше през лицата им, когато говореха за Ръсел, като лекомислието в нощта на абитуриентския бал. Разбрах, без някой ясно да го изрази, че всички те спяха с него. Тази спогодба ме накара да се изчервя, вътрешно шокирана. Като че ли никоя не ревнуваше от останалите.

— Сърцето не притежава нищо — напевно говореше Дона. — Смисълът на любовта не е в това — обясни тя, стисна ръката на Хелън, размениха си погледи. Макар Сюзън да мълчеше през повечето време и да седеше встрани от нас, видях как лицето ѝ се промени при споменаването на Ръсел. Съпружеска нежност в очите ѝ, която аз също исках да почувствам.

Сигурно съм се усмихвала вътрешно, докато наблюдавах как отминаваха познатите райони на града, а автобусът пресичаше сенки и слънчева светлина. Бях отраснала на това място, имах толкова дълбоки познания за него, че дори не знаех повечето имена на улици, движех се по свои ориентири, визуални или от спомени. Ъгълът, където майка ми си бе изкълчила глезена в бледоморав костюм. Групичката дървета, които винаги смътно ми навяваха мисълта за присъствието на някакво зло. Дрогерията със своя скъсан сенник. През прозореца на този странен автобус и с ръбовете на стария килим под краката ми родният ми град изглеждаше изтърган и почистен от моето присъствие. Беше лесно да го оставя зад себе си.

Те обсъждаха планове за партито за слънцестоенето. Застанала на колене, Хелън щастливо и чевръсто пристягаше плитките си с привични движения. Развълнувани, описваха роклите, в които щяха да се променят, и някаква шантава песен за слънцестоенето, която Ръсел бил съчинил. Някой на име Мич им бе дал достатъчно пари, за да купят алкохол: Дона изрече името му с объркващо натъртване.

— Нали знаеш — повтори тя. — Мич. Като Мич Луис.

Не разпознах името на Мич, но бях чувала за групата му — бях ги гледала по телевизията да свирят сред горещите светлини на студиото, пот избила по челата им. Фонът бе кичури гирлянди, сцената се въртеше, така че членовете на групата приличаха на балерини върху бижутерска кутия.

Правех се на безразлична, но ето го: светът, който винаги бях подозирала, че съществува, светът, в който наричаш известни музиканти с малките им имена.

— Мич направи звукозаписна сесия с Ръсел — каза ми Дона. — Ръсел направо го разби.

И ето го отново, тяхното възхищение към Ръсел, тяхната увереност. Завиждах на това доверие, че някой друг може да зашие празните части от живота ти, така че да почувстваш под себе си мрежа, която свързва всеки ден със следващия.

— Ръсел ще стане известен, *ей така* — добави Хелън. — Вече има договор за запис на албум. — Сякаш разказваше някаква приказка, дори още по-хубаво, защото бе сигурна, че ще се случи.

— Знаеш ли как Мич нарича Ръсел? — Дона замечтано размаха ръце. — Магьосника. Не е ли яко?

След като прекарах известно време в ранчото, видях как всички говореха за Мич. За предстоящата сделка за албум на Ръсел. Мич беше техният светец покровител, изпращаше мляко „Кловър Дайъри“ до ранчото, за да могат децата да си набавят калций, подпомагаше финансово селището им. Щях да чуя цялата история много по-късно. Мич бе срещнал Ръсел на Бейкър Бийч по време на някакъв вид „лъв-ин“^[2] събиране. Ръсел се появил в своите кожени бричове, с мексиканска китара, праметната на гърба му. Обграден от жените си, просейки дребни пари с техните изражения на библейска бедност. Студеният, мрачен пясък, големият огън, Мич на кратка почивка между записите.

Някой с плитко бомбе се грижи за тенджерата със задушени на пара миди.

Разбрах, че Мич е бил в криза — спорове за пари с мениджър, който му бил приятел от детинство, арест за притежание на марихуана, заличен впоследствие от досието му, но все пак, а Ръсел сигурно е

изглеждал като гражданин на един по-истински свят, подклаждащ вината на Мич за златните му албуми, за партитата, на които покривал басейна си с плексиглас. Ръсел му е предложил мистично спасение, подкрепено от младите момичета, гледащи го с обожание, когато говорел. Мич поканил цялата група в къщата си в Тибурон, оставил ги да се натъпчат със съдържанието на хладилника му и да съсипят гостната му. Пресушили бутилки с ябълков сок и розово шампанско и оставили следи от кал по леглото, нехайни като окупираща армия. На сутринта Мич ги закарал обратно в ранчото: дотогава Ръсел бил успял да го съблазни, говорейки тихо за истината и любовта, призиви, особено въздействащи върху богатите търсачи на щастие.

Повярвах на всичко, което момичетата ми казаха в онзи ден, с тяхната развълнувана, преливаща гордост, докато говореха за великолепието на Ръсел. Как съвсем скоро той нямало да може да мине по улицата, без да го обсадят тълпи хора. Как щял да обясни на целия свят начина да се освободи. И Мич наистина бе уредил звукозаписна сесия за Ръсел. Смятайки, че може би звукозаписната му компания ще намери стила на Ръсел за интересен и модерен. Много по-късно разбрах, че сесията не минала добре, а неуспехът бил легендарен. Това беше, преди да се случи всичко останало.

Има такива оцелели от бедствия, чиито истории никога не започват с предупреждения за торнадо или как капитанът обявява, че има повреда в двигателя, а винаги с нещо, случило се много по-рано във времето: твърдение, че са забелязали някаква странна отсянка на слънчевата светлина в онова утро или прекалено голямо количество статично електричество в чаршафите си. Безсмислен спор с гаджето. Сякаш предчувствието за катастрофа се е вплело във всяка станала преди това дреболия.

Дали пропуснах някакъв знак? Някакво внезапно болезнено пробуждане? Пчелите, които блещукаха и лазеха по щайгата с домати? Необичайната липса на коли по пътя? Въпросът, който си спомням, че Дона ми зададе в автобуса — съвсем непринудено, като нещо, за което току-що се бе сетила.

— Чувала ли си нещо за Ръсел?

Въпросът нямаше смисъл за мен. Не разбирах, че се опитваше да прецени колко от слуховете ми бяха известни: за оргиите, за безумните ЛСД сеанси и за избягалите тийнейджърки, насилвани да обслужват по-възрастни мъже. Жертвоприношения на кучета върху осветени от луната плажове, гниеци в пясъка кози глави. Ако имах други приятели, освен Кони, сигурно щях да съм попадала на подшушвания за Ръсел по разни партита, някакви тихи клюкарствания в кухнята. Можеше да знам, че трябва да внимавам.

Но аз просто поклатих глава. Не бях чувала нищо.

[1] Известен американски бейзболист. — Б.пр. ↑

[2] Мирна публична сбирка, която се фокусира върху медитацията, любовта, музиката, секса и наркотиците. — Б.пр. ↑

5.

Дори по-късно, дори когато знаех за някои от нещата, беше невъзможно през онази първа нощ да прозра каквото и да било отвъд непосредственото. Ризата от еленова кожа на Ръсел, която миришеше на плът и изгнило и бе мека като коприна. Усмивката на Сюзън, която разцъфваше в мен като фойерверки, губещи своя цветен пушек, своите красиви, гаснещи въглени.

— Домът в ловното поле^[1] — обяви Дона, когато слязохме от рейса онзи следобед.

Отне ми известно време да осъзная къде се намирам. Автобусът се беше отдалечил много от магистралата, друсайки се по един черен път, който свършваше сред светлите летни хълмове, покрити с дъбове. Стара дървена къща: топчестите розетки и измазаните с хоросан колони ѝ придаваха вид на малък замък. Беше част от мрежа за съществуване със специални цели и включваше, доколкото виждах, плевня и басейн, който приличаше по-скоро на блато. Шест рунтави ламии дремеха в една кошара. Далечни човешки фигури режеха храстите покрай оградата. Вдигнаха ръце, за да ни поздравят, след което отново се наведоха и се захванаха за работа.

— Рекичката е плитка, но все пак можеш да поплуваш — обясни Дона.

Видя ми се приказно хубаво, че те действително живееха там заедно. Флуоресцентните символи, надраскани по стената на плевнята, дрехите, които се ветрееха на едно въже. Сиропиталище за мърляви деца.

Хелън разказа с бебешкия си глас, че някога в ранчото били снимали реклама за автомобили.

— Преди много време, но все пак.

Дона ме смуши с лакът.

— Доста е диво при нас, нали?

Поклатих глава.

— Как въобще успяхте да откриете това място?

— Един дядка живееше тук, но трябваше да се изнесе, защото покривът течеше. — Дона сви рамене. — Оправихме го, донякъде. Внукът му ни го дава под наем.

За да изкарват пари, обясни тя, се грижели за ламите и работели за фермера, който живеел в съседство, режели марули с джобните си ножчета и продавали стоката му на селскостопанския пазар. Слънчогледи и буркани с мармалад, лепкави от пектин.

— По три долара на час. Не е лошо — заяви Дона. — Но парите стават кът.

Кимнах, сякаш разбирах подобни грижи. Видях как едно малко момченце, на четири или пет, се хвърли към Руз и се приземи върху крака ѝ. Беше зле изгоряло от слънцето, косата му бе светлоруса и изглеждаше твърде голямо, за да носи все още пелени. Предположих, че е дете на Руз. Дали Ръсел беше бащата? Бързата мисъл за секс предизвика вълна на гадене в гърдите ми. Момченцето вдигна глава като пробудило се от сън куче и ме погледна отегчено и подозрително с присвити очи.

Дона се опря на мен.

— Ела да се запознаеш с Ръсел — каза тя. — Ще се влюбиш в него, кълна се.

— Ще се запознае с него на партито — отсече Сюзън, намесвайки се в разговора ни. Не бях забелязала кога се е приближила: близостта ѝ ме стресна. Подаде ми торбата с картофи и вдигна един кашон. — Първо ще оставим тези неща в кухнята. За пира.

Дона се нацупи, но аз последвах Сюзън.

— Чао, кукличке — извика Дона, разпери тънките си пръсти и се засмя, без да бъде груба.

Следвах тъмната коса на Сюзън през тълпа от непознати, оставяйки автобуса зад себе си като изкаран на пясъка кит. Земята беше неравна, имаше заблуждаващ наклон. Носеше се и някаква миризма, като на силно опушено. Бях поласкана, че Сюзън бе поискала помощта ми, сякаш това потвърждаваше, че съм една от тях. Наоколо обикаляха млади хора с голи крака или ботуши, косите им бяха пуснати и осветени от слънцето. Дочух трескави споменавания на

партито за слънцестоенето. Все още не знаех, но цялата тази експедитивна работа беше рядкост за ранчото. Момичетата носеха своите най-хубави парцали от магазина за дрехи втора употреба и нежно държаха в ръце музикални инструменти, все едно бяха бебета, слънцето се отразяваше в металните части на някоя китара и образуваше горещи диаманти от светлина. Дайретата глухо тракаха в дланите им.

— Тези гадинки ме хапят по цяла нощ — оплака се Сюзън и силно плесна една от ужасните конски мухи, които се въртяха около нас. — Събуждам се цялата разкървавена от чесане.

Отвъд къщата имаше разпръснати по земята огромни камъни, филтриращите светлината дъбове и няколко изтърбушени коли, напълно занемарени. Харесвах Сюзън, но не можех да се отърся от чувството, че ми беше трудно да вървя в крак с нея: това бе възраст, когато често се изправях пред комбинацията да харесвам някой човек и да се чувствам неспокойна край него. Едно момче без риза и с огромна сребърна тока на колана подсвирна след нас, като го подминахме.

— Какво носите натам? Подарък за слънцестоенето ли?

— Млъквай — отсече Сюзън.

Младежът цинично се захили, а аз се опитах да му отвърна с усмивка. Той беше млад, косата му бе дълга и тъмна, на лицето му имаше изписано средновековно униние, което сметнах за романтично. Красив, с женствена мрачност на кинозлодей, макар по-късно да разбрах, че просто бил от Канзас.

Това беше Гай. Фермерче, дезертирало от военновъздушна база „Травис“, когато открило, че там обстановката била също така идиотска, както в къщата на баща му. Гай работил известно време в Биг Сур, след което се преместил на север. Прикачил се към една група, която безчинствала около границите на Хейт, любители сатанисти, окичени с повече бижута от някоя тийнейджърка. Медальони под формата на скарабеи и платинени кинжали, червени свещи и органична музика. След това един ден Гай се натъкнал на Ръсел, който свирел на китара в парка. Ръсел с неговите траперски еленови кожи вероятно напомнил на Гай за приключенските книги от детството му, поредици за мъже, които дерат лосове и пресичат ледени реки в Аляска. Оттогава Гай се движел постоянно с Ръсел.

Гай беше този, който по-късно това лято щеше да закара момичетата. Щеше да затегне собствения си колан около китките на пазача, тази голяма сребърна тока щеше да се впие в нежната кожа и да остави странно оформен отпечатък като дамга.

Но в онзи първи ден той бе просто момче, което излъчваше мръснишка привлекателност като истински магьосник, и аз отвърнах на погледа му с трепетно възмущение.

Сюзън спря едно минаващо покрай нас момиче:

— Кажи на Руз да заведе Нико обратно в яслата. Не бива да е тук навън.

Момичето кимна.

Сюзън хвърли поглед към мен, докато продължавахме да вървим и разчете объркването ми.

— Ръсел не иска да се привързваме твърде много към децата. Особено ако са собствени. — Тя мрачно се засмя. — Те не са наше притежание, нали разбираш? Не ни е позволено да им съсипваме живота само защото желаем да гушкаме нещо.

Отне ми малко време да осмисля идеята, че родителите нямат това право. Внезапно ми се стори очебийно вярно. Майка ми не ме притежаваше само защото ме бе родила. Пращаше ме в училище интернат заради свое хрумване. Може би това тук беше по-добър начин, макар да ми се струваше чужд. Да бъдеш част от тази аморфна група и да вярваш, че любовта може да дойде от всяка посока. Така нямаше да си разочарован, ако не идваше достатъчно от посоката, от която я очакваш.

В кухнята беше много по-тъмно, отколкото бе навън и аз премигнах от внезапната промяна. Всички помещения миришеха на нещо пикантно и животинско, някаква смесица от готвено в голямо количество и от тела. Повечето стени бяха голи, с изключение на части от тапет с шарки на маргаритки и изрисувано още едно странно сърце като онова на автобуса. Рамките на прозорците се разпадаха, вместо завеси имаше закачени с гвоздейчета тениски. Някъде наблизо беше включено радио.

Вътре имаше около десетина момичета, които изпълняваха готварски задължения, като всички изглеждаха в добро здраве, ръцете

им бяха тънки и покрити с тен, косите им бяха гъсти. Боси крака стъпваха върху грубите дъски на пода. Момичетата дърдореха и се оплакваха едно от друго, пощипваха оголената си плът и се пляскаха с лъжиците. Всичко изглеждаше лепкаво и леко развалено. Веднага щом оставих торбата с картофите на плота, едно момиче започна да ги оглежда.

— Зелениясалите картофи са отровни — заяви то. Процеди въздух през зъби и продължи да преглежда купчината.

— Не и ако ги сготвиш — отвърна на забележката Сюзън. — Затова ги сготви.

Сюзън спеше в малка външна постройка с пръстен под и с по един гол двоен дюшек до всяка от четирите стени.

— Тук основно спят момичета — обясни тя, — зависи. И Нико понякога, макар че не искам да го прави. Искам да порасне свободен. Но той ме харесва.

Върху единия дюшек имаше възглавница с Мики Маус на кальфката, а над него бе заковано квадратно парче боядисана коприна. Сюзън ми подаде една ръчно свита цигара, чийто край бе навлажнен със слюнка. Върху голото ѝ бедро падна пепел, но тя сякаш не забеляза. Беше трева, но по-силна от онази, която пушихме с Кони, изсъхналите отпадъци от чекмеджето с чорапи на Питър. Тази беше мазна и влажна, а вдигацият се от нея плътен дим не се разсейваше бързо. Зачаках да започна да се чувствам различно. Кони щеше да ненавижда всичко тук. Да смята, че това място е мръсно и странно, че Гай е плашец — осъзнаването на този факт ме накара да се чувствам горда. Мислите ми се размиха, тревата започна да ми въздейства.

— Наистина ли си на шестнадесет? — попита Сюзън.

Исках да поддържам лъжата, но погледът ѝ бе твърде интелигентен.

— На четиринадесет съм — признах.

Сюзън не изглеждаше изненадана.

— Ако искаш, ще те закарам до вас. Не е нужно да оставаш.

Облизах устни — дали тя смяташе, че няма да успея да се справя? Или може би си мислеше, че ще я изложя.

— Не е нужно и да бъда някъде другаде — отвърнах.

Сюзън отвори уста, за да каже нещо, след което се поколеба.

— Наистина — продължих, започвайки да се чувствам отчаяна.
— Всичко е наред.

Измина един дълъг миг, в кой го Сюзън ме гледаше, в който бях сигурна, че ще ме отпрати вкъщи. Ще ме върне пред къщата на майка ми като избягала от училище. Но след това погледът се утаи в нещо друго и тя се изправи на крака.

— Можеш да вземеш назаем някоя рокля — предложи.

Имаше стойка с окачени дрехи, а още се бяха изсипали от една торба за боклук — скъсани дънкови облекла. Ризи от плат с индийски десен, дълги поли. Подгъвите неравномерно хванати с халтав бод. Дрехите не бяха хубави, но количеството и странният им вид ме развълнуваха. Винаги бях завиждала на момичета, които носеха старите дрехи на сестрите си, като екип на любим отбор.

— Всичките тези неща твои ли са?

— Споделям ги с момичетата. — Сюзън изглеждаше примирена с моето присъствие: може би беше видяла, че отчаянието ми е по-силно от нейното желание и от възможностите ѝ да ме прогони. Или пък се ласкаеше от възхищението ми, от широко ококорените ми очи, жадни да научат повече подробности за нея. — Само Хелън се пеняви. Налага се да ходим да си прибираме някои вещи — тя ги крие под възглавницата си.

— Не искаш ли да имаш няколко само за себе си?

— Защо? — Сюзън си дръпна от джойнта и задържа дъха си. Когато проговори, гласът ѝ бе накъсан. — В момента не съм на тази вълна. Аз, аз, аз. Обичам другите момичета, нали разбираш. Харесва ми, че си споделяме. А и те ме обичат.

Тя ме наблюдаваше през дима. Чувствах се засрамена. Задето се усъмних в Сюзън или защото си помислих, че е странно да споделяш. Заради ограниченията на постланата ми с килим спалня вкъщи. Скрих ръце в джобовете си. Това не беше глупава повърхностна измишльотина като следобедните семинари на майка ми.

— Разбирам — кимнах. И наистина бе така. Опитах се да потисна вълнението от споделените чувства.

Роклята, която Сюзън избра за мен, вонеше на миши изпражнения, носът ми се сбърчи, докато я надявах през главата си, но бях щастлива да я нося — тя принадлежеше на някой друг и това

потвърждение ме освобождаваше от напрежението да разчитам на собствената си преценка.

— Добре — каза Сюзън, като ме огледа. Придадох по-голямо значение на думите ѝ, отколкото някога ми се бе случвало с Кони. Имаше нещо неохотно споделено във вниманието ѝ и това го правеше двойно по-ценно. — Дай да ти сплета косата — продължи тя. — Ела тук. Ако танцуваш с пусната коса, ще се оплете.

Седнах на пода пред нея, краката ѝ бяха от двете ми страни, и се опитах да се почувствам удобно от близостта, от внезапната невинна интимност. Родителите ми не даваха израз на чувствата си и се изненадах, че някой може просто да те докосне във всеки един миг и този дар на докосващата ръка да бъде предложен точно толкова небрежно, колкото и парченце дъвка. Това бе необяснима благословия. Острият ѝ дъх във врата ми, докато замяташе косата ми на една страна. Плъзването на пръстите ѝ по скалпа ми, прокарването на права линия през косата ми. Дори пъпките, които видях по брадичката ѝ, изглеждаха по особен начин красиви, розов пламък, направен видим от вътрешната подутина.

И двете мълчахме, докато тя сплиташе косата ми. Взех едно от червеникавите камъчета на пода, наредени в права линия под огледалото като яйцата на непознат животински вид.

— Известно време живяхме в пустинята — обясни Сюзън. — Там ги събрах.

Разказа ми за викторианската къща, която били наели в Сан Франциско. Как трябвало да напуснат, след като Дона случайно подпалила спалнята. За времето, което прекарвали в Долината на смъртта, където всички така изгорели от слънцето, че не могли да спят с дни. За останките от унищожена фабрика за сол без покрив в Юкатан, където отседнали за шест месеца, за вечно покритата с облаци лагуна, където Нико се научил да плува. Беше болезнено да си представя какво бях правила аз по същото това време: пиех хладката вода с метален вкус от училищната чешма. Ходех с колелото до къщата на Кони. Седях полуизлегната в стола на зъболекаря, с учтиво прибрани в скута ръце, докато доктор Лопез човъркаше из устата ми, а ръкавиците му бяха хлъзгави от потеклите ми като на идиот лиги.

Нощта бе топла и празненството започна рано. Бяхме сигурно към четиридесет младежи, които се суетяха и трупаха върху ивицата гола земя, топлият въздух подухваше над редицата от маси, стелеше се полюшваща се светлина от керосинова лампа. Партито изглеждаше много по-голямо, отколкото беше в действителност. Имаше някаква чудатост, която изкривяваше спомена ми, мержелеещата се зад нас къща придаваше на всичко усещане, че сме в киносалон. Музиката беше силна, приятното барабанене ме изпълваше по вълнуващ начин, а хората танцуваха и се хващаха едни други, ръка върху китка: преминаваха в различни кръгове, промъкваха се ту навътре, ту навън. Пиянска, скимтяща верига, която се разкъса, когато Руз се тръшна на земята и започна да се смее. Няколко малки деца се въртяха около масата като кучета, сити и лишени от вълнението на възрастните, с разранени от чоплене устни.

— Къде е Ръсел? — попитах Сюзън. Беше надрусана като мен, черната ѝ коса пусната. Някой ѝ бе дал роза от храст, вече полуувехнала, и тя се опитваше да я вплете в косата си.

— Ще дойде — отвърна Сюзън. — Партито не може да започне наистина без него.

Тя изтупа малко пепел от роклята ми и този жест ме трогна.

— Ето я нашата малка кукла — изгука Дона, като ме видя. Тя носеше на главата си корона от станиол, която непрекъснато падаше. Беше рисувала с черна къна на прах египетски мотиви по дланите и луничавите си ръце, преди явно да ѝ писне — сега прашецът бе навсякъде по пръстите ѝ, беше изцапал роклята и брадичката ѝ. Тай кривна встрани и избегна ръцете ѝ.

— Тя е нашето жертвоприношение — обясни ми Дона, като вече заваляше думи. — Нашият дар за слънцестоенето.

Гай ми се усмихна, зъбите му оцветени от вино.

През онази празнична нощ те изгориха една кола, пламъците бяха горещи и неспокойни, а аз се смеех на глас без причина — хълмовете бяха толкова тъмни на фона на небето, никой в истинския ми живот не знаеше къде съм, настъпваше *слънцестоенето* и на кого му пукаше, че всъщност нямаше слънцестоеене? Промъкваха се далечни мисли за майка ми, някакво хапещо безпокойство, но тя щеше

да предположи, че съм при Кони. Къде другаде да бъда? Не би могла дори да си представи, че подобно място съществува, а дори и да можеше, дори и ако по някакво чудо се появеше, нямаше да ме познае. Роклята на Сюзън бе твърде голяма и често се смъкваше от раменете ми, но съвсем скоро аз вече не бързах да издърпвам ръкавите обратно нагоре. Харесваше ми да се разголвам на публично място, начинът, по който можех да се преструвам, че не ми пука и как всъщност наистина започна да не ми пука, дори когато случайно оголих за кратко голяма част от гърдата си, докато издърпвах нагоре ръкавите. Някакво слисано, потънало в блаженство момче — с изрисуван полумесец на лицето си — ми се ухили, сякаш винаги бях живяла сред тях.

Пирът въобще не беше пир. Подпухнали еклери с крем, които се потяха в една купа, докато някой не ги хвърли на кучетата. Пластмасова кофичка със сметана „Кул Уип“, зелен фасул, сварен на сивкава пихтия, сдобил се с някои бонуси от контейнера за боклук. Дванадесет вилици тракаха в гигантска тенджерата — всички се изредиха да си гребнат от воднистата зеленчукова храна, пюре от картофи, кетчуп и пакетчета лучена супа. Имаше един пъпеш, върху чиято кора бе изрисувана шарка на змия, но никой не успя да намери нож. Най-накрая Гай го разчупи, като го блъсна силно в ъгъла на една маса. Децата се нахвърлиха върху безформената каша като плъхове.

Никак не приличаше на пира, който си бях представяла. Разликата ме накара да се почувствам малко тъжна. Но това бе тъжно само в стария свят, напомних си аз, където хората се страхуваха от горчивото лекарство на своя живот. Където парите правеха всички роби, където закопчаваха ризите си догоре и задушаваха всяка любов, която таяха в себе си.

Колко често си припомнях този момент, отново и отново, докато смисълът му не стигна нужната висота: когато Сюзън ме сбута с лакът, за да ми подсказе, че мъжът, който вървеше към огъня, беше Ръсел. Първоначално се шокирах — отдалече изглеждаше млад, но след това видях, че бе поне с десет години по-възрастен от Сюзън. Може би на годините на майка ми. Беше облечен с мръсни дънки „Вранглер“ и риза от еленова кожа, макар че краката му бяха боси — колко бе странно как всички те ходеха боси през бурените и кучешките

изпразнения, сякаш там нямаше нищо. Едно момиче застана на колене до него и докосна крака му. Отне ми малко време, за да си спомня името му — мозъкът ми беше затлачен от наркотиците, но после се сетих, Хелън, момичето от автобуса с плитките и бебешкия глас. Тя му се усмихна, разигравайки някакъв ритуал, който не разбирах.

Знаех, че Хелън е правила секс с него. Сюзън също. Поиграх си с тази мисъл, представих си този мъж надвесен над млечнобялото тяло на Сюзън. Как обхваща с ръка гърдата ѝ. Знаех само как да си мечтая за момчета като Питър, неоформените мускули под кожата им, неравномерните бакенбарди по лицата им. Може би щях да спя с Ръсел. Пробвах да свикна с тази мисъл. Сексът все още носеше окраската на момичетата от списанията на баща ми, всичко бе бляскаво и сухо. Предназначено за гледане. Хората от ранчото, изглежда, бяха над това, обичаха се един друг безразборно с непорочността и оптимизма на деца.

Мъжът вдигна високо ръце и избоботи поздрав: групата се разбушува и раздвижи като гръцки хор. В подобни моменти можех да вярвам, че Ръсел вече бе прочут. Той като че ли плуваше през поплътна атмосфера от нас, останалите. Вървеше сред групата и раздаваше благословии: ръка на нечие рамо, дума, прошепната на ухо. Партито продължаваше, но сега всички се бяха насочили към него, лицата им бяха обърнати в очакване, все едно следяха дъгата на слънцето. Когато Ръсел стигна до Сюзън и мен, спря и ме погледна в очите.

— Ти си тук — каза той. Сякаш ме беше очаквал. Сякаш бях закъсняла.

Никога не бях чувала глас като неговия — плътен и бавен, без никакво колебание. Пръстите му се притиснаха в гърба ми, без това да е неприятно. Не беше много по-висок от мен, но бе силен и стегнат, като под налягане. Косата, която окръжаваше в ореол главата му, беше загрубяла от мазнина и мръсотия и се бе превърнала в заплетена маса. Очите му като че ли не се навлажняваха, нито се колебаеха, нито потрепваха. Начинът, по който момичетата говореха за него, най-сетне придоби смисъл. Как ме обхвана с очи, сякаш искаше да види всичко в мен.

— Ева — изрече Ръсел, когато Сюзън ни запозна. — Първата жена.

Бях нервна, че ще кажа нещо грешно, че ще разкрия грешката на моето присъствие.

— Всъщност съм Ивалин.

— Имената са важни, нали? — заяви Ръсел. — А в теб не виждам никаква змия.

Дори това умерено одобрение ме успокои.

— Какво мислиш за нашето празненство за слънцестоенето, Иви? — попита той. — За местенцето ни?

През цялото време ръката му изпращаше пулсиращи сигнали по гърба ми, съобщение, което не можех да декодирам. Крадешком погледнах към Сюзън и осъзнах, че небето беше потъмняло, без да забележа, нощта бе станала още по-дълбока. Чувствах се сънлива от огъня и дрогата. Не бях яла и в стомаха ми имаше туптяща празнина. Дали не казваше твърде често името ми? Не можех да преценя. Цялото тяло на Сюзън се бе устремило към Ръсел, тя стеснително прокарваше ръка през косата си.

Казах му, че тук ми харесва. И още някакви незначителни, нервни коментари, но въпреки това той получаваше и друга информация. А мен никога не ме напусна онова чувство. Дори и след това. Че за Ръсел да чете мислите ми беше точно толкова лесно, колкото да вземе някоя книга от полицата.

Когато се усмихнах, той наклони брадичката ми с ръка.

— Ти си актриса — отбеляза. Очите му сякаш бяха от горещо масло и аз си позволих да се почувствам като Сюзън, от онзи тип момичета, които мъжете съзерцават с учудване, които искат да докоснат. — Да, това е. Виждам го. Трябва да застанеш на ръба на някоя скала и да гледаш към морето.

Казах му, че не съм актриса, но че баба ми е била.

— Точно така — отвърна Ръсел. След като споменах името ѝ, той стана дори още по-внимателен. — Веднага го усетих. Приличаш на нея.

По-късно прочетох как Ръсел търсел известните и полуизвестните, както и антуражите им, хора, които можел да ухажва и да изстиска ресурси от тях, чиито коли можел да вземе назаем и в чиито къщи можел да живее. Колко доволен трябва да е останал от

моето пристигане, дори нямаше нужда да бъда склонявана. Той се пресегна, за да придърпа Сюзън по-близо. Когато срещнах погледа ѝ, тя имаше вид на човек, който отстъпва. До този миг не се бях замислила, че може да се чувства неспокойна за мен и Ръсел. Ново чувство на мощ се огъна вътре в мен, бързото затягане на панделка, което ми бе толкова чуждо, че не го разпознах.

— А ти ще отговаряш за нашата Иви — нареди Ръсел на Сюзън.
— Нали?

Нито един от двамата не ме погледна. Във въздуха между тях се кръстосваха символи. Ръсел ме хвана за ръката за миг, а погледът му ме помете като лавина.

— До по-късно, Иви — подхвърли той.

Последваха няколко прошепнати думи към Сюзън. Тя се присъедини отново към мен с нова доза енергичност.

— Ръсел каза, че ако искаш, можеш да поостанеш тук — съобщи.

Усетих колко бе изпълнена с енергия от това, че бе видяла Ръсел. Бдителна заради поставената задача, ме оглеждаше, докато говореше. Не знаех дали трепетът, който почувствах, беше страх или интерес. Баба ми ми беше разказвала как си е осигурявала роли в киното — колко бързо е била селектирана от групата. „Ето къде е разликата — обясняваше ми тя. — Всички останали момичета смятаха, че режисьорът прави избора. Но всъщност аз бях тази, която казвах на режисьора, по моя таен начин, че ролята е за мен.“

Желаех точно това — безмълвна, неуловима вълна да прелива от мен към Ръсел. Към Сюзън, към всички тях. Искях този свят до безкрайност.

Нощта започна да показва грапавите си ръбове. Руз бе гола до кръста, едрите ѝ гърди се бяха зачервили от жегата. Изпадаше в дълги мълчания. Едно черно куче подтичваше в тъмнината. Сюзън беше изчезнала, за да намери още трева. Непрекъснато я търсех, но се разсейвах от светлините и бъркотията, непознатите, които танцуваха наоколо и ми се усмихваха с откровена добрина.

Дребните неща трябваше да ме разстроят. Някакво момиче се изгори и обели част от кожата по ръката си, след което се втрени в раната с лениво любопитство. Външната тоалетна със своята воня на

изпразнения и загадъчните си рисунки, облепените ѝ със страници от порнографски списания стени. Гай, описващ топлите вътрешности на прасетата, които бе колил във фермата на родителите си в Канзас.

— Те знаеха какво ги чака — обясняваше той пред захласната аудитория. — Усмиваха се, когато им носех храна и откачаха, когато държах нож.

После намести своята голяма тока на колана, бръцолевейки нещо, което не можах да чуя. Но това бе слънцестоеенето, убеждавах се аз, езически мърморения и всякакви други смущения, които долавях, бяха просто неуспешен опит да разбере мястото. А имаше толкова много други неща за забелязване и харесване — глупавата музика от джубокса. Сребрият китара, която отразяваше светлината, разтопената сметана „Кул Уип“, капещата от нечий пръст. Вдъхващите страхопочитание фанатични лица на останалите.

В ранчото времето течеше объркващо: нямаше стенни часовници, нямаше ръчни часовници, а часовете и минутите изглеждаха условни, цели дни се изливаха в нищото. Не зная колко време бе изминало. Колко дълго бях чакала завръщането на Съюзън, преди да чуя гласа му. Точно до ухото си, прошепвайки името ми.

— Иви.

Обърнах се и той беше там. Заля ме щастие: Ръсел си бе спомнил за мен, беше ме открил сред тълпата. Може би дори ме бе търсил. Взе ръката ми в своята и започна да масажира дланта и пръстите ми. Сияех просто така — исках да обичам всичко.

Караваната, в която ме заведе, беше по-голяма от всички останали стаи, леглото бе покрито с раздърпано одеяло, за което покъсно осъзнах, че всъщност бе кожено палто. То беше единственото хубаво нещо в стаята — подът бе покрит с дрехи, а сред неразборията проблясваха празни кенчета от безалкохолни и бира. Във въздуха се носеше странна миризма с лек нюанс на ферментация. Предполагам, че бях умишлено наивна, като се преструвах, че не знаех какво се случваше. Но част от мен наистина не беше наясно. Или поне не възприемах цялостно фактите: внезапно ми бе трудно да си спомня как се бях озовала тук. Онова друсаско пътуване с автобуса, евтината сладост на виното. Къде бях оставила колелото си?

Ръсел ме гледаше внимателно. Накланяше глава, когато извърщах очи, което ме принуждаваше да уловя погледа му. Прекара косата ми зад ухото, остави пръстите си да се спуснат до врата ми. Ноктите му не бяха отрязани, почувствах ръбчетата им.

Засмях се, но се чувствах неспокойна.

— Сюзън скоро ли ще дойде? — попитах.

Когато бяхме до огъня, той ми бе казал, че Сюзън също ще дойде, макар вероятно това да беше просто моето желание.

— Сюзън си е добре — отвърна Ръсел. — Сега искам да поговорим за теб, Иви.

Мислите ми се бяха забавили до скоростта на носец се из въздуха сняг. Ръсел говореше бавно и сериозно, но ме караше да се чувствам така, сякаш цяла нощ бе чакал възможността да чуе какво имам да казвам. Колко различно беше това от спалнята на Кони, където слушахме плочи от някакъв друг свят, от който никога не сме били част, песни, които само подсилваха нашето собствено нещастие. Питър също ми се струваше избледнял. Той бе просто момче, което ядеше маргарин върху бял хляб за вечеря. Това тук беше истинско, погледът на Ръсел и поласканият трепет в мен бяха толкова приятни, едва успявах да ги понеса.

— Срамежлива Иви — започна той. Усмиваше се. — Ти си умно момиче. Виждаш много с тези очи, нали?

Смяташе, че съм умна. Хванах се за това като доказателство. Не бях изгубена. Можех да чуя партито отвън. Една муха изжува в ъгъла, удряше се в стените на караваната.

— Аз съм като теб — продължи Ръсел. — Бях толкова умен, когато бях млад, толкова умен, че естествено те ми казваха, че съм тъп. — Той деликатно се засмя. — Научиха ме на думата *тъп*. Набиваха ми в главата онези думи, след това заявяваха, че аз съм бил такъв. — Когато Ръсел се усмихна, лицето му се пропи с радост, която изглеждаше чужда за мен. Знаех, че никога не се бях чувствала толкова добре. Дори като дете бях нещастна — внезапно видях колко очевидно бе това.

Докато той говореше, обгърнах тялото си с ръце. Всичко започна да ми става ясно, всичко, което Ръсел обясняваше по сладниково-сантименталния начин, придаващ смисъл на нещата. Как наркотиците закърпваха простичките, банални мисли във фрази, които изглеждаха

изпълнени с важност. Замаяният ми юношески мозък отчаяно търсеше жертви, конспирации, които насищаха всяка дума, всеки жест със значение. Искях Ръсел да бъде гений.

— Има нещо в теб — не спираше той. — Някаква част, която е наистина тъжна. И знаеш ли какво? Това наистина ме натъжава. Те са се опитали да унищожат това красиво, специално момиче. Направили са го тъжно. Само защото те са такива.

Усетих как сълзите ми напират.

— Но те не са те унищожили, Иви. Защото ето те тук. Нашата специална Иви. И ти можеш да оставиш всички тези стари гадости да изчезнат от живота ти.

Ръсел се облегна назад върху дюшека, мръсните ходила на босите му крака върху коженото палто, странно спокойствие, изписано по лицето му. Щеше да чака, колкото беше необходимо.

Не помня какво отвърнах в онзи момент, помня само, че нервно бърборех. За училището, за Кони, за кухите безсмислици на едно младо момиче. Погледът ми се плъзгаше из караваната, пръстите ми подръпваха материята на роклята на Сюзън. Очите ми проследяваха шарката с хералдическа лилия на мръсната кувертюра. Спомням си, че Ръсел се усмихваше и търпеливо чакаше да изразходвам енергията си. И това се случи. В караваната настъпи тишина, като изключим моето собствено дишане и местенето на Ръсел върху дюшека.

— Мога да ти помогна — обади се той. — Но трябва да го искаш.

Очите му се заковаха върху моите.

— Искаш ли го, Иви?

Думите бяха пропити с изкусно желание.

— Ще ти хареса — промълви Ръсел. Разтвори ръце към мен. — Ела тук.

Примъкнах се към него, седнала на дюшека. Трудно ми беше да затворя пълната верига на осъзнаването. Знаех, че предстои, но все пак ме изненада. Как свали панталоните си и изложи на показ късите си, космати крака, члена си в юмрука си. Забеляза колебанието в очите ми — наблюдаваше ме как го наблюдавам.

— Погледни ме — каза той. Гласът му беше спокоен, въпреки че ръката му яростно работеше. — Иви — настояваше. — Иви.

Непълният образ на члена му, който стискаше в ръката си: запитах се къде ли бе Сюзън. Гърлото ми се сви. Първоначално се обърках, че това беше всичко, което Ръсел искаше. Да се самозадоволява. Седях там и се опитвах да внеса някакъв смисъл в ситуацията. Видоизменях поведението на Ръсел в доказателство за неговите добри намерения. Ръсел просто се опитваше да се сбlijим, да разчупи натрапчивите ми мисли от стария свят.

— Можем да направим така, че да се почувстваме добре един с друг — говореше той. — Няма нужда да си тъжна.

Сепнах се, когато придърпа главата ми към скута си. Изпълни ме леко чувство на непохватен страх. Ръсел се справи добре с позата да не изглежда ядосан, когато се отдръпнах. Снизходителният поглед, който ми хвърли, сякаш бях изплашен кон.

— Не се опитвам да те нараня, Иви. — Той отново протегна ръка. Пулсът ми се ускори. — Желанието ми е просто да бъда близо до теб. А ти не искаш ли и аз да се почувствам добре? Аз искам ти да се почувстваш добре.

Когато свърши, издиша тежко, изтощено. Солената влага на семето в устата ми, обезпокоителното избликване. Държеше ме и ме окуражаваше. Как се бях озовала тук, в караваната, сред тъмните гори, без оставена следа от трохи, която да ме отведе обратно вкъщи, но тогава пръстите на Ръсел бяха заровени в косата ми, а ръцете му ме обгръщаха, издърпваха ме нагоре, той уверено произнасяше името ми като нещо значимо, което ми звучеше странно, но също и успокояващо, ценно, като за някоя друга, по-добра Иви.

Трябваше ли да плача? Не знаех. Бях заобиколена от идиотска тривиалност. Червен пуловер, който бях заела на Кони и тя никога не ми върна. Дали Сюзън ме търсеше или не. Любопитен трепет зад очите ми.

Ръсел ми подаде бутилка с кола. Газираното бе топло и блудкаво, но аз изпих цялото шише. Беше опияняващо като шампанско.

Преживях цялата нощ като нещо орисано, а аз бях в центъра на драмата за един човек. Но Ръсел ме бе подложил на серия от ритуални тестове. Усвършенствани през годините, в които бе работил за някаква религиозна организация близо до Юкая, център, който

раздавал храна, намирал подслон и работа. Привличал слабичките, измъчени момичета с незавършен университетски курс на обучение и небрежни родители, момичета с ужасни шефове и мечти за пластична операция на носа. Неговият начин за прехрана. Времето, което прекарал в предния пост на центъра в Сан Франциско, в старата сграда на пожарната. Събирал своите последователи. Вече се бил превърнал в експерт по женската тъга — определен начин, по който са отпуснати раменете, нервен обрив. Раболепен ритъм в края на изреченията, навлажнени от плач мигли. Ръсел направи с мен същото, което бе сторил и с онези момичета. Първоначално малки проби. Докосване на гърба ми, улавяне на пулса ми. Дребни неща, чрез които разрушаваше границите. И колко бързо бе минал напред, сваляйки панталоните си до коленете. Действие, мислех си, добре преценено, за да успокоява младите момичета, които се радваха, че това поне не е секс. Които можеха да останат напълно облечени през цялото време, сякаш нищо необикновено не се случваше.

Но може би най-странната част — на мен също ми хареса.

Носех се из партито в зашеметено мълчание. Въздухът върху кожата ми настойчив, мишниците ми хлъзгави от пот. Беше се случило — трябваше непрекъснато да си го повтарям. Предполагах, че всички щяха да го видят, изписано върху мен. Биещата на очи аура на секса. Вече не бях нервна, не обикалях из партито, тласкана от тревожна необходимост, защото имаше скрита стая, в която не бях допусната — това притеснение бе удовлетворено и аз стъпвах замечтано, връщах погледите на минаващите лица с усмивка, която не искаше нищо.

Когато видях Гай, който почукваше кутия с цигари, спрях без колебание.

— Може ли да си взема една?

Той ми се ухили.

— Щом момичето иска цигара, ще получи. — Подаде ми я в устата, а аз се надявах хората да ни гледат.

Най-накрая открих Сюзън в една групичка близо до огъня. Когато улови погледа ми, тя ми хвърли странна кротка усмивка. Сигурна съм, че разпозна вътрешната промяна, която понякога се наблюдава при млади момичета, правили секс за първи път. Онази гордост, мисля, онази тържественост. Искрах Сюзън да знае. Виждах, че бе замаяна от нещо. Не беше алкохол. Нещо друго, зениците ѝ сякаш

изяждаха ирисите, по врата ѝ се прокрадваше зачервяване като халюциногенна викторианска яка.

Може би усещаше някакво прикрито разочарование, че играта се е реализирала, че в крайна сметка съм отишла с Ръсел. Но вероятно го бе очаквала. Колата все още тлееше, шумът от партито разцепваше мрака. Усещах как нощта се върти в мен като колело.

— Кога ще спре да гори колата? — попитах.

Виждах лицето ѝ, но можех и да я усетя, въздухът между нас беше нежен.

— Божичко, не знам — отвърна тя. — На сутринта?

Ръцете ми изглеждаха люспести и влечугоподобни на трепкащата светлина, а аз приветствах изопачената визия на тялото си. Чух ръмженето от запалване на мотоциклет, нечий дяволски вик — бяха хвърлили един пружинен матрак в огъня, пламъците се извисиха и станаха по-плътни.

— Можеш да се тръшнеш в моята стая, ако искаш — предложи Сюзън. Гласът ѝ не издаваше нищо. — Не ми пука. Но трябва наистина да си тук, ако искаш да си тук. Разбираш ли?

Сюзън ме питаше нещо друго. Като в онези приказки, в които гоблините могат да влязат в някоя къща само ако са поканени от обитателите. Мигът на пресичане на прага, внимателният начин, по който Сюзън бе построила изявленията си — тя искаше от мен да го кажа. И аз кимнах и отвърнах, че разбирам. Макар че не можех да разбера, не и наистина. Бях облечена в рокля, която не беше моя, на място, на което не бях идвала никога, и не осъзнавах много отвъд това. Вероятността животът ми да кръжи над прага на едно ново и постоянно щастие. Замислих се за Кони с блажено задоволство — тя беше сладко момиче, нали, и дори баща ми и майка ми попаднаха в обсега на моята щедра загриженост, пострадали от трагична чужда болест. Лъчът от фара на мотор обезцвети клоните на дърветата и освети оголените основи на къщата, черното куче се бе навело над някаква невидима плячка. Някой непрекъснато пускаше една и съща песен отново и отново. *Хей, бейби* беше първият напев. Песента се повтори достатъчно пъти, за да се запечати фразата в главата ми, *Хей, бейби*. Въртях думите без конкретна цел из устата си, като случайното потракване на лимоново бонбонче в зъбите.

[1] Американска фолклорна песен, която много хора асоциират с каубоите и Дивия запад. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

Събудих се и видях плътната мъгла, притиснала се към прозорците, спалнята, изпълнена със снежна светлина. Отне ми известно време да си спомня разочароващите и познати факти — бях отседнала в къщата на Дан. В ъгъла бе разположено неговото бюро, това бе неговото нощно шкафче със стъклен плот отгоре. Неговото одеяло, обшито със сатенена ивица, което придърпах върху моето собствено тяло. Сетих се за Джулиан и Саша, за тънката стена помежду ни. Не исках да мисля за предната нощ. За скимтенето на Саша. За слятото, натрапчиво мрънкане: „Чукай ме, чукай мечукаймечукайме“, повторено толкова много пъти, че бе загубило всякакво значение.

Втрених се в еднообразния таван. Те се бяха държали егоистично като всички тийнейджъри и случилото се през нощта не означаваше нищо за тях. И все пак. Учтивостта изискваше да изчакам в стаята си, докато тръгнат за Хъмбоулт. Да ги оставя да се изнесат, без да ми се налага да изпълнявам някакви задължителни сутрешни любезности.

Веднага след като чух колата да излиза от гаража, станах от леглото. Къщата отново беше моя и макар да очаквах облекчение, имаше също и малко тъга. Саша и Джулиан се бяха запътили към ново пътешествие. Връщаха се обратно сред инерцията на големия свят. Щях да избледнея в спомените им — жената на средна възраст в една забравена къща, щях да бъда просто неизречена бележка под линия, която ставаше все по-кратка и по-кратка, докато истинският живот ги завладяваше. Дотогава не бях осъзнала колко бях самотна. Или беше нещо не толкова неотложно като самотата: липсата на спрени върху мен погледи може би. На кого щеше да му пука, ако престанех да съществувам? Онези глупави фрази, които си спомнях Ръсел да казва — спрете да бъдете, убеждаваше ни той, нека личността ви изчезне. И

всички ние кимахме като голдън ретрийвъри, реалността на нашето съществуване ни правеше нехайни, нетърпеливи да разрушим онова, което изглеждаше неизменно.

Включих чайника. Отворих прозореца, за да пусна малко студен въздух да се завърти вътре. Събрах, както се оказа, голям брой празни бирени бутилки — дали бяха пили още, докато спях?

След като изхвърлих боклука, претърпаната найлонова торба и моя собствен, се улових, че гледам рехавите насаждения с карпобротус край алеята за паркиране. Плажа, който се простираше от другата страна. Мъглата бе започнала да се разсейва и виждах влаченето на вълните, стръмните скали над тях, които изглеждаха ръждясали и сухи. Няколко души бяха излезли на разходка, очевидно облечени като за показ. Повечето водеха кучета — това бе единственият плаж наоколо, където можеше да пуснеш кучето си без каишка. Няколко пъти бях виждала един и същи ротвайлер, възчерната му козина, енергичния бяг. Наскоро някакъв питбул бе убил жена в Сан Франциско. Дали бе странно това, че хората харесваха тези същества, които можеха да ги наранят? Или беше разбираемо — че може би дори обичаха животните повече заради носената безопасност, заради начина, по който ощастливяваха хората с временна сигурност.

Припряно се върнах вътре. Не можех да остана завинаги в къщата на Дан. Скоро щеше да се появи нова работа за социална асистентка. Но колко познато беше това — да помогнеш на някого да влезе в постоянно топлата вода на терапевтичната вана. Да седиш в чакалните на лекарски кабинети, да четеш статии за ефекта на соята върху туморите. Колко бе важно да пълниш чинията си с многообразие. Обичайните пожелателни лъжи, трагични в своята неадекватност. Дали някой наистина вярваше в тях? Сякаш ярката светлина от усилията ти можеше да разсее смъртта и тя да не дойде за теб, бикът да продължи да похърква безобидно, след като е видял аления плащ.

Чайникът свиреше, затова първоначално не чух, че Саша бе влязла в кухнята. Внезапното й присъствие ме изненада.

— Добро утро — поздрави тя. Ивица слюнка бе засъхнала по бузата ѝ. Беше облечена в силно изрязани шорти от мека трикотажна

материя, чорапите ѝ бяха нашарени със ситни яркорозови символи, за които осъзнах, че представляваха черепа. Саша преглътна, гласът ѝ все още бе хрипливо сънен. — Къде е Джулиан? — попита.

Опитах се да прикрия изненадата си.

— Чух колата да тръгва преди известно време.

Тя ми хвърли бърз поглед.

— Какво?

— Не ти ли каза, че тръгва?

Саша видя съжалението ми. Лицето ѝ стана по-сурово.

— Разбира се, че ми каза — изрече тя след миг. — Да, разбира се. Ще се върне утре.

Значи я беше оставил. Първата ми мисъл бе гневна. Не бях детегледачка. После облекчение. Саша беше дете — не биваше да ходи с него до Хъмбоулт. Да се друсам на АТВ през контролно-пропускателни пунктове с бодлива тел до някое лайняно ранчо с брезентови палатки в Гарбървил, за да взема сак с трева. Дори донякъде се зарадвах на нейната компания.

— И без това не обичам да се возя дотам — сви рамене Саша, бойко адаптирайки се към ситуацията. — Прилошава ми от онези тесни пътища. А и той кара като луд. Адски бързо. — Тя се облегна на плота и се прозя.

— Изморена ли си? — попитах.

Обясни ми, че опитвала полифазен сън, но трябвало да се откаже.

— Беше твърде странно — каза. Зърната ѝ се виждаха през ризата.

— Полифазен сън? — повторих и пристегнах халата си в изблик на суетност.

— Томас Джеферсън го е практикувал. Спиш по един час примерно шест пъти на ден.

— И си буден през останалото време?

Саша кимна.

— Първите два дни е страхотно. Но рухнах сериозно. Струваше ми се, че никога вече няма да спя нормално.

Не можех да свържа момичето, което бях чула през стената предишната нощ, с момичето, което стоеше пред мен и говореше за експерименти със съня.

— Има достатъчно гореща вода в чайника, ако искаш — предложих, но Саша поклати глава.

— Не ям сутрин, като балерините. — Тя погледна през прозореца, морето бе като калаена повърхност. — Ходиш ли да плуваш понякога?

— Много е студено. — Бях виждала само случайни сърфисти да рискуват да плуват сред вълните, телата им бяха облечени в неопрен и имаха качулки на главите си.

— Значи си влизала? — попита тя.

— Не.

Лицето на Саша се изпълни със съчувствие. Сякаш пропусках някакво очевидно удоволствие. Но никой не плуваше, помислих си, чувствах нужда да защитя живота си в тази взета назаем къща, кръговрата на дните ми тук.

— Освен това там има акули — добавих.

— Те всъщност не нападат хора — вдигна рамене Саша. Бе красива като разяждан от вътрешна горещина туберкулозен. Опитах се да забележа някакви порнографски остатъци от изминалата нощ, но нямаше нищо. Лицето ѝ беше бледо и невинно като една малка луна.

Близостта на Саша, дори и само за ден, ме принуждаваше да се държа по-нормално. Вродената предпазливост спрямо друг човек означаваше, че не можех да се отдавам на животински чувства, не можех да оставям портокалови обелки в кухненската мивка. Веднага след закуска се облякох, вместо цял ден да обикалям по халат. Сложих си спирала на миглите от една почти изсъхнала тубичка. Това бяха логичните човешки действия, всекидневните задачи, които предотвратяваха по-голяма паника, но самотният живот ме бе отучил от тези навици — не се чувствах достатъчно значима, за да оправдая подобни усилия.

Бяха минали години, откакто за последно бях живяла с друг човек, с мъж, който преподаваше английски за чужденци в един от онези фалшиви колежи, саморекламиращи се по пейките на автобусните спирки. Студентите бяха основно богати имигранти, които искаха да проектират видеоигри. Беше изненадващо да се сетя за него, за Дейвид, да си спомня времето, когато си представях живот с друг човек. Не любов, но приятната инерция, способна да я замени. Съгласуваната тишина, която ни завладяваше едновременно, когато

пътувахме с кола. Начинът, по който веднъж го бях видяла да ме гледа, когато пресичахме един паркинг.

Но после се започна — жена, която почука на вратата на апартамента по странно време. Четка за коса от слонова кост, принадлежала на баба ми, изчезна от банята. Никога не бях споменавала пред Дейвид определени неща, така че каквато и близост да имахме, тя автоматично беше покварена, червейчето, което дълбаеше ябълката. Тайната ми бе скрита надълбоко, но беше там. И може би стана причината това да случи, другите жени. Бях оставила отворено пространство за такива тайни. А и до каква степен някой би могъл да опознае някога друг човек така или иначе?

Представяла си бях, че двете със Саша ще прекараме деня в любезно мълчание. Че Саша ще се покрие като мишка. Тя беше достатъчно учтива, но скоро присъствието ѝ стана очевидно. Намерих вратата на хладилника да зее отворена, което бе изпълнило кухнята с несвойствено бръмчене. Блузата ѝ бе хвърлена на масата, на стола имаше оставена разтворена книга за Енеаграмата^[1]. От стаята ѝ се чуваше силно пусната през миниатюрните говорители на лаптопа музика. Изненада ме — слушаше певица, чийто тъжен глас беше безкраен слухов мизансцен за един определен тип момичета, които си спомнях от университета. Момичета, вече завладени от носталгия, момичета, които палеха свещи и стояха будни до късно, месейки тесто за хляб, облечени в трика „Данскин“ и с боси крака.

Бях свикнала да се натъквам на остатъци — изхвърлени отпадъци от шестдесетте имаше навсякъде из тази част на Калифорния. Парцаливи късчета от молитвени знамена по дъбовите дървета, микробуси с липсващи гуми, паркирани за вечни времена сред нивите. По-възрастни мъже, облечени в декоративни ризи, със съпруги, за които не бяха официално женени. Но това бяха очакваните призраци от шестдесетте. Защо Саша би изпитвала интерес?

Зарадвах се, когато смени музиката. Някаква жена пееше под съпровода на архаично електронно пиано, определено не беше нещо, което можех да разпозная.

Онзи следобед се опитах да подремна. Но не можех да заспя. Лежах там и гледах втренчено поставената в рамка снимка, окачена над бюрото: пясъчна дюна, обрасла тук-там с дива мента. Призрачните спирали на паяжините по ъглите. Въртях се неспокойно сред чаршафите. Твърде силно съзнавах присъствието на Саша в съседната стая. Музиката от лаптопа ѝ не бе спирала цял следобед и понякога различавах откъслечни дигитални звуци, които прозвучаваха върху песните, бибипкания и прозвънявания. Какво ли правеше — играеше игри на телефона си? Пращаше съобщения на Джулиан? Внезапно зажадувах и аз за услужливите начини, по които тя се грижеше за самотата си.

Почуках на вратата ѝ, но музиката беше твърде силна. Опитах отново. Нищо. Почувствах се засрамена от разобличеното ми усилие и тъкмо щях да изтичам обратно в стаята си, когато Саша се появи на прага. Лицето ѝ все още излъчваше приглушена сънливост, косата ѝ се бе разрошила от възглавницата — може би тя също се бе опитвала да подремне.

— Искаш ли чай? — попитах.

Отне ѝ известно време, за да кимне, сякаш бе забравила коя бях аз.

Саша седеше мълчаливо до масата. Оглеждаше ноктите си, въздъхваше с космическа досада. Спомних си тази поза от моето собствено юношество — вирвах брадичка, гледах втренчено през прозореца на колата като несправедливо обвинен затворник, а през цялото време отчаяно желяех майка ми да каже нещо. Саша чакаше да сразя нейната необщителност, да ѝ задавам въпроси, усещах погледа ѝ върху мен, докато наливах чая. Беше приятно да те наблюдават, дори и подозрително. Използвах хубавите чаши, а бисквитите от елда, които подредих като ветрило върху чинийките за чай, бяха съвсем леко престояли. Осъзнах, че искам да ѝ угодя, нежно поставих чинийката пред нея.

Чаят беше много горещ — настана тишина, докато стояхме приведени над чашите, лицето ми се навлажни от слабата пара. Когато попитах Саша откъде е, тя направи гримаса.

— Конкорд — отвърна. — Там е гадно.

— И учиш в университет заедно с Джулиан?

— Джулиан не следва.

Не бях сигурна дали Дан бе запознат с тази информация. Опитах се да си спомня какво бях чула последно. Когато Дан спомена сина си, го бе направил с демонстративно примирение, играейки нищо незнаещия баща. Всеки проблем беше съобщаван с въздишки от телевизионен сериал: момчетата са си момчета. Джулиан бе диагностициран с някакъв вид поведенческо разстройство в гимназията, макар че Дан бе накарал нещата да звучат доста по-меко.

— Вие двамата отдавна ли сте заедно? — попитах.

Саша отпи от чая.

— От няколко месеца — отвърна тя. Лицето ѝ се оживи, сякаш само това, че говореше за Джулиан, беше средство за съществуване. Сигурно вече му беше простила, че я бе оставил. Момчетата умееха да украсяват тези разочароващи празни места. Сетих се за миналата нощ, за преувеличените ѝ стенания. Горката Саша.

Вероятно вярваше, че всяка тъга, всеки миг на тревога за Джулиан бе просто координационен проблем. Тъгата на тази възраст имаше приятното характерно качество на задържане в плен: извисяваш се и се цупиш на ограниченията на родителите, училището и възрастта, нещата, пречещи ти да достигнеш сигурното щастие, което те очаква. Когато бях втори курс в университета, имах приятел, който непрекъснато говореше за бягство в Мексико — тогава не ми хрумваше, че вече не можехме да избягаме от вкъщи. Нито пък си представях към какво щяхме да избягаме, освен смътните идеи за топъл въздух и по-чест секс. А сега бях по-възрастна и пожелателните упования на бъдещата ми личност бяха загубили способността си да носят облекчение. Винаги го чувствах под някаква форма, депресия, която не се разнасяше, но ставаше компактна и добре позната, пространство, изпълнено с неопределеност като тъжната забрава на хотелските стаи.

— Слушай — започнах, влизайки в ролята на родител, която абсурдно не бях заслужила. — Надявам се, че Джулиан се държи добре с теб.

— Че защо да не се държи добре? — попита тя. — Той ми е гадже. Живеем заедно.

Не ми беше трудно да си представя каква точно бе идеята за съвместен живот. Апартамент под наем месец за месец, който мирише на храна от фризера и на почистващи препарати, детското юрганче на Джулиан върху матрака. Женското допълнение към обстановката под формата на ароматизирана свещ до леглото. Не че аз се справях много по-добре.

— Може да си вземем жилище с пералня — заяви Саша, в гласа ѝ имаше някакво ново предизвикателство, сякаш искаше да защити оскъдната им домашна обстановка. — Вероятно до няколко месеца.

— И родителите ти нямат нищо против да живееш с Джулиан?

— Мога да правя каквото си поискам. — Тя прокара ръце по ръкавите на блузата на Джулиан. — На осемнадесет съм.

Нямаше начин да е вярно.

— Освен това — продължи — не си ли била и ти на моята възраст, когато си влязла в онзи култ?

Тонът ѝ беше равен, но аз си въобразих някаква нотка на обвинение.

Преди да успее да каже каквото и да е, Саша стана от масата и се запъти към хладилника. Наблюдавах засегащата ѝ наперена походка, спокойния начин, по който извади една от донесените от тях бири. Върху етикета блестяха очертанията на посребрени планини. Тя срещна погледа ми.

— Искаш ли една? — попита ме.

Разбрах, че ме подлага на изпитание. Дали бях от онзи тип възрастни, които или ги игнорираха, или ги съжаляваха, или бях от хората, които може би ставаха за разговор. Кимнах и Саша се отпусна.

— Дръж — каза и ми хвърли една бутилка.

Нощта се спусна бързо, както го направи и на брега, сградите не изиграха никаква роля да смекчат промяната. Всяка от нас изпи по няколко бири. Кухнята стана тъмна, но нито една от двете ни не се надигна, за да запали лампите. Всичко бе покрито със синкави сенки, меки и величествени, мебелите се превърнаха просто във форми. Саша попита дали не можем да си запалим огън в камината.

— Газова е — обясних. — И е развалена.

Много неща в къщата бяха развалени или забравени: кухненският часовник бе спрял, дръжката на един шкаф бе останала в ръката ми. Блещукащите купчинки мухи, които бях измела от ъглите. Беше необходимо продължително и постоянно пребиваване, за да се спре разпадането. Дори моето присъствие през последните няколко седмици не бе постигнало кой знае какви успехи.

— Но защо да не опитаме да си запалим отвън, на двора — предложих аз.

Песъчливата площадка зад гаража беше на завет, по седалките на пластмасовите столове се бяха сплъстили мокри листа. Някога там бе имало яма за огнище, а ограждалите я камъни бяха пръснати сред безсмислените археологични реликви на семейния живот: от допълнителни устройства до играчки, парче от някакво сякаш съдвкано фризби. И двете се разсейвахме с нервно суетене около подготвителните работи, с изпълнението на задачи, които позволяваха дружно мълчание. Открих една купчина вестници отпреди три години в гаража, както и наръч дърва от бакалията в града. Саша избута с крак камъните и отново ги нареди в кръг.

— Никога не ме е бивало в това — признах. — Има нещо, което трябва да се направи, нали? Някакво специално подреждане на дървата?

— Като къщичка — обясни Саша. — Трябва да се наредят така, че да приличат на колибка. — Тя използва крака си, за да пооправи кръга. — Когато бях малка, често ходехме да лагеруваме в Йосемити.

Саша бе тази, която всъщност разпали огъня: клекнала в пясъка, подухваше равномерно с уста. Нежно се грижеше за пламъците, докато те не започнаха да горят задоволително.

Седнахме на пластмасовите столове, повърхността им беше грапава от пясъка и вятъра. Придърпах моя близо до огъня — исках да ми стане горещо, да се изпотя. Саша мълчеше, гледаше играещите пламъци, но аз усещах вихрушката на мислите ѝ, онова далечно място, където се бе изгубила. Може би си представяше какво правеше Джулиан в Гарбървил. Диванът с мирис на мускус, на който той щеше да спи с кърпа за баня вместо одеяло. Всичко беше част от

приключението. Колко ли приятно трябва да е да си двадесетгодишно момче.

— Онова нещо, за което говореше Джулиан — обади се Саша и прочисти гърло, сякаш се срамуваше, макар интересът ѝ да бе очевиден. — Ти беше ли... влюбена в онзи тип или нещо такова?

— Ръсел ли? — попитах, докато ръчках огъня с пръчка. — Не мислех за него по подобен начин.

Така си бе: останалите момичета обикаляха около Ръсел, следяха движенията му и настроенията му като прогнозите за времето, но в моя ум той обикновено оставаше далечен. Като любим учител, чиито студенти не си представят какъв е личният му живот.

— Тогава защо висеше с тях? — поинтересува се тя.

Първият ми вътрешен импулс бе да избягна темата.

Щеше да се наложи да коментирам всички подробности. Да изиграя цялата алегорична средновековна драма: съжалението, предупрежденията. Опитах се да говоря делово.

— Тогава хората се подлъгваха по подобни неща през цялото време — отвърнах. — Сциентологията^[2], поддръжниците на Процеса. Техниката на „празния стол“^[3]. Това практикува ли се още? — Погледнах я, но тя очакваше да продължа. — Отчасти беше просто лош късмет, предполагам. Че това бе групата, на която попаднах.

— Но си останала.

За първи път усетих любопитството на Саша с пълна сила.

— Имаше едно момиче. Всичко бе свързано по-скоро с него, отколкото с Ръсел. — Поколебах се. — Съюзън. — Беше странно да произнеса името ѝ, да го оставя да съществува сред света. — Тя бе по-голяма — обясних аз. — Всъщност не кой знае колко, но тогава ми се струваше много.

— Съюзън Паркър ли?

Втренчих се в Саша през огъня.

— Днес проверих някои неща — обясни тя. — Онлайн.

Някога губех часове за подобни неща. Фенсайтовете или както там се наричаха. Тези странни затънтени кътчета. Уебсайт, посветен на художествените творби на Съюзън в затвора. Акварелни произведения на планински вериги, кълбовидни облаци, пълни с правописни грешки заглавия. Бях почувствала внезапна болка при представата как Съюзън работи с голяма доза концентрация, но затворих сайта, когато видях

снимката: Сюзън, облечена в сини дънки и бяла тениска — дънките ѝ опънати от тлъстините, натрупали се с настъпването на средната възраст, лицето ѝ празно платно.

Мисълта за Саша, тъпчеща се с всички онези страховити гадости, ме разстрои. Пълнеща главата си с подробности: докладите от аутопсията, свидетелските показания, които момичетата дадоха за онази нощ, като запис на лош сън.

— Не е нещо, с което човек се гордее — започнах аз. Изброих обичайните неща — беше ужасно. Не бляскаво, не за завиждане.

— Нямах нищо за теб — каза Саша. — Поне не успях да намеря.

Почувствах се неудобно. Искях да споделя с нея нещо ценно, съществуването ми да бъде проследено с достатъчно загриженост, за да се превърна в нещо видимо.

— Така е по-добре — заявих. — По този начин откачалниците не могат да ме открият.

— Но си била там?

— Живях там. В общи линии. За известно време. Не съм убивала никого, не съм унищожавала нищо. — Смехът ми прозвуча плоско. — Очевидно.

Тя се беше свила в блузата си.

— Просто си напуснала родителите си? — В гласа ѝ имаше възхищение.

— Тогава бяха други времена — отговорих. — Всички се скитаха нанякъде. Родителите ми бяха разведени.

— Моите също — заяви Саша, като забрави да бъде срамежлива. — И си била на моите години?

— Малко по-малка.

— Обзалагам се, че си била много красива. Искам да кажа, уф, че ти и сега си красива — поправи се тя.

Видях как се възгордя от собственото си благородство.

— Как въобще се запозна с тях? — попита Саша.

Отне ми известно време да си събера мислите, да си спомня последователността на нещата. „Повторно посещение“ са думите, които използваха в юбилейните статии за убийството. „Повторно посещение на ужасите от Еджуотър Роуд“, сякаш събитието съществуваше самостоятелно, кутия, на която можеш да затвориш

капака. Сякаш не бях спирана от стотици призрачни подобия на Сюзън по улиците или по време на кинопрожекции.

Справих се с въпросите на Саша за това какви са били те в реалния живот, онези хора, които се бяха превърнали в символи на самите себе си. Гай не беше толкова интересен за медиите, просто мъж, който прави каквото мъжете винаги са вършели, но момичетата бяха легендарни. Дона бе непривлекателната, бавна и грубовата, често я даваха като пример за съжаление. Безмилостната жестокост, изписана на лицето ѝ. Хелън, бивш член на девическата организация „Лагерен огън“, с тен, коса на две опашки и хубава — тя беше обект на фетишизъм, красивото момиче убийца. Но за Сюзън бе запазено най-лошото. Извратена. Зла. Неуловимата ѝ красота не излизаше добре на снимките. Тя изглеждаше дива и мършава, сякаш съществуваше само за да убива.

Разговорът за Сюзън надигна нещо в гърдите ми, което бях сигурна, че Саша можеше да забележи. Видя ми се срамно. Да изпитвам това безпомощно вълнение, вземайки предвид случилото се.

Пазачът върху канаето, навитите му вътрешности, изложени на показ. Косата на майката, пропита със съсирена кръв. Момчето, което беше толкова обезобразено, че от полицията не бяха сигурни за пола му. Със сигурност Саша беше прочела и за тези неща.

— Мислила ли си някога, че ти би могла да направиш онова, което те са сторили? — попита тя.

— Разбира се, че не — отвърнах машинално.

Всеки път, когато бях разказвала на някого за ранчото, почти никой не ми бе задавал такъв въпрос. Дали аз също съм била способна да го извърша. Дали почти не го бях направила. Повечето приемаха, че някакъв основен морален принцип ме отделяше от тях, сякаш момичетата бяха различен биологичен вид.

Саша беше притихнала. Мълчанието ѝ бе като някакъв вид любов.

— Предполагам, че се питам понякога — отговорих. — Струва ми се случайност, че не съм го направила.

— Случайност?

Огънят бе позатихнал, гореше нестабилно.

— Нямаше такава голяма разлика. Между мен и останалите момичета.

Беше странно да го изрека на глас. Да заобиколя, макар и плахо, притеснението, което ме бе измъчвало през цялото това време. Саша с нищо не показваше, че не одобрява или дори че е станала предпазлива. Тя просто ме гледаше, лицето ѝ бдеше над моето, сякаш можеше да вземе думите ми и да направи дом за тях.

Отидохме до единствения бар в града, в който сервираха храна. Изглеждаше като добра идея, цел, към която можехме да се насочим. Прехрана. Движение. Бяхме разговаряли, докато огънят не изгоря и не се превърна в тлееща пепел от вестници. Саша изрита малко пясък върху целия този боклук, скаутското ѝ усърдие ме разсмя. Бях щастлива да съм с някого въпреки условната присъда — Джулиан щеше да се върне, Саша щеше да си замине, а аз отново щях да съм сама. Въпреки всичко беше приятно да си предмет на нечие възхищение. Защото в основни линии беше именно това: изглежда, Саша изпитваше уважение към четиринадесетгодишното момиче, което някога съм била, смяташе, че съм интересна, че по някакъв начин съм била смела. Опитах се да я поправя, но в гърдите ми се бе разляло всеобхватно чувство на доволство, отново бе превзело тялото ми, сякаш се бях събудила от междинното състояние на медикаментозен сън.

Вървахме една до друга по банкета на пътя, покрай акведукта. Островърхите дървета бяха тъмни и растяха нагъсто, но не изпитвах страх. Нощта бе придобила странна, празнична атмосфера, а Саша бе започнала да ме нарича, кой знае защо, Ви.

— Мама Ви — каза тя.

Приличаше на котенце, дружелюбно и кротко, топлото ѝ рамо се опираше в моето. Когато я погледнах, видях, че си гризе долната устна, а лицето ѝ бе обърнато към небето. Но там нямаше нищо — звездите бяха скрити от мъгла.

В бара имаше няколко високи столчета и почти нищо друго. Обичайните накичени ръждясали реклами, чифт бръмчащи неоновии очи над вратата. Някой в кухнята пушеше цигари — хлябът на сандвича бе пропит с дима. Останахме известно време, след като приключихме с яденето. Саша имаше вид на петнадесетгодишна, но на тях не им пукаше. Барманката, жена, навлязла в петдесетте, май беше

благодарна, че изобщо има някаква работа. Тя изглеждаше отрудена, косата ѝ бе изтощена от евтината боя в дрогерията. Бяхме почти на една и съща възраст, но не бих погледнала в огледалото, за да се уверя в приликите, не и когато Саша беше с мен. Саша, чиито черти имаха невинното, пречистено излъчване на светица върху медальон.

Тя се въртеше на стола си като малко дете.

— Виж ни само двете. — Засмя се. — Как яко се забавляваме. — Отпи от бирата, след това от водата, добросъвестно придобит навик, който бях забелязала, макар да не ѝ попречи да застане прегърбена. — Почти се радвам, че Джулиан не е тук — заяви.

Изглежда, думите я развълнуваха. Към този момент вече знаех, че не трябва да я плаша, а по-добре да ѝ давам възможност да поприказва малко, преди да стигне до същината на въпроса. Саша ритна отнесено перилото пред бара, дъхът ѝ лъхаше на бира и спарено.

— Той не ми каза, че тръгва — призна. — За Хъмбоулт. — Престорих се на изненадана. Тя се изсмя равно. — Не можах да го открия тази сутрин и си помислих, че просто е навън. Малко е странно, нали? Че ей така е заминал?

— Да, странно е. — Твърде предпазливо може би, но се притеснявах да не я предизвикам да скочи в праведна защита на Джулиан.

— Написа ми съобщение, в което се извинява. Сигурно е сметнал, че сме го обсъдили.

Саша отпи от бирата си. Нарисува усмихнато лице върху бара с мокър пръст.

— Знаеш ли защо го изритаха от „Ървайн“? — Беше донякъде позамаяна, донякъде предпазлива. — Почакай — прекъсна, — нали няма да кажеш на баща му?

Поклатих глава, бях възрастен човек, готов да запази тайните на една тийнейджърка.

— Добре. — Тя си пое въздух. — Имаше някакъв преподавател по компютри, когото мразеше. Предполагам, че е бил гадняр. Учителят. Не позволил на Джулиан да предаде изпитната си работа след края на срока, макар да знаел, че ще отпадне от програмата, ако няма оценка по нея. Затова Джулиан отишъл до къщата му и направил нещо на кучето му. Дал му да яде нещо, от което да му стане лошо.

Нещо от рода на белина или отрова за пльхове, не знам точно какво. — Саша улови погледа ми. — Кучето умряло. Било старо куче.

Затруднявах се да запазя спокойно изражение. Простотата на разказа, лишен от всякакви промени в интонацията ѝ, направи историята още по-ужасна.

— От училището знаели, че той го е направил, но не могли да го докажат — продължи Саша. — Затова го отстранили за други неща, но нямало как да се върне или да направи каквото и да е. Скапана история. — Тя ме погледна. — Не си ли съгласна?

Не знаех какво да кажа.

— Твърдеше, че не е искал да убие кучето или нещо подобно, а само да му стане зле. — Тонът на Саша бе неуверен, изпробваше мисълта. — Това не е толкова лошо, нали?

— Не знам — признах. — На мен ми звучи лошо.

— Но аз живея с него, нали разбираш — настоя Саша. — Той плаща наема и така нататък.

— Винаги има къде да отидеш — поклатих глава.

Горката Саша. Горките момичета. Светът ги угоява с обещания за любов. Колко силно им е нужна тя и каква малка част от нея ще получат през живота си повечето от тях. Сладникавите попесни, роклите, описани в каталозите с думи като „залез“ и „Париж“. След това мечтите биват изтръгнати с такава агресивна сила — ръката, която изтръгва копчетата на дънките, никой не гледа към мъжа, който крещи на приятелката си в автобуса. В гърлото ми заседна буца от съжаление към Саша.

Тя навярно бе усетила моето колебание.

— Както и да е — махна с ръка. — Беше отдавна. — Наведе се през бара. — Колко струва да играем бiliarд? — подвижна на барманката.

Може би това означаваше да си майка, помислих си, докато наблюдавах как Саша пресуши бирата си и си избърса устата като момче. Да почувстваш тази неочаквана, необвързана нежност към някого, която сякаш идва от нищото. Когато някакъв играч на бiliarд дойде да се шляе насам, бях готова да го изгоня. Но Саша се усмихна широко, разкривайки остриите си зъбки.

— Здравсти — каза тя и малко след това той купи бира и на двете ни.

Саша пиеше методично. Постоянно преминаваше от разсеяна скука към маниакален интерес, престорен или не, към всичко, което говореше мъжът.

— Вие не сте от града, нали? — попита той. Косата му беше посивяла и дълга, на палеца си имаше тюркоазен пръстен — още един призрак от шестдесетте. Може по онова време дори да се бяхме засичали, обикаляйки по същия отъпкан маршрут. Той издърпа панталоните си нагоре. — Да не сте сестри?

Гласът му почти не се опитваше да ме включи в сферата на усилията му и аз едва не се изсмях. Все пак бях наясно с вниманието, с което бях обсипана само заради това, че седях до Саша. Беше шокиращо да си припомня напрежението, макар и от втора ръка. Какво бе чувството да си желана. Може би Саша толкова бе свикнала с него, че дори не го забеляза. Изолирана в своя собствен забързан живот, в своята увереност, че траекторията се подобрява.

— Тя ми е майка — заяви Саша. Погледът ѝ беше напрегнат, искаше да поддържам шегата.

И аз го направих. Прегърнах я с ръка.

— Тръгнали сме на пътешествие „майка и дъщеря“ — обясних. — Караме по магистрала 1. По целия път до Юрика.

— Авантюристски! — възкликна мъжът и тупна по масата. Научихме, че се казва Виктор, а фонът на мобилния му телефон беше ацтекски образ, толкова пропит със сила, твърдеше той, че самото му съзерцаване те прави по-умен. Виктор беше убеден, че световните събития са режисирани от сложни и постоянни конспирации. Извади банкнота от един долар, за да ни покаже как илюминатите комуникират помежду си.

— Защо му е на едно тайно общество да разкрива плановете си върху обикновена банкнота? — попитах.

Той кимна, сякаш бе очаквал този въпрос.

— За да покаже докъде се простира властта му.

Завиждах на убедеността на Виктор, на идиотския синтаксис на праведните. Тази вяра — че в света има видим ред и ние трябва само да се оглеждаме за символите, сякаш злото беше код, който можеше да бъде разбит. Той не спираше да говори. Зъбите му влажни от пиенето, сивото проблясва на мъртъв кътник. Искаше да ни обясни подробно за множество конспирации, разполагаше с купища вътрешна

информация, в която можел да ни посвети. Говореше за „достигане на нивото“. За „скрити честоти“ и „правителства в сянка“.

— Охо! — възкликна безизразно Саша. — Знаеше ли това, мамо?

Продължаваше да ме нарича „мамо“ с приповдигнат и комичен тон, макар че ми отне известно време да забележа колко бе пияна. Да осъзная колко пияна бях и аз. Нощта бе отплувала в чужди води. Примигването на неоновите табели, барманката, която пушеше на входа. Наблюдавах я как си загаси фаса, джапанките се изхлузваха от краката ѝ. Виктор каза, че му било приятно да види колко добре се разбираме двете със Саша.

— Невинаги виждаш подобно нещо в днешни дни. — Той кимна замислено. — Майки и дъщери, които са тръгнали заедно на пътешествие. Които се държат мило една с друга като вас двете.

— О, тя е страхотна — възкликна Саша. — Обичам майка си.

Хвърли ми лукава усмивка, преди да наведе лицето си близо до моето. Сухото притискане на устните ѝ, леко изцапани със саламура от кисели краставички. Най-непорочната възможна целувка. И все пак. Виктор беше шокиран. Както се бе надявала Саша.

— Дявол да го вземе — възкликна той, едновременно отвратен и развълнуван. Поизправи грамадните си рамене, загащи широката си риза. Внезапно изглеждаше резервиран към нас, оглеждаше се наоколо за подкрепа, за потвърждение, а аз исках да обясня, че Саша не ми е дъщеря, но бях преминала стадия, в който ми пукаше. Нощта подклаждаше глупаво, объркано чувство, че по някакъв начин се бях върнала към света след период на отсъствие, бях се настанила отново в царството на живите.

[1] Психологическа система, която описва девет различни начина на мислене, светоусещане и действие, водеща началото си от мистичните традиции на Изтока. — Б.пр. ↑

[2] Система от религиозни вярвания и философски идеи. — Б.пр. ↑

[3] Част от техниките на гещалт терапията — психотерапия, която цели да разшири човешкото самосъзнание. — Б.пр. ↑

6.

Винаги баща ми бе отговарял за поддръжката на басейна — обираше боклуците по повърхността с мрежа, трупаше мокрите листа на купчина. Цветните епруветки, които използваше, за да тества нивата на хлора. Никога не се бе старал кой знае колко при поддръжката, но басейнът сега беше в по-лошо състояние, след като си бе тръгнал. Около филтъра лениво се разхождаха саламандри. Когато плувах, усещах някакво блатисто съпротивление, нещо гнусно се разпръскваше от движението ми. Майка ми беше на групова терапия. Бе забравила обещанието си да ми купи нов бански костюм, така че бях облечена в стария си оранжев: избледнял като пъпеш, с разшити шевове и отпуснат покрай дупките за краката. Горницето беше твърде малко, но гледката на изпълващата деколтето зряла плът ми се понарави.

Изтекла бе само седмица от партито по случай слънцестоеенето, а аз вече бях ходила втори път в ранчото, вече крадах пари за Сюзън, банкнота по банкнота. Обичам да си представям, че ми е отнело повече време, отколкото бе минало в действителност. Че е трябвало в продължение на месеци да бъда убеждавана, че съпротивата ми бавно е била преодоляна. Че съм била ухажвана внимателно, като любима жена. Но всъщност бях лесна мишена, изгарях от желание да се предложа сама.

Постоянно скачах във водата, водорасли се лепяха по космите на краката ми като метални стърготини по магнит. Забравена книга с меки корици се бе надиплила върху седалката на стола върху моравата. Листата на дърветата бяха сребристи и лъскави като люспи, всичко бе изпълнено с мързелива юнска жега. Дали дърветата около къщата ми винаги са изглеждали така, толкова странни и сякаш водни? Или нещата вече се променяха за мен, скучният безпорядък на нормалния свят се трансформираше в тучните декори на един различен живот?

На сутринта след партито по случай слънцестоеенето Сюзън ме бе закарала до вкъщи, колелото ми натикано на задната седалка. Устата ми беше пресъхнала и непозната от това, че бях пушила толкова много, а дрехите ми се бяха спарили от топлината на тялото ми и миришеха на пепел. Непрекъснато измъквах парченца слама от косата си — доказателство за предната вечер, която ме бе изпълнила с трепет, като паспорт, на който са сложили печат за одобрение. В крайна сметка се беше случило и аз запазих ярък списък с щастливи спомени: фактът, че седях до Сюзън, а между нас се бе възцарила приятелска тишина. Перверзната ми гордост, че съм била с Ръсел. Изпитвах удоволствие да си припомням фактите от този акт, дори обърканите и скучни части. Странните затишия, докато Ръсел се възбуждаше. Имаше някакво могъщество в простотата на човешките функции. Както ми беше обяснил Ръсел: твоето тяло може да те преведе през препятствията на предишните ти затруднения, ако му позволиш.

Сюзън пушеше постоянно, докато шофираше, като от време на време ми предлагаше цигарата си с някакъв спокоен ритуален жест. Мълчанието между нас не бе нито тежко, нито неловко. Покрай колата отвън се стрелкаха маслинови дръвчета, обгорената лятна пръст. Далечни плавателни канали, спускащи се към морето. Сюзън непрекъснато сменяше радиостанциите, докато внезапно не изключи радиото.

— Трябва ни бензин — обяви тя.

Ние, безгласно реагирах аз, *ние* се нуждаехме от бензин.

Сюзън отби в бензиностанцията „Тексако“, която бе пуста, с изключение на един пикап в синьо-зеленикаво и бяло, който теглеше ремарке за лодка.

— Подай ми една карта — нареди Сюзън и кимна към жабката.

Отворих я със затруднение, оттам изпаднаха цяла купчина разбъркани кредитни карти. На всичките пишеше различни имена.

— Синята — каза тя. Изглеждаше нетърпелива. Когато ѝ подадох картата, забеляза объркването ми. — Хората ни ги дават — обясни Сюзън. — Или ние си ги взимаме. — Посочи с пръст синята карта. — Като тази, която е на Дона. Тя я задигна от майка си.

— Картата за бензин на майка ѝ?

— Спаси ни задниците, щяхме да умрем от глад — сви рамене Сюзън. После ме погледна. — Както ти измъкна онази тоалетна

хартия, нали?

Изчервих се при споменаването на случката. Може би тя знаеше, че съм излъгала, но нямаше как да преценя от безизразното ѝ лице — а може би не.

— Освен това — продължи — ние ги употребяваме по-добре, отколкото те биха могли — купуват си повече глупости, повече неща, повече „аз, аз, аз“. Ръсел се опитвала помогне на хората. Той не съди никого, неговата философия не е такава. На него не му пука дали си богат или беден.

Думите на Сюзън звучаха някак смислено. Те просто се опитваха да изравнят силите в света.

— Това е его. — Тя се облегна на колата, но държеше под око бензиномера: никой от тях не пълнеше резервоара повече от една четвърт. — Парите са его, а хората не искат да се разделят с тях. Искат просто да се защитят, да ги стискат в ръцете си като одеяло. Не осъзнават, че това ги прави робни. Че е болест.

Засмя се.

— Странното е, че веднага щом се откажеш от всичко, веднага щом кажеш: „Ето, вземи го...“, тогава всъщност наистина имаш всичко.

Един от групата бе задържан, затова че бе ровил в контейнер за боклук по време на обиколката за събиране на храна, а Сюзън беше бясна, припомняйки си историята, докато изкарваше колата обратно на пътя.

— Все повече и повече магазини се научават. Простотии — възмути се тя. — Хвърлят нещо, а после пак си го искат. Това е Америка.

— Наистина са простотии. — Думата прозвуча странно в устата ми.

— Ще измислим нещо. Скоро. — Погледна в огледалото за обратно виждане. — Парите са оскъдни. Но просто е неизбежно. Вероятно не знаеш какво е усещането.

Не ми се подиграваше — говореше, сякаш съобщава истината. Приемаше реалността с непринудено повдигане на раменете. Тогава ми хрумна идеята, напълно оформена, сякаш сама я бях измислила. Изглеждаше точно така, правилното решение, дребно украшение, което блещукаше наблизо.

— Мога да намеря малко пари — заявих, като по-късно се чувствах неудобно, че го бях предложила. — Майка ми винаги си оставя чантата на открито място.

Беше вярно. Вечно се натъквах на пари: в шкафчета, върху маси, забравени до мивката в банята. Получавах периодично отпускана сума, но майка ми често ми даваше повече, случайно или просто като махнеше леко в посока на чантата си. „Вземи колкото ти трябва“, винаги казваше тя. И аз никога не вземах повече, отколкото трябваше да имам и винаги съвестно връщах рестото.

— О, не — възрази Сюзън и хвърли последната си цигара през прозореца. — Не е нужно да го правиш. Голяма си сладурана обаче — усмихна се тя. — Наистина мило предложение от твоя страна.

— Искам да го направя.

Сюзън присви устни, преструваше се на несигурна, разпалваше желанието ми да ѝ противореча.

— Не искам да правиш нещо, което не желаяш. — Тя леко се засмя. — Не целя това.

— Но аз искам да го направя — повторих. — Искам да помогна.

Сюзън не каза нищо около минута, след което се усмихна, без да ме поглежда.

— Добре — съгласи се тя. Успях да доловя предизвикателството в гласа ѝ. — Щом искаш да помогнеш. Можеш да помогнеш.

Задачата ми ме превърна в шпионин в къщата на майка ми, а майка ми бе нищо неподозиращата набелязана жертва. Дори се извиних за скарването ни, когато я срещнах онази вечер в тихия коридор. Тя леко сви рамене, но прие извинението ми, усмихвайки се смело. Обикновено това щеше да ме подразни, тази неуверена смела усмивка, но новото ми аз просто преклони глава с горчиво съжаление. Преструвах се на истинска дъщеря и се държах така, както една истинска дъщеря би трябвало да се държи. Част от мен се вълнуваше как не я допусках до моя свят и как всеки път, когато я погледнех или говорех с нея, лъжех. Нощта, в която бях с Ръсел, ранчото, скришното място, което държах в тайна. Тя можеше да разполага с остатъците от стария ми живот, с всичките изсушени отпадъци от него.

— Прибираш се толкова рано — изненада се майка ми. — Мислех си, че сигурно отново ще спиш при Кони.

— Нямах желание да го правя.

Беше странно да ми напомнят за Кони, да се сблъскам отново с обикновения свят. Бях дори смаяна, че изпитвах обичайното желание за храна. Исках светът видимо да се преподреди около промяната, като кръпка, която покрива скъсано място.

Майка ми се размекна.

— Радвам се, защото исках да прекарам малко време с теб. Само ние двете. Отдавна не сме го правили, нали? Може би да сготвя „Бьоф Строганов“^[1] — предложи тя. — Или кюфтета. Какво мислиш?

Бях подозрителна към предложението ѝ: не купуваше храна за къщата, освен ако не ѝ пишех бележки, които тя да открие, когато се върне обратно от сеансите си. А и не бяхме яли месо от цяла вечност. Сал беше казала на майка ми, че да ядеш месо е все едно да ядеш страх и че поглъщането на страх ще те накара да качиш килограми.

— Кюфтета не звучи лошо — казах аз. Не исках да забелязвам колко щастлива я направи това.

Майка ми включи радиото в кухнята и то засвири онзи тип леки, успокоителни песни, които обожавах като дете. Диамантени пръстени, хладни потоци, ябълкови дръвчета. Ако Съюзът или дори Кони ме хванеха да слушам подобна музика, щях да се почувствам засрамена — беше скучна, весела и старомодна, но аз изпитвах свидна, моя си любов към тези песни, а майка ми припяваше на местата, които знаеше. От нея струеше театрален ентузиазъм и беше лесно да те завладее лекомислието ѝ. Стойката ѝ бе оформена от години, прекарани в конни шоупрограми през юношеството ѝ, усмихвайки се от гърба на лъскави арабски коне, докато светлините на арената улавят покритата ѝ с изкуствени диаманти яка. Тя ми бе изглеждала толкова загадъчна, когато бях по-малка. Срамежливостта, която изпитвах, докато я гледах да се движи из къщата, тътрейки краката си в пантофи. Чекмеджето с бижута, чийто произход я карах да ми описва късче по късче, като поема.

Къщата беше чиста, прозорците отделяха тъмната нощ, килимите бяха меки под босите ми крака. Това бе противоположността на ранчото и почувствах, че трябва да съм гузна — че беше грешно да се чувствам толкова комфортно, да искам да ям тази храна с майка ми в

спретнатата ни кухня. Какво ли правеха Сюзън и останалите в същия този миг? Внезапно ми стана трудно да си представя.

— Как е Кони напоследък? — попита майка ми, докато прелистваше написани на ръка картички с рецепти.

— Добре. — Вероятно беше така. Гледаше как влажно проблясват скобите на Мей Лопез.

— Нали знаеш, че тя винаги е добре дошла тук. Напоследък вие двете прекарвате ужасно много време у тях.

— Баща й няма нищо против.

— Липсва ми — заяви майка ми, макар че присъствието на Кони като че ли винаги я притесняваше, все едно бе някаква трудно поносима леля стара мома. — Трябвала отидем на екскурзия до Палм Спрингс или нещо подобно. — Очевидно бе изчаквала, за да го предложи. — Можеш да поканиш и Кони, ако искаш.

— Не знам. — Щеше да е хубаво. Двете с Кони да се бутаме една в друга върху напечената от слънцето задна седалка, да пием шейкове от фермата за фурми преди Индиоу.

— Ммм — измърмори тя. — Бихме могли да отидем през следващите няколко седмици. Но нали знаеш, милинка... — Последва пауза. — Франк също може да дойде.

— Няма да ходя на екскурзия с теб и приятеля ти.

Майка ми се опита да се усмихне, но видях, че криеше нещо. Радиото свиреше твърде силно.

— Миличка — започна тя. — Как изобщо ще живеем заедно...

— Какво? — Мразех детинския начин, по който прозвуча гласът ми, подронвайки авторитета ми.

— Не веднага, определено не. — Нацупи устни. — Но ако Франк се нанесе...

— Аз също живея тук — заявих. — Просто един ден щеше да му позволиш да се нанесе, без дори да ми кажеш?

— Ти си на четиринадесет.

— Това са тъпотии.

— Ей! Мери си приказките! — повиши тон тя и скръсти ръце. — Не знам защо си толкова груба, но трябва да спреш, и то веднага. — Близостта на умоляващото лице на майка ми, неподправената й тревога — това подклаждаше органична погнуса към нея, както когато

бях доловила миризмата на желязо в банята и бях разбрала, че бе с менструация.

— Опитвам се да направя нещо добро — продължи тя, — като каня и твоята приятелка. Може ли да спреш вече?

Изсмях се, но смехът ми бе изпълнен с отвратителни предателски нотки. Затова бе поискала да приготви вечеря. Сега беше още по-лошо, защото толкова лесно ми бе у годила.

— Франк е задник.

Лицето ѝ почервения, но тя се застави да остане спокойна.

— Внимавай как се държиш. Това е моят живот, разбираш ли? Опитвам се да бъда поне мъничко щастлива — обясни ми — и ти трябва да ми дадеш тази възможност. Не можеш ли да го направиш?

Майка ми заслужаваше своя анемичен живот, изпълнен с безсмислени, момичешки несигурности.

— Хубаво — съгласих се. — Добре. Успех с Франк.

Очите ѝ се присвиха.

— Какво означава това?

— Забрави. — Можех да помириша как суровото месо се стопляше до стайна температура, остър дъх на студен метал. Стомахът ми се сви. — Вече не съм гладна — заявих и я оставих сама в кухнята. Радиото още свиреше песни за първата любов, за танци покрай реката, месото се бе размразило достатъчно, за да се принуди майка ми да го сготви, макар че никой нямаше да го яде.

След това беше лесно да се убедя, че заслужавах да взема тези пари. Ръсел казваше, че повечето хора са егоисти, неспособни да обичат и това ми се струваше вярно за майка ми, а също и за баща ми, който се бе заврял с Тамар в жилищен комплекс „Портофино“ в Пало Алто. Така че ми се струваше като приемлива размяна, когато мислех за нещата по този начин. Че парите, които крадах, банкнота по банкнота, се добавяха към нещо, което можеше да замени изчезналото. Беше твърде депресиращо да мисля, че нищо от това не бе съществувало поначало. Нищо... например приятелството на Кони. Че Питър никога не бе чувствал нищо друго към мен, освен раздражение от очевидния детински начин, по който го боготворях.

Майка ми оставяше чантата си ту тук, ту там из къщата, както винаги, и това правеше парите вътре да не изглеждат толкова ценни, а като нещо, за което на нея не ѝ пукаше достатъчно, та да го приема сериозно. Въпреки това ми беше неудобно да ровичкам из чантата ѝ, все едно бърках в разхлопания мозък на майка ми. Боклуците бяха твърде лични — обвивката на карамелен бонбон, картичка с мантра, джобно огледалце. Тубичката крем с цвят на лейкопласт, който тя нанасяше под очите си. Свих една десетачка и я пъхнах в джоба на късите си панталони. Дори да ме беше видяла, просто щях да кажа, че ще пазарувам от магазина — защо да ме подозира? Дъщеря ѝ, която винаги е била добра, макар това да бе доста разочаровашо, защото не беше „страхотна“.

Изненадана съм, че изпитвах толкова малко вина. Тъкмо обратното — имаше нещо праведно в начина, по който прибрах парите на майка ми. Бях усвоила малко от духа в ранчото, убедеността, че мога да взема каквото си поискам. Знанието за скритите банкноти ми позволи да се усмихна на майка ми на следващата сутрин, да се престоря, че не си бяхме казали нещата, които изрекохме предната вечер. Да стоя търпеливо, когато тя разроши бретона ми без предупреждение.

— Недей да си криеш очите — усмихна се майка ми, почувствах горещия ѝ дъх отблизо, пръстите ѝ преминаваха през косата ми.

Исках да я отблъсна, да отстъпя назад, но не го направих.

— Ето — доволно каза тя. — Ето я моята сладка дъщеря.

Мислех си за парите, докато киснех в басейна с рамене над повърхността на водата. Имаше някаква непорочност в задачата да натрупвам банкнотите в малката си чантичка с цип. Когато бях сама, обичах да броя парите си, като всяка нова петачка или десетачка бяха изключителна благодат. Слагах по-новите пари отгоре, така че пачката да изглежда по-хубава. Представях си задоволството на Сюзън и Ръсел, когато им занесях парите, отнасях се в сладката непокорна мъгла на бляновете.

Очите ми бяха затворени, докато се носех над водата и ги отворих едва когато чух шум от придвижване някъде сред дърветата. Елен може би. Стегнах се и започнах неспокойно да пристъпвам из

басейна. Не смятах, че може да е човек: не се притеснявахме за подобни неща. Това стана на по-късен етап. А и така или иначе се оказа просто един далматинец, съществото, което излезе измежду дърветата и дойде право до ръба на басейна. Огледа ме сериозно, след което започна да лае.

Кучето изглеждаше странно, имаше петънца и лунички и лаеше със силно, човешко безпокойство. Знаех, че е собственост на съседите ни отляво, семейство Дътън. Бащата беше написал музикалната тема към някакъв филм, а по време на партита бях чувала как майката я тананика подигравателно на събрала се групичка. Синът им беше по-малък от мен — често стреляше със своята въздушна пушка в двора, а кучето лаеше в развълнуван синхрон с изстрелите. Не можех да си спомня името на животното.

— Марш — изкомандвах, докато лениво плясках из водата. Не исках да излизам от басейна. — Марш оттук.

Кучето продължи да лае.

— Марш — опитах отново, но животното просто продължи да лае по-силно.

Срязаните ми панталони бяха мокри от банския костюм, когато стигнах до къщата на семейство Дътън. Бях си обула сандалите с коркови подметки, изцапани от останалите по краката ми нечистотии, и държах кучето за каишката, а от краищата на косата ми капеше вода. Теди Дътън отвори вратата. Той беше на единадесет или дванадесет, краката му бяха покрити с корички и ожулвания. Миналата година си беше счупил рамото, като паднал от едно дърво, а майка ми бе човекът, който го откара до болницата: с мрачно мърморене, че родителите му го оставяли самичък твърде често. Никога не бях прекарвала много време с Теди, като изключим близките отношения между младите по време на съседските партита, където всички под осемнадесет бяха събирани и заставяни да маршируват заедно към приятеляването. Понякога го виждах да кара колело с някакво момче с очила: веднъж ми беше позволил да помилвам едно котенце, което бяха намерили в плевня, държейки малкото същество под ризата си. От очите на котенцето течеше гной, но Теди се държеше мило с него като малка майка. Тогава за последен път бях разговаряла с него.

— Здравсти — казах аз, когато Теди отвори вратата. — Кучето ти.

Теди ме зяпаше, сякаш въобще не бяхме съседни цял живот. Недоволно завъртях очи заради мълчанието му.

— Беше в двора ни — продължих. Далматинецът се опита да се измъкне от хватката ми.

На Теди му отне около секунда, за да проговори, но преди да го направи, видях как хвърля безпомощен поглед към горницето на банския ми, към силно подчертаното ми деколте. Той разбра, че съм го забелязала и се притесни още повече.

— Лош Тики — скара се и избута животното в къщата. — Лошо куче.

Мисълта, че Теди Дътън може по някакъв начин да нервничи заради мен, ме изненада. Макар че при последното ни виждане дори не притежавах бикини, а сега гърдите ми бяха по-големи, което радваше дори и мен. Приех вниманието му за почти комично. Веднъж някакъв непознат си бе показал оная работа на двете ни с Кони до тоалетните на киното — отне ми миг, за да разбере защо мъжът пъшкеше като риба на сухо, но тогава видях члена му — изваден през ципа, приличаше на ръка, измъкната от ръкав. Той ни погледна, сякаш бяхме пеперуди, които забождаше с карфици върху дъска. Кони ме беше сграбчила за ръката и ние се обърнахме и побягнахме засмени, а шоколадовите стафиди „Рейзинетс“, който стисках в ръката си, бяха започнали да се разтапят. Споделихме помежду си с пискливи гласове отвращението, което бяхме изпитали, но в думите ни също така имаше и гордост. Като доволния начин, по който Патриша Бел веднъж ме бе попитала след училище дачи съм забелязала как господин Гарисън я гледач втренчено и не съм ли смятала, че това е *странно*.

— Целите му лапи са мокри — отбелязах. — Ще изцапа пода.

— Родителите ми не са вкъщи. Няма значение. — Теди се въртеше на прага, изпълнен с неловко очакване — да не би да си мислеше, че ще остана да повисим заедно?

Той стоеше на вратата като онези нещастни момченца, които, без каквато и да е причина, понякога получаваха ерекция, застанали пред черната дъска — очевидно под влиянието на някаква друга сила. Може би доказателството за секс бе видимо у мен по нов начин.

— Е — изрекох. Опасявах се, че ще се разсмея. Теди явно се чувстваше крайно неудобно. — Чао.

Той се прокашля, опитваше се да насили гласа си да звучи погърлено.

— Съжалявам — извини се. — Ако Тики ти е досаждал.

Откъде знаех, че мога да разигравам Теди? Защо мисълта ми незабавно се насочи към тази възможност? Бях ходила в ранчото само два пъти след партито по случай слънцестоенето, но вече бях започнала да попивам определени начини, по които да гледам на света, определени навици на логиката. Ръсел ни казваше, че обществото е пълно с праволинейни хора — хора, попаднали под парализиращото робство на корпоративни интереси, покорни като дрогирани лабораторни шимпанзета. Ние в ранчото функционирахме на изцяло друго ниво, борехме се с бурята от нещастие и какво от това, ако се наложеше да разиграваш праволинейните хора, за да достигнеш по-високи цели, по-големи светове? Ако се отречеш от този стар договор, беше обяснил Ръсел, ако се откажеш от всичките идиотски тактики за сплашване на градската класа, молитвениците и кабинета на директора, ще видиш, че няма такова нещо като правилно и грешно. Неговите толерантни уеднаквявания свеждаха тези концепции до кухи реликви, като медали от режим, който вече не бе на власт.

Помолих Теди за нещо за пиене. Имах предвид лимонада, кола, всичко друго, но не и това, което той ми донесе, ръката му нервно трепереше, когато ми подаваше чашата.

— Искаш ли салфетка? — попита ме.

— Не. — Наблюдаваше ме с напрегнато внимание и аз леко се засмях. Тъкмо започвах да разбирам какво е да си оглеждан. Отпих голяма глътка. Чашата беше пълна с водка, леко замъглена от съвсем малко количество портокалов сок. Закашлях се.

— Родителите ти дават ли ти да пиеш? — попитах и избърсах уста.

— Правя каквото си искам — отвърна той, едновременно горд и несигурен. Очите му блестяха — наблюдавах го как решава какво да каже след това. Беше странно да гледаш някой друг да преценява и да се тревожи за действията си, вместо ти да бъдеш този, който се притеснява. Това ли бе изпитвал Питър към мен? Ограничено търпение, усещане за власт, чувство, едновременно опияняващо и леко

печално. Луничавото лице на Теди, румено и жадно — той беше само две години по-малък от мен, но разликата изглеждаше решаваща. Отпих голяма глътка от чашата и Теди прочисти гърло.

— Имам малко трева, ако искаш — предложи той.

Теди ме отведе до стаята си, изпълнен с очакване, докато оглеждах момчешките му принадлежности. Подредени като за изложба, макар да бяха все боклуци: морски часовник с барометър, чиито стрелки бяха спрели, отдавна забравена ферма за мравки, празна и плесенясала. Прозрачна рисунка на част от острие на стрела, буркан е центове, позеленели и мръсни като потънало съкровище. Обикновено се закачах с Теди. Бих го попитала откъде има острието на стрелата или бих му разказала за една цяла стрела, която бях намерила, на чийто обсидианов връх можеше да се порежеш. Но се почувствах заставена да запазя високомерно мълчание като Съюзън онзи ден в парка. Вече започвах да разбирам, че възхищението на другите хора изисква нещо от теб. Че ти трябва да се нагодиш към него. Тревата, която Теди извади изпод дюшека, беше кафява, набръчкана и едва годна за пушене, макар че той повдигна найлоновото пликче с видима гордост.

Изсмях се.

— Прилича на пръст или нещо подобно. Не, благодаря.

Той изглеждаше засегнат и напъха пликчето дълбоко в джоба си. Разбрах, че това бе неговият коз и не беше очаквал да се провали. Колко ли дълго бе стояло пликчето там, смачкано под дюшека, в очакване да бъде употребено? Внезапно ми стана жал за Теди, яката на раираната му риза се бе спарушила от мръсотия. Казах си, че все още мога да си тръгна. Да оставя вече празната чаша, да кажа едно безгрижно благодаря и да се върна вкъщи. Имаше и други начини да изкарам пари. Но останах. Той ме гледеше, седнал на леглото си, с озадачено и учтиво изражение, сякаш ако извърнеш очи, щеше да разруши необикновената магия на моето присъствие.

— Мога да ти намеря истинска стока, ако искаш — предложих.
— Добър материал. Познавам един тип.

Чак ми стана неудобно от благодарността му.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Видях как Теди забеляза, че си нагласям презрамката на банския. — Нали имаш пари в теб? — попитах.

Имаше три долара в джоба си, свити на руло и меки, и аз не се поколебах да ги взема. Делово прибрах парите. Дори притежанието на тази малка сума запали обсебваща нужда в мен, желание да видя колко струвам. Уеднаквяването ме развълнува. Можеше да си красива, можеше да си желана и това можеше да ти придаде стойност. Оценявах добре организираната търговия. И може би това бе нещо, което вече усещах в отношенията с мъжете — завладяващото те чувство на дискомфорт, долавянето, че си измамена. По този начин поне договорката носеше някаква полза.

— Ами родителите ти? — попитах. — Те не държат ли пари някъде?

Той ми хвърли бърз поглед.

— Не са вкъщи, нали? — Въздъгнах нетърпеливо. — Така че на кого му пука?

Теди се изкашля. Изражението на лицето му се промени.

— Да — потвърди той. — Нека да проверя.

Кучето вървеше по петите ни, когато последвах момчето на горния етаж. Мракът в стаята на родителите му, стая, която изглеждаше едновременно позната — чашата със застояла вода на нощното шкафче, лакираната табличка с флакончета парфюм — и чужда, панталоните на баща му, хвърлени в ъгъла, табуретката при долния край на леглото. Бях нервна и виждах, че и Теди се чувстваше по същия начин. Струваше ми се грешно да бъда в стаята на родителите му посред бял ден. Слънцето беше горещо зад щорите и ги очертаваше ярко.

Теди влезе в дрешника в далечния ъгъл и аз го последвах. Ако останех близо до него, нямаше да се чувствам като нарушител. Той се повдигна на пръсти, за да опипа на сляпо съдържанието на една картонена кутия. Докато търсеше, започнах да преглеждам дрехите, които висяха на натруфените, облицовани с коприна закачалки. Бяха на майка му. Блузи от мек плат с индийски десен, деколтета с панделки, тъмни тесни панталони от туид. Всичките приличаха на костюми, безлични и не съвсем реални, докато не дръпнах ръкава на една блуза с

цвят на слонова кост. Майка ми имаше същата и това ме направи неспокойна, познатият златист етикет „Ай Магнин“ ми подейства като шамар. Върнах блузата обратно на закачалката ѝ.

— Не можеш ли да побързаш? — изсъсках на Теди, а той измуча нещо глухо в отговор и продължи да ровичка, докато накрая не извади няколко нови на вид банкноти.

Напъха кутията обратно на полицата и задиша тежко, докато броях.

— Шестдесет и пет — заявих. Пооправих купчината, сгънах я, за да изглежда по-солидна и по-дебела.

— Стигат ли?

Виждах по лицето му и от усилието, с което дишаше, че ако поисках повече, щеше да намери начин да ги вземе. Част от мен почти желаше да го направи. Да се натъпча с тази нова сила, да видя колко дълго щеше да продължи. Но тогава на прага се появи Тики и стресна и двама ни. Кучето запъхтяно се навря в краката на Теди. Видях, че дори езикът на Тики беше на петна, надиплената розова плът бе покрита с черни точки.

— Ще стигнат — потвърдих и прибрах парите в джоба си. Усещах сърбеж от хлорираната вода под мокрия си бански.

— И кога ще получа стоката? — попита Теди.

Отне ми секунда, за да разбере многозначителния поглед, който ми хвърли: дрогата, която бях обещала. Почти бях забравила, че не просто бях поискала пари. Когато видя изражението ми, той се поправи:

— Искам да кажа, недей да бързаш. Ако ще ти отнеме време или каквото и да е.

— Трудно е да се каже. — Тики душеше чатала ми — избутах носа му малко по-грубо, отколкото възнамерявах, а муцуната му намокри дланта ми. Желанието ми да се махна от стаята внезапно стана непреодолимо. — Вероятно много скоро — казах и отстъпих назад към вратата. — Ще я донеса, когато я взема.

— О, да — съгласи се Теди. — Да, добре.

На входа изпитах некомфортното чувство, че Теди бе гостът, а аз домакинята. Вятърът звънтеше над верандата, лееше едва доловима

песен. Слънцето, дърветата и белите хълмове отвъд сякаш обещаваха невероятни волности и вече можех да започна да забравям какво бях сторила, налегната от други грижи. Приятният плътен правоъгълник от сгънати банкноти в джоба ми. Когато погледнах луничавото лице на Теди, в мен се разбушува импулсивна, непорочна привързаност — той ми беше като брат. Милият начин, по който се грижеше за котенцето.

— До скоро — казах и се наведох да го целуна по бузата.

Поздравявах се за ласкавия жест, за добрината, но в този миг Теди понагласи някак бедрата си, огъна ги в защитна поза — когато се отдръпнах от него, видях как ерекцията му неумолимо опъваше дънките.

[1] Ястие от телешко месо, гъби и заквасена сметана. — Б.пр. ↑

7.

Можех да измина почти целия път дотам с колелото. По шосе „Адоби“ нямаше коли, само по някой случаен мотоциклет или каруца, теглена от кон. Ако минеше кола, обикновено се бе запътила към ранчото и хората ме качваха, а колелото ми се подаваше наполовина през прозореца. Момичета, облечени в къси панталонки, обути в сандали с дървени подметки и с пластмасови пръстени от машините, разположени пред аптека „Рексъл“. Момчета, които непрекъснато губеха потока на мисълта си, а след като дойдеха на себе си, се усмихваха зашеметено, сякаш се бяха върнали от обиколка из Космоса. Едва доловимите кимания, които си разменяхме, настроени на едни и същи невидими честоти.

Не че не си спомням живота си преди Сюзън и останалите, но той бе ограничен и очакван, предмети и хора, които бяха заели своите посредствени орбити. Жълтата торта, която майка ми правеше за рождените ми дни, плътна и ледена от фризера. Момичетата в училище, които ядяха обяда си на асфалта, седнали върху обърнатите си раници. Откакто бях срещнала Сюзън, в живота ми бе настъпило рязко и мистериозно облекчение, разкрит ми бе свят отвъд познатия, скрития проход зад библиотеката. Улавях се как ям ябълка и дори влажното преглъщане на плода можеше да разпали благодарност у мен. Светлината през дантелата на дъбовите листа над главата ми даваше указания за гатанка, която дори не знаех, че можеш да опиташ да решиш.

Последвах Сюзън покрай паркираните пред главната сграда мотоциклети, които изглеждаха големи и тежки като крави. Мъже в дънкови елечета седяха на близките камъни и пушеха цигари. Въздухът бе парлив от ламите в кошарата, странната миризма на сено, пот и изпечени на слънцето изпражнения.

— Хей, зайчета — извика един от мъжете. Протегна се така, че коремът му се изпъна под тениската като на бременна жена.

Сюзън се усмихна, но продължи напред.

— Ако останеш наоколо твърде дълго, ще ти наскачат — обясни тя, макар че изпъна назад рамене, за да подчертае гърдите си. Когато хвърлих поглед през рамо, мъжът ми се изплези бързо като змия.

— Ръсел обаче умее да помага на всякакъв тип хора — продължи Сюзън. — И нали знаеш, ченгетата не се занимават с мотоциклетистите. Това е важно.

— Защо?

— Ами така — отвърна, сякаш бе очевидно, — ченгетата мразят Ръсел. Те мразят всеки, който се опитва да освободи хората от системата. Но стоят настрана, ако тези типове са тук. — Тя поклати глава. — Те също са хванати в капана, това е простотията. Скапаните им лъскави черни обувки.

Подклаждах своето праведно съгласие: бях се съюзила с истината. Следвах Сюзън до сечицето отвъд къщата, към хоровото жужене на гласове край лагерния огън. Парите бяха плътно натъпкани в джоба ми и на няколко пъти понечвах да кажа на Сюзън, че съм ги донесла, след което се отказвах, притеснена, че дарението ми ще бъде твърде оскъдно. Накрая я спрях, като я докоснах по рамото, преди да се присъединим към останалите.

— Мога да намеря още — предложих развълнувано. Просто исках тя да знае, че парите съществуваха, мислех си, че аз ще съм тази, която ще ги даде на Ръсел. Но Сюзън бързо коригира представите ми. Опитах се да не обръщам внимание колко бързо взе банкнотите от ръката ми и ги преброи с очи. Видях, че остана изненадана от сумата.

— Добро момиче.

Слънцето се отрази в тенекиените външни постройките на двора и разпръсна дима във въздуха. Някой беше запалил ароматизираща пръчица, която продължаваше да гори. Очите на Ръсел се спираха върху лицето на всеки от нас, групата седеше в краката му, а аз се изчервих, когато той улови погледа ми — не ми се видя изненадан от моето завръщане. Ръката на Сюзън леко и властно докосна гърба ми и над мен се спусна затишие като в киносалон или църква. Усещането от дланта ѝ бе почти парализиращо. Дона си играеше с рижавата си коса.

Навиваше части от нея в стегнати, тънки като дантела плитки, използваше оформените нокти на пръстите си, за да разделя краищата.

Ръсел изглеждаше по-млад, когато пееше, рошавата му коса бе вързана и свиреше на китара по странен, подигравателен начин, като телевизионен каубой. Гласът му не беше най-хубавият, който някога бях чувала, но в онзи ден — краката ми изтегнати под слънчевите лъчи, наболата овесена трева, в онзи ден той сякаш се плъзгаше по мен, просмукваше се във въздуха, така че да се почувствам закована на едно място. Не можех да помръдна, дори и да исках, дори и да си представех, че има друго място, на което мога да отида.

Сред затишието, което последва пеенето на Ръсел, Сюзън се изправи на крака — роклята ѝ вече бе цялата в прах — и си проправи път до него. Лицето му се промени, когато тя му прошепна нещо и той кимна. Стисна я за рамото. Видях как Сюзън му подаде моята пачка пари, които Ръсел сложи в джоба си. После за миг постави ръка отгоре, сякаш им даваше благословията си.

Очите на Ръсел се присвиха и покрай тях се оформиха бръчки.

— Имаме добри новини. Разполагаме с малко ресурси, скъпи мои. Защото някой се е отворил към нас, отворил е сърцето си.

Побиха ме тръпки. И изведнъж всичко сякаш си струваше — да задигам пари от чантата на майка си. Тишината в спалнята на родителите на Теди. Как лесно това притеснение се бе превърнало в принадлежност. Сюзън изглеждаше удовлетворена, когато побърза да се настани пак до мен.

— Малката Иви ни показва голямото си сърце — заяви Ръсел. — Тя ни показва любовта си, нали? — И останалите се обърнаха, за да ме погледнат, усетих как поток от добронамереност се насочи към мен.

Останалата част от следобеда премина сънливо под слънчевите лъчи. Мършавите кучета се оттеглиха под къщата с изплезени езици. Седяхме сами върху стълбите на верандата — Сюзън бе опряла глава върху коленете ми и си припомняше части от някакъв сън, който бе сънувала. Правеше паузи, за да отхапе големи зальци от дълго парче франзела.

— Бях убедена, че знам езика на глухонемите, но ми стана пределно ясно, че греша и просто махам с ръце на всички страни.

Мъжът обаче разбра всичко, което казвах, сякаш наистина знаех езика. А по-късно се оказа, че само се е преструвал на глух — разказваше тя. — Всичко бе фалшиво — той, аз, целият влак.

Смехът ѝ беше късно хрумване, допълнителна острота — колко щастлива се чувствах от нейните съкровени новини, тайни, предназначени единствено за мен. Не мога да кажа колко дълго седяхме там, и двете напълно откъснати от ритъма на нормалния живот. Но точно това исках — да почувствам дори времето различно и ново, наситено със специално значение. Сякаш двете живеехме в една и съща песен.

Ние, обясняваше ни Ръсел, започвахме нов вил общество. Без расизъм, без отлъчване, без йерархия. Служехме на една по-дълбока любов. Точно така го каза той, по-дълбока любов. Гласът му бумтеше от разнебитената къща сред калифорнийските пасища и ние си играехме като кучета, търкаляхме се, хапехме се, без дъх от слънчево опиянение. Повечето бяхме твърде млади и зъбите ни все още бяха млечни и нови. Ядохме всичко, сложено пред нас. Овесена каша, която се залепваше по гърлото. Кетчуп върху хляб, говеждо от консерва. Картофи, подгизнали от олио.

— Мис 1969 — ме наричаше Сюзън. — Нашата гордост.

И те се държаха с мен като с такава, като с тяхната нова играчка, изреждаха се да ме улавят под ръка, настояваха да сплетат дългата ми коса. Дразнеха ме за училището интернат, което споменах, за прочутата ми баба, чието име някои от тях разпознаха. За чистите ми бели чорапи. Останалите бяха с Ръсел от месеци, дори от години. И започнах да се притеснявам от това, което дните бавно размекваха у мен. Къде бяха семействата им на момичета като Сюзън? Или пък на Хелън с нейното бебешко гласче — понякога говореше за къща в Юджийн. За баща, който ѝ правел клизми всеки месец и след тренировка по тенис натривал прасците ѝ с ментолов балсам, както и други съмнителни хигиенни процедури. Но къде беше той? Ако в някои от техните домове бяха получили това, от което се нуждаеха, защо бяха тук, ден след ден, времето им в ранчото, разтегнато до безкрай?

Сюзън спеше до късно, почти до обяд. Замаяна и мудна, движенията ѝ на забавен каданс. Сякаш винаги щеше да има още време. Тогава вече спях в леглото на Сюзън почти през вечер. Дюшекът ѝ не беше удобен, покрит с пясък, но това нямаше значение. Понякога тя се пресягаше в просъница и ме прегръщаше, топлината от тялото ѝ като от прясно изпечен хляб. Лежах будна, болезнено чувствителна към близостта на Сюзън. Тя се въртеше нощем, така че изритваше чаршафа, разкривайки голите си гърди.

Стаята ѝ беше тъмна и разхвърляна сутрин, битумът по покрива на пристройката се издуваше от жегата. Вече бях облечена, но знаех, че няма да се присъединим към останалите поне още час. На Сюзън винаги ѝ отнемаше дълго да се приготви, макар че подготовката бе по-скоро въпрос на време, а не на действия — бавно потъване в самата себе си. Обичах да я наблюдавам от леглото, сладкия, безизразен начин, по който зяпаше отражението си с разфокусиран поглед. Голото ѝ тяло бе смирено в тези моменти, дори детинско, приведено под непривлекателен ъгъл, докато ровеше в чувала за боклук, пълен с дрехи. Това бе успокояващо за мен, човешката ѝ същност. Прасците ѝ, покрити с косми, връхчетата на черните ѝ точки.

Преди Сюзън била танцьорка в Сан Франциско. Проблясващата неонова змия пред клуба, извънземната червенина на ябълката върху минувачите. Едно от другите момичета изгорило бенките на Сюзън със сребърен нитрат в гримьорната.

— Някои от тях мразеха да са на сцената — обясни тя, докато покриваше голотата си с някаква рокля. — Танцът, цялото преживяване. Но аз не смятах, че е толкова лошо.

Сюзън огледа роклята в огледалото и хвана гърдите си през плата.

— Хората са такива моралисти — каза тя. Направи похотлива гримаса, засмя се леко на себе си и пусна гърдите си. После ми разказа как Ръсел я чукал нежно, а понякога не бил толкова деликатен, и как можело да ти хареса и по двата начина. — Няма нищо извратено в това — обясни Сюзън. — Хората, които се впрягат толкова, които се преструват, че е толкова порочно? Те са истинските перверзници. Като някои от типовете, които идваха да ни гледат как танцуваме. До един бесни на нас, че са там. Все едно ние сме ги измамили.

Сюзън не говореше често за родния си град или за семейството си, а и аз не я питах. Имаше лъскав набръчкан белег на едната от китките си, който я бях виждала да опипва с трагична гордост, и веднъж се изпусна и спомена някаква усойна улица в покрайнините на градчето Ред Блъф. Но после се усети. Наричаше майка си „оная путка“ съвсем миролюбиво. Бях замаяна от солидарност, отегчената справедливост в гласа ѝ — смятах, че и двете знаем какво е да си сама, макар да ми изглежда глупаво сега. Да мисля, че двете толкова си приличаме, при положение че аз бях отраснала с прислужнички и родители, а тя ми разказа, че понякога е живяла в кола, спяла е на дръпнатата назад седалка, докато майка ѝ е карала. Аз се хранех, ако огладнеех. Но ние двете със Сюзън имахме други общи неща, различен вид глад. Понякога толкова силно исках да бъда докосната, че самият копнеж сякаш физически ме нараняваше. Виждах същото и у Сюзън, вълнуваше се като животно, помирисало храна, всеки път, когато Ръсел се приближеше.

Сюзън отиде в Сан Рафаел с Ръсел да огледат някакъв камион. Аз останах — имаше домакинска работа и се залових за нея с охота, породена от страх. Не исках да им давам никакъв повод да ме карат да си тръгна. Хранех ламите, плевях бурените в градината, търках и миех с белина кухненските подове. Работата бе просто още един начин да покажеш любовта си, да се предложиш.

Да напълня коритото на ламите отне много време, налягането на водата беше доста слабо, но бе приятно да съм навън на слънце. Комари кръжаха около голата ми кожа и непрекъснато трябваше да ги гоня. Те не притесняваха ламите, които просто си стояха там, знойни и с тежки клепки като кинозвезди.

От другата страна на главната сграда виждах Гай, който бърникаше в двигателя на автобуса с такъв слаб интерес, сякаш бе експонат на технически панаир. От време на време палеше цигара и правеше асаната „куче, гледащо надолу“. Понякога отиваше до къщата, за да си вземе още една бира от запасите на Ръсел, проверяваше дали другите си вършеха работата. Те със Сюзън бяха нещо като главни възпитатели, вкарваха Дона и останалите в правия път с една дума или поглед. Изпълняваха функциите си като антураж на Ръсел, макар

почтителното отношение на Гай към него да се различаваше от онова на Сюзън. Мисля, че той беше останал тук, защото Ръсел бе средството да получава каквото искаше — момичета, наркотици, подслон. Не изгаряше от любов към Ръсел, не трепереше и не се задъхваше в негово присъствие — Гай беше нещо като верен другар и продължаваше сам да си е герой на всичките си истории за авантюри и приключения.

Той се приближи до оградата, бирата и цигарата му в една и съща ръка, дънките му смъкнати на хълбоците. Знаех, че ме наблюдава и се съсредоточих над маркуча, изливането на топлата вода в коритото.

— Димът ги държи настрана — обади се Гай, а аз се обърнах, сякаш току-що бях забелязала присъствието му. — Комарите — доуточни той и вдигна цигарата си.

— Да — съгласих се, — разбира се. Благодаря. — Взех цигарата през оградата, като внимавах да не отместя маркуча от коритото.

— Виждала ли си Сюзън?

Гай вече смяташе, че би трябвало да съм наясно къде се намира тя. Бях поласкана, че съм пазителка на тайната за местонахождението ѝ.

— Някакъв тип в Сан Рафаел продава камиона си — обясних. — Тя отиде с Ръсел да го погледнат.

— Хм — изсумтя Гай. Протегна се, за да си вземе обратно цигарата. Моето професионално отношение, изглежда, го забавляваше, макар да бях убедена, че забелязваше и преклонението, което се изписваше на лицето ми всеки път, когато говорех за Сюзън. Притесненото ми препъване, когато бързах да отида при нея. Може би го объркваше фактът, че не той бе центърът на цялото това желание — беше красив младеж, свикнал с вниманието на момичетата. Момичета, които си гълтаха коремите, когато той плъзваше ръка в дънките им, момичета, които вярваха, че бижутата, които носеше, бяха красивото доказателство за неговата неизтощима дълбока емоционалност.

— Вероятно са в безплатната клиника — предположи Гай. Той се престори, че се чеше по чатала, докато размахва цигарата си. Опитваше се да ме накара да се присмея на Сюзън, да заговорнича по някакъв начин — отвърнах му само с мрачна усмивка. Гай се наклони назад върху токовете на каубойските си ботуши. Изучаваше ме.

— Може да отидеш и да помогнеш на Руз — каза той и допи последните глътки от бирата си. — Тя е в кухнята.

Вече бях приключила със задълженията си за деня и работата с Руз в горещата кухня щеше да е досадна, но кимнах с мъченическо изражение.

Сюзън ми беше разказала, че Руз е била омъжена за някакъв полицай в Корпъс Кристи^[1], което изглеждаше правдоподобно. Тя бе обикаляла край границата със замечтаната загриженост на пребиваните от бой съпруги и дори предложението ми да ѝ помогна с чиниите бе посрещнато с лек страх. Изтърках желатинената мръсотия от най-голямата им тенджерка за яхния, безцветните остатъци от храна се залепиха по гъбата. Гай ме наказваше по своя жалък начин, но на мен не ми пукаше. Всякакво раздразнение бе смекчено от завръщането на Сюзън. Тя задъхано нахлу в кухнята.

— Онзи тип подари камиона на Ръсел — извика тя със сияещо лице, оглеждайки се наоколо в търсене на публика. Отвори един шкаф и започна да рови в него. — Беше перфектно — заяви, — щото той искаше нещо от сорта на двеста долара. А Ръсел му каза съвсем спокойно: „Просто трябва да ни го дадеш.“

Сюзън се засмя, все още доста развълнувана, и седна върху плота. Започна да вади от едно пликче прашни на вид небелени фъстъци и да ги чупи.

— В началото мъжът здравата се ядоса, че Ръсел поиска камиона ей така. Безплатно.

Руз слушаше с едно ухо, докато се ровеше из продуктите за днешната вечеря, но аз спрях крана и загледах Сюзън с цялото си тяло.

— А Ръсел продължи: „Нека просто да поговорим за минута. Позволи ми да ти обясня в какво вярвам аз.“ — Сюзън изплю една черупка обратно в пликчето. — Пихме чай с човека в неговата странна дървена хижа. Около час или там някъде. Ръсел му описа цялата визия, разясни му всичко. А онзи искрено се заинтересува от това, което правим тук. Показа на Ръсел старите си снимки от армията. После каза, че просто можем да вземем камиона.

Избърсах ръце в късите си панталони, нейното лекомислено поведение ме караше да се чувствам толкова срамежлива, че трябваше да се извърна. Приключих с миенето на чиниите под звука от чупенето на фъстък след фъстък откъм позицията ѝ върху плота, където тя

трупаше на недобре оформена купчинка кухите черупки, докато пликчето свърши и Сюзън отиде да търси някой друг, на когото да разкаже историята си.

Момичетата обичаха да се размотават край рекичката, защото там беше по-прохладно, бризът носеше студ, макар че мухите бяха гадни. Обраслите с водорасли камъни, приспивната сянка. Ръсел се бе върнал от града с новия камион и бе донесъл шоколадчета и комикси, чиито страници се омачкаха, преминавайки през ръцете ни. Хелънси изяде шоколадчето веднага и огледа останалите с надигаща се завист. Макар че тя също произлизаше от богато семейство, не бяхме близки. Намирах я за скучна, освен когато се въртеше край Ръсел и детинщините ѝ преследваха определена цел. Нагласяше се като котка, когато той я докосваше, държеше се като по-малка дори и от мен, спряна в развитието си по начин, който по-късно щеше да ми се стори патологичен.

— Божичко. Престани да ме зяпаш — възкликна Сюзън и бутна шоколадчето си по-далече от Хелън. — Ти вече изяде твоето. — Фигурата ѝ на брега, докато седеше до мен, пръстите на краката ѝ, които шаваха сред пръстта. Рязкото дръпване, когато някой комар зажузеше до ухото ѝ.

— Само една хапка — изхленчи Хелън. — Само крайчето.

Руз вдигна очи от купчинката ленен плат, която лежеше в скута ѝ. Кърпеше една работна риза на Гай, ситният ѝ шев беше направен с разсеяна прецизност.

— Може да си вземеш малко от моя — обади се Дона, — ако обещаеш да си кротка. — Тя се отправи към Хелън, нейното блокче бе с парченца фъстъци.

Хелън отхапа. Когато се изхили, зъбите ѝ бяха покрити с шоколад.

— Шоколадова йога — изрече тя. Всичко можеше да е йога: миенето на чиниите, чистенето на ламите. Приготвянето на храна за Ръсел. Очакваше се да изпитваш щастие от това да се настройваш към всички ритми, които служеха да те научат.

Пречупи личността си, предложи се като прах на Вселената.

Във всичките книги е описано да звучи така, сякаш мъжете принуждаваха момичетата да го направят. Това не беше вярно, не и през цялото време. Сюзън използваше своя фотоапарат „Суингър“ като оръжие. Предизвикваше мъжете да си свалят дънките. Да изложат на показ своите членове, нежни и голи сред черни гнезда от косми. На снимките те срамежливо се усмихваха, пребледнели от проблясък на вина, с рошави коси и влажни животински очи.

— Във фотоапарата няма лента — обясняваше Сюзън, макар че бе откраднала кутия с филмова лента от магазина. Момчетата се преструваха, че ѝ вярваха. С много неща ставаше по този начин.

Влачех се след Сюзън, след всички тях. Сюзън ми позволява да рисувам с олио за тен слънца и луни върху голия ѝ гръб, докато Ръсел свири банален джазов рефрен на китарата си, нехаен откъс с модуляции. Хелън въздиша като страдащо от любов хлапе, каквото всъщност беше, Руз се присъединява към нас с отнесена усмивка, някакъв непознат тийнейджър ни гледа с благодарствено страхопочитание и на никого не му бе необходимо да говори — тишината беше изтъкана от толкова много неща.

Подготвих се вътрешно за вниманието на Ръсел, но това се случи едва след известно време. Той ми кимна загадъчно и разбрах, че трябва да го последвам.

Двете със Сюзън миехме прозорците в главната сграда — подът бе покрит с парчета смачкан вестник и капки оцет, транзисторът свиреше — дори домакинската работа ставаше приятна като бягство от час. Сюзън пееше заедно с радиото, говореше ми щастливо, замълчаваше, радостно отнесена. Изглеждаше различна, когато работехме заедно, сякаш се забравяше и се превръщаше в момичето, което всъщност бе. Странно е да си спомня, че е била само на деветнадесет. Когато Ръсел ми кимна, аз по навик я погледнах. За позволение или прошка, едно от двете. Спокойствието по лицето ѝ се бе превърнало в крехка маска. Търкаше изкорубения прозорец с подновена концентрация. Сви рамене за довиждане, като тръгнах, сякаш нямаше нищо против, макар да усещах зоркия ѝ поглед върху гърба си.

Всеки път, когато Ръсел ми кимнеше по този начин, сърцето ми се свиваше, колкото и странно да бе това. Бях жадна за нашите срещи, жадна да укрепя мястото си сред всички тях, сякаш като правех същото като Сюзън, намирах начин да съм с нея. Ръсел никога не ме чукаше — винаги бяха други неща, пръстите му се движеха в мен с формално безразличие, което приписвах на неговата непорочност. Целите му бяха възвишени, казвах си аз, неопетнени от примитивни грижи.

— Погледни се само — изричаше той всеки път, когато доловеше срам или колебание. Насочваше ме към замъгленото огледало в караваната. — Погледни тялото си. То не е нечие чуждо тяло — равно ми обясняваше. Когато срамежливо се отдръпвах с някакво глупаво извинение, Ръсел ме хващаше за раменете и ме насочваше обратно към огледалото. — Това си ти — казваше той. — Това е Иви. У теб няма нищо друго, освен красотата.

Думите ми повлияваха, макар и само временно. Изпадах в транс, като видех отражението си — заоблените гърди, дори мекия корем, краката, нашарени от ухапвания на комари. Нямаше нищо за разбиране, нямаше сложни загадки — само очевидния факт на мига, единственото място, където любовта наистина съществуваше.

Накрая ми подаваше кърпа, с която да се почистя, и това ми се виждаше като голямо великодушие.

Когато се върнех в сферата на влияние на Сюзън, винаги имаше кратък период, през който тя се държеше хладно с мен. Дори движенията ѝ ставаха вдървени, сякаш беше стегната в скоби, в погледа ѝ се появяваше унесеност на заспал зад волана човек. Бързо се научих как да ѝ правя комплименти, как да вървя до нея, докато забравеше да се държи резервирано и благоволяше да ми подаде цигарата си. По-късно щеше да ми хрумне, че когато ме нямаше, на Сюзън ѝ липсваше компанията ми, а сдържаността ѝ бе непохватна преструвка. Макар че е трудно да се каже — може би просто се самозалъгах с това обяснение.

Останалите неща от ранчото току проблясваха като спомен в главата ми. Черното куче на Гай, което те наричаха с най-различни имена. Скитниците, които минаваха през ранчото онова лято, настанявайки се неканени за ден или два, преди да си тръгнат.

Заселниците на глупавата мечта, които се появяваха по всяко време на деня с плетените си раници и колите на родителите си. Не виждах нищо непринудено в това как Ръсел бързо ги убеждаваше да се откажат от притежанията си, притискаше ги, така че тяхната щедрост се превръщаше в насила разиграван театър. Даваха му удостоверения за собственост на коли, спестовни книжки, веднъж дори златен венчален пръстен, със зашеметеното и изтощено облекчение на давец се, който най-накрая се оставя на засмукващия го прилив. Разсейвах се с техните тъжни истории, едновременно мъчителни и банални. Оплаквания от зли бащи и жестоки майки, сходство в историите, което ни караше да се чувстваме като жертви на една и съща конспирация.

Беше един от редките дъждовни дни през онова лято и повечето от нас бяха вътре, в старата всекидневна се носеше влажна и сива миризма като въздуха отвън. По пода имаше нахвърляни одеяла. Чувах бейзболен мач по радиото в кухнята, в пластмасовата кофа капеше дъжд от пробития покрив. Руз масажираше ръцете на Сюзън, пръстите им хлъзгави от лосиона, докато аз четях миналогодишно списание. Хороскопът ми за март 1967-а. Някакво дразнещо лошо настроение бе надвиснало над нас — не бяхме свикнали с ограничения, да бъдем заврени някъде.

Децата се справяха по-добре вътре. Профучавах за кратко пред погледите ни и продължаваха да следват тайните си мисии. От другата стая се чу трясък от паднал стол, но никой не стана, за да види какво се е случило. Освен Нико, не знаех на кого принадлежат останалите деца — всички те изглеждаха занемарени, с тънки китки и засъхнало край устите им сухо мляко. Няколко пъти бях гледала Нико вместо Руз, бях го държала в ръцете си и бях чувствала приятната му потна тежест. Сресвах косата му с пръсти, оправях заплетеното му герданче от зъби на акула. Всички тези напълно осъзнати майчински грижи, грижи, които доставяха повече удоволствие на мен, отколкото на него, ми позволяваха да си въобразявам, че само аз имам силата да го успокоя. Нико не оказваше съдействие в тези моменти на нежност, разваляше безцеремонно магията, сякаш усещаше добрите ми чувства и ги ненавиждаше. Подръпваше малкото си пишле към мен. Искаше сок с пищящ фалцет. Веднъж ме удари толкова силно, че ми остана синина.

Наблюдавах го как кляка и се изхожда върху бетона до басейна, изпразнения, които понякога измивахме с маркуча, а понякога не.

Хелън слезе от горния етаж в тениска с щампа на Снупи и твърде големи чорапи, червените пети се бяха събрали на глезените ѝ.

— Някой иска ли да играем на зарове?

— Не — отсече Сюзън. Прие се, че отказва от името на всички ни.

Хелън се отпусна в едно оголено кресло, на което му липсваха възглавниците. Зарей поглед към тавана.

— Все още капе — отбеляза. Всички я игнорираха. — Някой може ли да свие един джойнт? — попита. — Моля?

Когато никой не ѝ отговори, тя се присъедини към Руз и Сюзън на пода.

— Моля, моля, моля? — повтори и зарови глава в рамото на Руз, навря се в скута ѝ като куче.

— О, просто го направи — изпъшка Сюзън. Хелън скочи, за да донесе кутията от фалшива слонова кост, в която държаха запасите, а Сюзън ме погледна и извъртя очи. Отвърнах с усмивка. Не беше толкова лошо да сме вътре, помислих си. Всички ние, струпани в една стая като спасени от Червения кръст, а на печката вреше вода за чай. Руз се бе заловила за работа до прозореца, където падащата през нееднородната дантела на пердето светлина имаше цвят на алабастр.

Спокойствието беше нарушено от внезапното хленчене на Нико, който дотърча в стаята, преследвайки едно малко момиченце с къса коса — то държеше огърлицата от зъби на акула на Нико и между тях се разрази битка със зъби и нокти, примесена с джафкане. Сълзи, дращене.

— Хей — извика Сюзън, без да вдига поглед и децата се смълчаха, макар че продължаваха да се гледат яростно. Дишаха тежко като пияници. Всичко изглеждаше наред, бързо разрешено, докато Нико не одраска лицето на момиченцето, разкървави го със своите прекомерно израснали нокти и писъците се удвоиха. Детето покри с две ръце бузката си и зарева така, че се показаха бебешките му зъбки. Даваше да се разбере колко бе нещастно.

Руз с усилие се изправи на крака.

— Миличък — протегна ръце тя, — миличък, трябва да си добър. — Направи няколко крачки към Нико, който също започна да

пищи и се тръшна с всички сила върху пелената си. — Стани — нареди му Руз, — хайде, миличък.

Опита се да го хване за раменете, но той се бе отпуснал и не искаше да бъде преместен. Момиченцето се успокои, зяпайки щуротиите на Нико, който се отскубна от майка си и заблъска главата си в пода.

— Миличък — започна Руз, като повиши тон, — не, не, не — но той продължаваше, очите му потъмняха и се свиха като тъмни малки копчета от удоволствие.

— Божичко — изсмя се Хелън, странен смях, който не спираше. Не знаех какво да правя. Спомних си безпомощната паника, която изпитвах понякога, когато наглеждах децата, осъзнавайки, че това дете не е мое и е извън контрола ми, но дори Руз изглеждаше парализирана от същото притеснение. Сякаш очакваше истинската майка на Нико да дойде и да оправи всичко. Той бе почервенял от усилие, главата му се блъскаше в пода. Викаше, докато не чу стъпките по верандата — беше Ръсел и видях как лицата на всички оживено се стегнаха.

— Какво става? — попита той. Носеше една от старите ризи на Мич, по чиято платка имаше избродирани големи кървавочервени рози. Беше бос и целият мокър от дъжда.

— Питай Руз — изчурулика Хелън. — Хлапето е нейно.

Руз измърмори нещо, думите ѝ накрая звучаха ядосано, но Ръсел не отвърна по същия начин. Гласът му бе спокоен, сякаш рисуваше кръг около детето и изнервената майка.

— Отпусни се — произнесе напевно той. Нямахте да допусне никой в стаята да е разстроен, от погледа му нервната атмосфера утихна. Дори Нико изглеждаше по-предпазлив в присъствието на Ръсел, гневното му избухване стана някак кухо, сякаш бе дубльор на самия себе си. — Малко човече — обърна се към него Ръсел, — ела тук и говори с мен.

Нико изгледа кръвнишки майка си, но очите му безпомощно бяха привлечени от Ръсел. Детето издаде напред дебелата си долна устна и започна да си прави сметка.

Ръсел остана прав до вратата, без да се навежда нетърпеливо и разлигавено, както правеха някои възрастни с децата, а Нико остана тих в основни линии, задоволявайки се със скимтене. Хвърли още

един бърз поглед от майка си към Ръсел и обратно, преди най-накрая да изтича до него и да се остави да бъде вдигнат.

— Ето го малкото човече — каза Ръсел, а ръцете на Нико се бяха увили плътно около врата му и си спомням колко странно ми бе да видя как лицето на Ръсел се променяше, докато говореше на момчето. Израженията му се редуваха, ту гротескни, ту глуповати, като на някой палячо, макар гласът му да остана спокоен. Умееше да прави това. Да се променя, за да е в хармония с другия човек, както водата приема формата на съда, в която е излята. Той можеше да бъде всички тези неща едновременно: мъжът, който пъхаше извитите си пръсти в мен. Мъжът, който получаваше всичко безплатно. Мъжът, който чукаше Сюзън понякога грубо, а понякога нежно. Мъжът, който шепнеше на малкото момче, а гласът му леко драскаше ухото му.

Не чувах какво казва Ръсел, но Нико преглътна плача си. Лицето му беше развълнувано и мокро: изглеждаше щастлив просто да бъде в нечий ръце.

Карълайн, единадесетгодишната братовчедка на Хелън, беше избягала от вкъщи и остана за известно време. Тя живеела в Хейт, но там имало полицейска акция — бе пътувала до ранчото на автостоп с портфейл от волска кожа и овехтяло палто от лисици, което милваше с изплашена загриженост, сякаш не желаше никой да види колко много обича дрехата.

Ранчото не беше чак толкова далеч от Сан Франциско, но не ходехме там много често. Отидох само веднъж със Сюзън, за да вземем половин килограм трева от една къща, която тя шеговито наричаше Руското посолство. Мисля, че бяха някакви приятели на Тай, старото свърталище на сатанистите. Входната врата бе боядисана в катранено черно — Сюзън видя колебанието ми и ме хвана под ръка.

— Изглежда обречено, а? — попита тя. — Първоначално и аз така си мислех.

Когато ме придърпа по-близо, усетих как се блъснах в хълбока ѝ. Миговете на благоразположение винаги ми се струваха зашеметяващи.

След това двете се разходихме до Хълма на хипитата. Небето посивя, закапа дъжд, наоколо беше пусто, като се изключи, че човек се спъваше в бездиханните, но още живи наркомани. Положих усилия да

изтръгна някакви вибрации от въздуха, но не се получаваше нищо — почувствах се облекчена, когато Сюзън също прекрати опитите си да търси някакъв смисъл във всичко това.

— Господи — възкликна тя, — тук е истинско бунище.

Накрая пак се върнахме в парка, мъглата съвсем доловимо се стичаше на капки от евкалиптовите дървета.

Прекарвах почти всеки ден в ранчото, като изключим кратките престои в дома ми, за да се преоблека или да оставя бележка на кухненската маса за майка ми. Бележки, които подписвах с „твоя любяща дъщеря“. Наслаждавах се на прекалената привързаност, за която се бе освободило място чрез моето отсъствие.

Знаех, че започвам да изглеждам различно, седмиците работа в мръсотията на ранчото оставяха видими следи. Косата ми бе изсветляла от слънцето, с остри връхчета, от нея продължаваше да се носи лек мирис на дим дори след като я измиех с шампоан. Голяма част от дрехите ми бяха станали собственост на ранчото, превръщаха се в облекла, които често не успявах да разпозная като мои: Хелън се правеше на шут, надянала някога любимата ми каубойска риза, сега скъсана и с петна от сок от праскови. Обличах се като Сюзън, в похотлива смесица, подбрана от общите купчини, дрехи, чиято нееднородност демонстрираше враждебност към големия свят. Веднъж бях отишла до „Хоум маркет“ с нея, тя се бе докарала с горнище на бански и отрязани панталони. Наблюдавахме как другите пазаруващи мятаха кръвнишки погледи и се изчервяваха от възмущение, забелязваха ни с крайчеца на окото, след което откровено се зазяпваха в нас. Смеехме се е налудничаво, беспомощно сумтене, като че ли пазехме някаква безумна тайна и всъщност бе точно така. Жената, която изглеждаше, сякаш ще заплаче от объркано отвращение, стиснала ръката на дъщеря си, не знаеше, че омразата ѝ просто ни правеше по-силни.

Подготвих се за евентуални срещи с майка ми, като се измивах благочестиво: взимах си душ, като стоях под горещата вода, докато кожата ми не се покриеше с червени петна, а косата ми не станеше хлъзгава от балсама. Обличах си обикновена тениска и бели памучни шорти, неща, които вероятно щях да нося, ако бях по-малка, опитвайки се да изглеждам достатъчно пречистена и безполова, за да успокоя майка си. Макар че вероятно не беше нужно да се старая толкова — тя

не ме оглеждаше достатъчно внимателно, за да оцени старанието ми. В случаите, когато успяхме да вечеряме заедно, почти изцяло в мълчание, тя човъркаше храната си като капризно дете. Измисляше си причини да говори за Франк, празни прогнози за времето на собствения си живот. Можех да бъда който и да е. Една вечер не си дадох труд да се преоблека и се появих на масата, облечена в муселиново горнище с връзка на врата, което оставяше корема ми гол. Майка ми не каза нищо, ровеше с лъжица в ориза си с разсеяно изражение, докато внезапно сякаш си спомни за присъствието ми. Хвърли ми кос поглед.

— Станала си толкова слабичка — отбеляза, хвана ме за китката и я пусна, като завистливо я сравни със своята. Свих рамене и тя повече не повдигна темата.

Когато най-сетне го срещнах лично, Мич Луис бе по-дебел, отколкото очаквах да бъде някой известен. Подут, сякаш имаше масло под кожата си. Лицето му беше обрасло с бакенбарди, златистата му коса напомняше перушина. Донесе каса безалкохолна бира за момичетата и шест мрежички с портокали. Стари сладки с глазура от немски шоколад в отделни накъдрени чашки като бонета на пилигрими. Бонбони с нуга в яркорозови кутии. Предположих, че са остатъците от кошници с подаръци. Стек цигари.

— Той знае, че обичам тази марка — каза Сюзън и притисна цигарите до гърдите си. — Запомнил е.

Всички говореха за Мич с такова чувство за собственост, сякаш той бе една идея повече от истинска личност. Гиздеха се и се приготвиха за посещението му с момичешко нетърпение.

— Вижда се океанът от неговото джакузи — разказа ми Сюзън. — Мич го е осветил и цялата вода свети.

— Онази му работа е наистина голяма — добави Дона. — И е, такова, лилава.

Дона миеше подмишниците си на мивката, а Сюзън извъртя очи.

— Курвенска баня — измърмори тя, но се бе преоблякла в рокля. Дори Ръсел зализа назад косата си с вода, което му придаде лъскав, изискан вид.

Той ме представи на Мич, като каза:

— Нашата малка актриса. — Ръката му бе на гърба ми.

Мич ме огледа с въпросителна, самодоволна усмивка.

Мъжете го правеха толкова лесно, това незабавно разпределяне на стойността. И как, сякаш искат тайно да им станеш съучастник в оценката им за теб.

— Аз съм Мич — представи се той. Сякаш вече не знаех. Кожата му изглеждаше свежа и без пори, по начина, по който това се случваше с богатите хора, които преяждат.

— Дай на Мич една прегръдка — побутна ме напред Ръсел. — Той иска прегръдка точно като всички нас. Нуждае се от малко любов.

Мич имаше вид на човек с очаквания, все едно отваряше подарък, който вече бе разтръскал и знаеше какво съдържа. Обикновено щях да потъна в земята от срам. Притеснявах се от тялото си, страх ме беше да не направя някоя грешка. Но вече се чувствах различно. Бях една от тях и това означаваше, че мога да отвърна на усмивката на Мич, да пристъпя напред и да го оставя да се притиска в мен.

Дългият следобед, който последва: Мич и Ръсел се изреждаха да свирят на китара. Хелън седеше в скута на Мич, облечена с горнище на бански. Тя непрекъснато се хилеше и навираше главата си с вързана на опашки коса във врата му. Той бе много по-добър музикант от Ръсел, но се опитвах да не обръщам внимание на това. Дрогирах се с някаква нова и страхотна концентрация, като преминах точката на безпокойство и изпаднах в състояние на безчувственост. Усмиввах се почти неволно, така че бузите започнаха да ме болят. Сюзън седеше със скръстени крака на земята до мен, пръстите ѝ леко докосваха моите. Лицата ни, подпрени в дланите и съсредоточени, напомняха лалета.

Беше един от онези сливащи се едни в други дни, които принасяхме в жертва на споделения сън, насилие в нашата антипатия към истинския живот — макар че всичко бе в това да се свържеш, да се настроиш, казвахме си ние. Мич беше оставил малко ЛСД, което бе взел от някакъв лабораторен техник в Станфорд. Дона го смеси с портокалов сок в картонени чашки и ние го изпихме за закуска, затова дърветата сякаш туптяха от енергия, сенките бяха морави и мокри. По-

късно ми бе любопитно да си спомня колко лесно се изкушавах от нещата. Ако наоколо имаше наркотици, взимах ги. Човек бе потопен в мига — тогава, когато всичко онова се случва. Можехме да си говорим за мига с часове. Обсъждахме го в разговори: начинът, по който се движеше светлината, защо някой бе мълчалив, разплитахме всички пластове на това какво наистина означава един поглед. Струваше ни се нещо важно, нашето желание да опишем формата на всяка секунда, докато изтичаше, да извадим всичко скрито и да го пребием до смърт.

Двете със Сюзън изработвахме детински гривни, които момичетата разменяха помежду си, събирахме ги по ръцете си като ученички в основно училище. Упражнявахме V-образната плетка. Червено-бялата шарка на бонбон. Правех една за Сюзън, дебела и дълга, маково червен орнамент върху поле от нишки с цвят на праскови. Харесвах успокояващото събиране на възлите, цветовете, които вибрираха щастливо под пръстите ми. Станах веднъж, за да донеса на Сюзън чаша вода и в това действие имаше семейна нежност. Искях да ѝ угодя, да сложа вода в устата ѝ. Сюзън ми се усмихна, докато пиеше, преглъщаше толкова бързо, че виждах как гърлото ѝ потрепва в спазми.

Братовчедката на Хелън, Карълайн, беше с нас през онзи ден. Изглеждаше, че знае много повече неща, отколкото някога аз съм разбирала на единадесет. Направените ѝ от евтин метал скоби се клатеха. Хавлиената ѝ блуза беше бледожълта като лимонен скреж и откриваше малкия ѝ корем, макар коленете ѝ да бяха ожулени и бледи като на момче.

— Яко — произнесе тя, когато Гай опря картонена чашка със сок до устните ѝ и като играчка с навиваща се пружина непрекъснато повтаряше думата, когато ЛСД започна да действа. Аз също долавях първите симптоми у себе си, устата ми се пълнеше със слюнка. Замислих се за прииждащите рекички, които бях виждала в детството си, смъртоносната студенина на дъждовната вода, докато бързо се плискаше върху скалите.

Чувах как Гай бръщолевеше глупости на верандата. Една от безсмислените му истории, а наркотикът караше рева му да ехти. Дългата му коса бе хваната на тъмен възел в долната част на черепа му.

— Този тип блъскаше по вратата — разказваше той, — крещеше, че е дошъл да вземе това, което е негово, а аз си виках нещо от рода на:

„О, върви по дяволите, чудо голямо. Аз съм Елвис Пресли“ — боботеше Гай, а Руз кимаше. Присвиваше очи към слънцето, докато Кънтри Джо звучеше от къщата. Облаци се носеха по синевата, очертани в неон.

— Виж какво става със сирачето Ани — обади се Сюзън и извъртя очи към Карълайн.

Първоначално Карълайн преиграваше въздействието на упойващото вещество, като залиташе, но скоро наркотикът наистина я хвана, очите ѝ станаха диви и тя бе леко уплашена. Беше достатъчно слаба, за да забележа силното пулсиране на гърлото ѝ. Сюзън също я гледаше и чакаше да каже нещо, но момичето не го направи. Хелън, предполагаемата братовчедка на Карълайн, също не продумваше. Тя беше слънчасала, изпаднала в кататония, изпънала се върху парче стар килим, наклонила ръка пред очите си. Не се хилеше на никого. Най-накрая отидох при Карълайн и я докоснах по слабичкото рамо.

— Какво става? — попитах.

Тя не вдигна поглед, докато не изрекох името ѝ. Попитах я откъде е — само стисна силно очи. Не беше подходящо да я питам това — разбира се, че не беше, подсещаше я отново за всички лоши неща, които ѝ се бяха случили извън ранчото, всички скапани спомени, които вероятно точно тогава се бяха удвоили. Не знаех как да я измъкна обратно от тресавището.

— Искаш ли да ти дам това? — попитах и вдигнах гривната. Карълайн ѝ хвърли едно око. — Само трябва да я довърша — обясних, — но е за теб.

Тя се усмихна.

— Наистина ще ти отива — продължих. — Ще подхожда на блузата ти.

Напрежението в погледа ѝ спадна. Тя дръпна дрехата от тялото си, за да я огледа и се успокои.

— Успях — каза и посочи с пръст избродираните очертания на знака на мира върху блузата си, а аз видях часовете, които бе прекарала да го шие, вероятно бе взела назаем кутията за шев на майка си. Изглеждаше лесно: да съм мила с нея, да сложа завършената гривна на китката ѝ, изгаряйки взела с кибритена клечка, така че да ѝ се наложи да я отреже. Не забелязах, че Сюзън ни наблюдаваше, а собствената ѝ гривна лежеше пренебрегната в скута ѝ.

— Красиво — заявих и вдигнах китката на Карълайн. — Истинска красота.

Сякаш бях жител на този свят, някой, който може да покаже пътя на другите. Такава грандиозност се смесваше с чувствата ми на добрина — започвах да запълвам всички празни пространства в себе си със сигурните неща на ранчото. Хладното пренасищане с думите на Ръсел — откажи се от егото, изключи разума. Вместо това приеми космическия вятър. Вярванията ни бяха благи и лесни за смилане като сладкишите и тортичките, които крадахме от една пекарна в Саусалито, тъпчехме устите си с фино нишесте.

В последвалите дни Карълайн ме следваше като бездомно куче. Кръжеше около вратата на стаята на Сюзън, питаше дали искам някоя от цигарите, които бе изпросила от мотористите. Сюзън се изправи и хвана лакът зад гърба си, протягайки се.

— Те просто ти ги дадоха, така ли? — попита дяволито. — Безплатно?

Карълайн ми хвърли поглед.

— Цигарите ли?

Сюзън се изсмя, без да каже нищо повече. Бях объркана в тези мигове, но ги привеждах като допълнително доказателство: Сюзън бе раздражителна сред други хора, защото не я разбираха така, както я разбирах аз.

Не го казвах на глас на себе си и дори не мислех твърде много за това. Накъде отиваха нещата със Сюзън. Човъркащото ме безпокойство, което изпитвах, когато тя изчезнеше с Ръсел. Как не знаех какво да правя без нея, как търсех Дона или Руз като изгубено хлапе. Всеки път, когато се връщаше, вмирисана на изсъхнала пот и грубо се бършеше между краката с кърпа за миене на съдове, сякаш не ѝ пукаше, че я гледам.

Изправих се, когато видях колко нервно Карълайн опипва с пръсти гривната, която ѝ бях дала.

— Ще си взема една цигара — казах и ѝ се усмихнах.

Сюзън ме хвана под ръка.

— Но ние ще храним ламите — заяви тя. — Не искаш те да умрат от глад, нали? Да загинат?

Поколебах се и Сюзън се протегна, за да си поиграе с кичур от косата ми. Тя постоянно правеше такива неща: оправяше ръбове по блузата ми, веднъж натика нокътя на пръста си между предните ми зъби, за да извади останала храна. Нарушаваше границите, за да ми покаже, че те не съществуват.

Желанието на Карълайн да бъде поканена бе толкова крещящо, че почти се почувствах засрамена. Но това не ме спря да последвам Сюзън отвън, като се извиних на момичето със свиване на рамене. Усещах как то ни наблюдаваше, докато излизахме. Прикритото внимание на дете, онова безмълвно разбиране. Видях, че разочарованието вече бе нещо познато за него.

Оглеждах хладилника на майка ми, стъклените буркани, омазани със засъхнало разлято съдържание. Изпаренията от кръстоцветни зеленчуци, увити в найлонови пликосе. Нищо за ядене, както обикновено. Малки неща като това ми напомняха защо предпочитах да съм някъде другаде. Когато чух стъпките ѝ пред входната врата, шумното тракане на тежките ѝ бижута, опитах да се измъкна, без да се срещаме.

— Иви — извика тя и влезе в кухнята. — Почакай малко.

Бях задъхана от пътуването с колело от ранчото и се намирах в последния стадий на наркотичен унес. Постарах се да примигна нормален брой пъти, да се представя с безизразно лице, което нямаше да ѝ подсказва нищо.

— Хванала си толкова много тен — заяви тя и вдигна ръката ми, а аз свих рамене. Лениво помилва нагоре-надолу косъмчетата по ръката ми, след което се спря. Между нас настъпи неловък миг. Тогава ми хрумна: най-сетне бе усетила, че парите по малко намаляват. Мисълта за нейния гняв не ме уплаши. Постъпката ми беше толкова абсурдна, че оставаше защитена от своята нереалност. Почти бях започнала да вярвам, че наистина никога не съм живяла тук, чувството на необвързаност бе толкова силно, докато се промъквах през къщата по поръчка на Сюзън. Ровенето из чекмеджето с бельо на майка ми, огледът на коприни с цвят на чай и размъкнати дантели, докато не се натъкнах на руло с банкноти, хванато с ластиче за коса.

Майка ми смръщи вежди.

— Слушай — започна тя. — Сал те е видяла на шосе „Адоби“ тази сутрин. Сама.

Опитах се да запазя лицето си безизразно, но се почувствах успокоена — това просто бе една от тъпите забележки на Сал. Разправях на майка ми, че ходя в къщата на Кони. И през някои вечери си оставах у дома, за да държа баланса под контрол.

— Сал каза, че там имало някакви много странни хора — продължи майка ми. — Някакъв си мистик или нещо подобно, но както звучи... — Лицето ѝ се изкриви.

Разбира се — тя щеше да се влюби в Ръсел, ако той живееше в имение в Марин, ако в басейна му плуваха гардени и ако взимаше на богатите жени по петдесет долара, за да им тълкува астрологията. Колко прозрачна ми се виждаше тя тогава, постоянно нащрек срещу нещо по-незначително, дори когато отваряше вратата на къщата за всеки, който ѝ се усмихнеше. За Франк и неговите ризи с бляскави копчета.

— Никога не съм го срещала — отвърнах със спокоен глас. Така че да разбере, че лъжа. Лъжата кръжеше там, а аз наблюдавах как майка ми се опитваше да изтръгне отговор.

— Само исках да те предупредя — предаде се тя. — За да знаеш, че този тип е някъде там. Очаквам вие двете с Кони да се грижите една за друга, ясно?

Виждах колко силно желаете да избегне караницата, как с голямо усилие се задоволи с компромисния вариант. Предупреди ме, така че бе сторила каквото се изискваше. Това означаваше, че все още ми е майка. Позволяваше ѝ да смята, че е вярно — кимнах и тя се успокои. Косата ѝ бе пораснала. Беше облечена в нов потник с плетени презрамки, кожата на раменете ѝ бе оголена и разкриваше бледи следи от бански костюм — нямах представа кога или къде бе плувала майка ми. Колко бързо се бяхме отчуждили една от друга, като нервни съквартирантки, които се засичат по коридорите.

— Е — въздъхна тя.

За миг зърнах предишната си майка, остатъка от изтощена любов на лицето ѝ, но тя бързо изчезна, когато гривните ѝ издадоха тенекиен звук и се спуснаха надолу по ръцете ѝ.

— В хладилника има ориз с месо — уведоми ме майла ми, а аз издадох гърлен звук, означаващ, че може и да хапна, макар и двете да

знаехме, че няма да го направя.

[1] Град в щата Тексас, разположен на брега на Мексиканския залив. — Б.пр. ↑

8.

Полицейските снимки от къщата на Мич я правят да изглежда тясна и призрачна, сякаш е била предопределена за съдбата си. Дебелите напукани греди по тавана, каменната камина, многото ѝ нива и коридори, като нещо от литографиите на Ешер, които Мич вземаше от една галерия в Саусалито. Когато за първи път се озовах пред къщата, си спомням, че си помислих, че е неизползвана и пуста като крайбрежна църква. Имаше много малко мебели, големите прозорци бяха във формата на обърнато V. Зигзагообразни плочки, широки и плитки стъпала. От входната врата вече се виждаше черната повърхност на залива, разпрострял се оттатък къщата, тъмният скалист бряг. Големите плаващи къщи, които се блъскаха кротко една в друга като кубчета лед.

Мич ни наливаше напитки, а Сюзън отвори хладилника му. Тананикаше си някаква песничка и надничаше по рафтовете. Издаваше одобрителни и неодобрителни звуци, повдигна станиола на една купа, за да помирише нещо. Изпитвах страхопочитание към нея в такива мигове. Колко дръзко се държеше тя в света, в нечия чужда къща. Наблюдавах отраженията ни, които трептяха върху черните прозорци, косите ни, спуснати по раменете. Ето ме тук, в кухнята на този известен мъж. Човекът, чиято музика слушах по радиото. Заливът от външната страна на вратата блестеше като лачена кожа. И колко доволна бях да съм там със Сюзън, която сякаш вдъхваше живот на тези неща.

Мич имаше среща с Ръсел по-рано същия следобед — спомням си, че обърнах внимание колко бе странно, че Мич закъсна за нея. Минаваше два часът, а ние все още го чакахме. Мълчах като всички останали, а тишината между нас нарастваше. Една конска муха ме ухапа по глезена. Не исках да я пропъдя, осъзнавах, че Ръсел беше на няколко метра разстояние, седнал на един стол със затворени очи. Чувах как хъмкаше под нос. Той бе решил, че ще е най-добре там Мич

да се натъкне на него, заобиколен от своите момичета и с Гай до себе си, трубадура със своята публика. Беше готов за изпълнение, китарата лежеше на коленете му. Босите му ходила ритмично потрепваха.

Имаше нещо в начина, по който Ръсел опипваше с пръсти китарата, притискаше безмълвно струните — беше нервен по начин, който все още не знаех как да разчета. Той не вдигна очи, когато Хелън започна да шепне на Дона, съвсем тих шепот. Нещо за Мич вероятно или за някоя глупост, която бе казал Гай, но когато Хелън продължи да говори, Ръсел се изправи на крака. Без да бърза, остави китарата върху стола си, спря, за да се увери, че беше стабилна, след което бързо отиде при Хелън и я зашлеви през лицето.

Тя импулсивно изскимтя, странен шепнещ звук. Оскърблението в ококорените ѝ очи бързо премина в извинение, примигваше бързо, за да не потекат сълзите.

За първи път виждах Ръсел да реагира по подобен начин, гневното му поведение да е насочено към някой от нас. Не бе възможно да я е ударил — глупавата помпозност на слънцето правеше това невъзможно, както и следобедният час. Тази представа беше твърде нелепа. Огледах се, за да потърся потвърждение за плашещия разрыв, но всички се бяха вторачили многозначително встрани или бяха поставили на лицата си неодобрителни маски, сякаш Хелън сама си бе виновна. Гай се почеса зад ухото и въздъхна. Дори Сюзън изглеждаше отегчена от случилото се, сякаш не беше нещо различно от едно ръкостискане. Киселото усещане в гърлото ми, внезапно обзелият ме отчаян шок, всичко изглеждаше като провал.

Но съвсем скоро Ръсел вече милваше косата на Хелън, опъваше двете ѝ несиметрично разположени опашки. Пошепна нещо в ухото ѝ, което я накара да се усмихне и да кимне като кукла бебе с глуповати очи.

Когато Мич най-сетне се появи в ранчото, час по-късно, той носеше така необходимите ни провизии: кашон с наредени консерви боб, изсушени смокини и течен шоколад. Твърди като камък круши, всяка увита в розова книжна салфетка. Остави децата да се катерят по краката му, макар обикновено да ги отпъждаше.

— Здравсти, Ръсел — поздрави Мич. По лицето му бяха избили капчици пот.

— Отдавна не сме се виждали, братко — отвърна Ръсел. Усмиваше се спокойно, макар да не стана от стола си. — Как върви Голямата американска мечта?

— Нещата са добре, човече — заяви Мич. — Съжалявам, че закъснях.

— Не съм те чувал от известно време — каза Ръсел. — Късаш ми сърцето, Мич.

— Бях зает — оправда се мъжът. — Много неща се случват.

— Винаги се случват много неща — контрира Ръсел. Той ни огледа, спря за дълго погледа си върху очите на Гай. — Не мислиш ли? Изглежда, сякаш много неща се случват и точно това е животът. Мисля, че спира едва когато умреш.

Мич се засмя, сякаш всичко беше наред. Раздаваше цигарите, които бе донесъл, храната като един потящ се Дядо Коледа. Книгите щяха да идентифицират този ден като момента, в който нещата между Ръсел и Мич се бяха преобърнали, макар че по онова време не знаех нищо за това. Не успях да уловя никакъв смисъл в напрежението между тях, гневът на Ръсел изглеждаше приглушен заради спокойния му, снизходителен външен вид. Мич бе дошъл да съобщи на Ръсел лошата новина, че в крайна сметка нямаше да има сделка за записване на албум: цигарите, храната, всичко останало трябваше да послужи за утеха. Ръсел бе преследвал Мич от седмици за предполагаемата звукозаписна сделка. Беше го притискал непрекъснато, докато накрая го бе сломил. Изпращал бе Гай да предава загадъчни съобщения на Мич, които варирали от заплахи до любезности. Ръсел се бе опитвал да получи това, което вярваше, че заслужава.

Пушихме малко трева. Дона направи сандвичи с фъстъчено масло. Седях в кръглата сянка, хвърляна от един дъб. Нико тичаше наоколо с едно от другите хлапета, по брадичките им имаше засъхнали остатъци от закуската. Той разкъса с една пръчка торбата за боклук, която се разпиля навсякъде — никой друг, освен мен, не обърна внимание. Кучето на Гай беше на поляната, ламите стъпваха неспокойно, като повдигаха високо крака. Хвърлях крадешком погледи към Хелън, която изглеждаше така или иначе искрено щастлива, сякаш

спречкването с Ръсел бе част от някакъв ритуал за внасяне на спокойствие.

Плесницата трябваше да бъде по-обезпокоителна. Исках Ръсел да е мил и той бе такъв. Исках да съм близо до Сюзън и затова вярвах в нещата, които ми позволяваха да остана там. Казах си, че има и такива, които не разбирах. Повторих думите, които чух Ръсел да изрича преди това, оформих ги в обяснение. Понякога му се налагаше да ни наказва, за да демонстрира любовта си. Не бе искал да го стори, но трябваше да ни кара да вървим напред за доброто на групата. Това бе наранило и него.

Нико и другото хлапе бяха изоставили купчината с боклуци, клечаха в тревата, а пълните им пелени бяха провиснали. Говореха бързо едно на друго със сериозни, сякаш азиатски гласове и със спокойна, рационална интонация, като споделяне между двама малки мъдrecи. Внезапно избухнаха в истеричен смях.

Денят преваляше. Пиехме от мръсното наливно вино, което продаваха на галони в града, утайката оставяше петна по езиците ни, жегата беше отвратителна. Мич се бе изправил на крака, готов да си тръгва.

— Защо не отидеш с Мич? — предложи Ръсел. Стисна ръката ми, давайки ми таен сигнал.

Дали двамата с Мич си размениха погледи? Или може би си въобразявах, че съм станала свидетел на техния мълчалив диалог. Движенията и всички действия през деня бяха забулени в неяснота, по някакъв начин се оказа, че беше привечер и двете със Сюзън возехме Мич обратно към дома му, като профучавахме по задните пътища на Марин с неговата кола.

Мич седеше на задната седалка, Сюзън шофираше. Аз бях до нея. Постоянно хвърлях погледи в огледалото към Мич, който бе потънал в безцелен унес. После се сепваше и се връщаше към реалността и себе си, гледайки ни с почуда. Не разбирах напълно защо бяхме избрани да го закараме до дома му. Информацията се разпространяваше селективно, така че единственото, което знаех, беше, че трябваше да съм със Сюзън. Всички прозорци бяха отворени за миризмата на лятна пръст и тайнственото проблясване на други

шосета и друг живот по този тесен път в сянката на връх Там^[1]. Навитите градински маркучи, красивата магнолия. От време на време Сюзън караше в погрешната лента и ние пицяхме от щастлив и объркан ужас, макар че в моите викове имаше еднообразие: не вярвах, че някога изобщо би могло да се случи нещо лошо в действителност.

Мич се преоблече в бяла, подобна на костюм пижама, сувенир от триседмично пребиваване във Варанаси. Подаде и на двете ни чаши — долових медицинския мирис на джин и нещо друго с горчив дъх. Пиеше се лесно. Бях почти патологично надрусана и продължавах да поглъщам, а носът ми започна да се запушва. Засмях се леко на себе си. Изглеждаше толкова странно да съм в къщата на Мич Луис. Отрупана със светилища и мебели, които изглеждаха нови.

— „Джеферсън Еърплейн“ живяха тук няколко месеца — обясни той. Премигна тежко. — С едно от онези кучета — продължи и се огледа из къщата. — Голямо и бяло. Как ги наричат? Нюфаундленд? Разора цялата морава.

Не му пукаше, че не му обръщаме внимание. Беше дезориентиран, гледаше изцъклено. Рязко се изправи и пусна една плоча. Увеличи звука толкова много, че се стреснах, но Сюзън се засмя и го помоли да усили още. Това бе неговата собствена музика, което ме накара да се засрамя. Големият му корем издуваше дългата му риза, падаща свободно като рокля.

— Вие сте момичета за забавление — разсеяно изрече Мич. Гледаше как Сюзън започна да танцува. Мръсните ѝ крака върху белия килим. Беше намерила пиле в хладилника и си бе откъснала с пръсти голямо парче, което дъвчеше, докато движеше бедрата си.

— Пиле по хавайски — коментира Мич. — От ресторанта „Трейдър Викс“.

Какъв банален коментар — двете със Сюзън се спогледахме.

— Какво? — попита Мич. Когато продължихме да се смеем, той също се разсмя. — Забавно е — и пусна музиката отново. Непрекъснато повтаряше как някакъв актьор, когото познавал, харесал песента. — Наистина я разбра — обясняваше Мич. — Не можеше да спре да я пуска. Действително музикален тип.

За мен бе нещо ново, че можеш да се държиш с известен човек по такъв начин, все едно не е нищо специално, че можеш да забележиш колко е разочароващ във всяко отношение, колко е обикновен, да обърнеш внимание как кухнята му мирише на неизхвърлен боклук. Призрачните квадрати по стената, където някога бе имало окачени картини, златните плочи, опрени върху перваза, все още опаковани в найлон. Сюзън се държеше така, сякаш само двете с нея имахме значение и всичко това бе просто малка игра, която играехме с Мич. Той бе фонът на по-голямата история — нашата, и ние го съжалявахме, и му бяхме признателни за жертвоприношението в името на нашето удоволствие.

Мич имаше малко кока и бе почти болезнено да го гледам как я изсипва внимателно върху една книга за трансцендентална медитация, втрепен в собствените си ръце със странно отчуждение, сякаш не му принадлежаха. Оформи три линии, след което се вторачи в тях. Засуети се, докато не оформи едната значително по-голяма и не я изсмърка бързо, дишайки тежко.

— Аххх — възкликна той и се облегна назад, шията му бе оголена и настръхнала, със златиста набола брада. Подаде книгата на Сюзън, която се доближи с танцова стъпка и изсмърка една линия, а аз се справих с последната.

От коката ми се прииска да танцувам, така че го направих. Сюзън ме сграбчи за ръцете и ми се усмихна. Беше странен миг: танцувахме за Мич, но бях погълната от очите ѝ, от начина, по който тя ме предизвикваше. Наблюдаваше движенията ми с удоволствие.

Мич се опитваше да говори, да ни разкаже някаква история за приятелката си. Колко самотен бил, откакто тя заминала за Маракеш, зарязала го с обяснението, че имала нужда от повече пространство.

— Глупости — непрекъснато повтаряше той. — Ах, че глупости.

Ние му угаждахме: последвах примера на Сюзън, която кимаше, когато той говореше, но ме поглеждаше и извърташе очи или шумно го подтикваше да ни разкаже още. Той говореше за Линда през онази нощ, макар че името ѝ не значеше нищо за мен. Слушах с едно ухо: бях взела една дървена кутийка, която тракаше, пълна с малки сребристи топчета, и я накланях, опитвайки се да ги вкарам в дупките, нарисувани така, че да приличат на устите на дракони.

Линда щеше да бъде бившата му приятелка по времето на убийствата, едва на двадесет и шест, макар това да ми се струваше нереална възраст по онова време, като почукване на далечна врата. Синът ѝ Кристофър беше на пет години, но вече бе посещавал десет страни, увит във вързоп по време на пътуванията на майка си, също като кесията, в която носеше бижутата си във форма на скарабеи. Каубойските ботуши от щраусова кожа, които тя тъпчеше със списания, за да запазят формата си. Линда бе красива, макар да съм сигурна, че лицето ѝ с възрастта е започнало да изглежда цинично или долнопробно. Спеше в леглото със своето малко момче със златиста коса вместо с плюшено мече.

Бях толкова унесена в усещането, че светът пляска с крила около мен и Съзън, че Мич бе просто едно забавно допълнение — дори не обмислях други възможности. Отидох до тоалетната, използвах странния черен сапун на Мич и надникнах в шкафчето му, пълно с шишенца делаудид^[2]. Емайлираният блясък на ваната, леката миризма на белина във въздуха, досетих се, че той има чистачка.

Тъкмо се бях изпишкала, когато някой отвори вратата на тоалетната, без да почука. Стреснах се, инстинктивно опитах да се прикрия. Видях как някакъв мъж хвърли поглед през отвора към голите ми крака, преди бързо да се върне в коридора.

— Извинете — чух го да казва от другата страна на вратата. Една верижка с препарирани птици леко се разклати на мястото си до мивката. — Искрени извинения — повтори мъжът. — Търсех Мич. Съжалявам, че ви притесних.

Усетих как се поколеба от другата страна на вратата, след което тихо тропна по дървото и се отдалечи. Вдигнах късите си панталони. Адреналинът, който се бе натрупал в мен, намаля, но не изчезна. Сигурно бе просто приятел на Мич. Бях нервна от коката, но не изпитвах страх. В което имаше логика: хората винаги със закъснение се сещаха, че непознатите можеха да бъдат всичко друго, но не и приятели. Любовта ни един към друг беше безгранична, цялата Вселена представляваше едно огромно спасително одеяло.

Няколко месеца по-късно щях да осъзная, че това трябва да е бил Скоти Уешлър. Пазачът, който живееше в задната къща, малка, облицована с бяла ламперия колиба с котлон и печка духалка. Човекът, който чистеше филтрите на джакузито, поливаше ливадата и проверяваше дали Мич няма да предозира през нощта. Преждевременно оплешивяващ, с очила с телени рамки, Скоти бил кадет във военна академия в Пенсилвания, преди да отпадне и да се премести на запад. Никога не се отърсил от кадетския си идеализъм: пишел писма на майка си за секвоите, за Тихия океан, използвайки думи като „величествен“ и „великолепен“.

Той щеше да е първият. Който щеше да опита да се съпротивлява, да избяга.

Иска ми се да мога да изстискам от паметта си нещо повече от кратката ни среща. Да вярвам, че когато отвори вратата, съм почувствала лека тръпка от предстоящото. Но нямаше нищо такова, просто зърнах за миг един непознат и почти не се замислих за това. Дори не попитах Сюзън кой бе този мъж.

Всекидневната беше празна, когато се върнах. Музиката гърмеше, от една цигара в пепелника се виеше дим. Стъклената врата, която водеше към залива, бе отворена. Останах изненадана от внезапната близост с водата, когато излязох на верандата, от стената замайващи светлини: Сан Франциско в мъглата.

На брега нямаше никого. Тогава чух изкривено ехо откъм водата. И те бяха там, и двамата, плискаха се сред вълните, които образуваха пяна около краката им. Мич шляпаше в своята бяла премяна, заприличала сега на подгизнал чаршаф, Сюзън с роклята, която наричаше своята премяна на хитрия Зайо Байо. Сърцето ми прескочи — исках да се присъединя към тях. Но нещо ме накара да остана на място. Продължавах да стоя на стълбите, които водеха към пясъка, усещах мириса на омекнало от морската вода дърво. Знаех ли какво щеше да се случи? Видях как Сюзън свали роклята си, отърси се от нея с пиянско затруднение, а после той бе върху нея. Главата му се наведе, за да оближе голите ѝ гърди. И двамата бяха нестабилни във водата.

Гледах по-дълго, отколкото изглеждаше редно. Чувствах се развълнувана и отнесена, когато се обърнах и с олюляване влязох

обратно в къщата.

Намалих музиката. Затворих вратата на хладилника, която Сюзън бе оставила отворена. Оглозганият труп на пиленето. Пилето по хавайски, както бе настоял Мич: от гледката леко ми се догади. Прекалено розовата плът, която излъчваше хлад. Винаги щях да съм такава, помислих си, човекът, който затваряше хладилника. Човекът, който наблюдаваше от стълбите като призрак, докато Сюзън позволяваше на Мич да прави каквото поиска. В мен започнала се надига ревност. Почувствах странно терзание, когато си представих пръстите му вътре в нея, как тя щеше да има вкус на солена вода. Също и объркване — колко бързо се променяха нещата и как аз отново бях тази, която бе от външната страна.

Химическото удоволствие в главата ми вече бе избледняло, затова единственото, което разпознах, беше липсата му. Не бях изморена, но не исках да седя на дивана и да ги чакам да влязат. Открих една незаклучена спалня, която приличаше на стая за гости: легло с леко разбъркани чаршафи, а в шкафа нямаше дрехи. Носеха нечия миризма, а на нощното шкафче бе оставена самотна златна обеща. Замислих се за собствения си дом, за тежестта и усещането на собствените ми завивки — след това изпитах внезапно желание да спя в къщата на Кони. Свита до гърба ѝ в нашата позната ритуална поза, чаршафите ѝ щамповани със закръглени изрисувани дъги.

Лежах в леглото и се ослушвах за някакъв звук от Сюзън и Мич в другата стая. Сякаш аз бях дебеловратият приятел на Сюзън, изпълнена със същия праведен гняв. Не бе насочен към нея, не точно — мразех Мич с ярост, която ме държеше напълно будна. Исках той да знае как тя по-рано му се бе присмивала, да знае точната степен на съжаление, което изпитвах към него. Колко безсилен беше моят гняв, изблик, който нямаше къде да се приземи, и колко познато ми бе това: чувствата ми задушени вътре в мен, като малки полуоформени деца, злобни и настръхнали.

По-късно бях почти сигурна, че това беше същата спалня, в която спяха Линда и малкото ѝ момченце. Макар да знаех, че има и други

спални, други възможности. Линда и Мич бяха разделени, когато настъпи нощта на убийството, но поддържаха приятелски отношения, предишната седмица Мич бе донесъл огромен плюшен жираф за рождения ден на Кристофър. Линда беше отседнала при Мич, защото апартаментът ѝ на „Сънсет“ бил целият покрит с мухъл — бе възнамерявала да остане в къщата му две вечери. След това тя и Кристофър щяха да останат в Удсайд заедно с приятеля ѝ, мъж, който държеше верига от ресторанти за морска храна.

След убийствата го бях видяла в едно токшоу: със зачервено лице, притискаше кърпичка до очите си. Чудех се дали имаше маникюр. Разказа на водещия, че се готвел да предложи брак на Линда. Макар че кой знае дали беше вярно.

Около три сутринта на вратата ми се почука. Беше Сюзън, която влезе със залитане, без да изчака отговор. Тя бе гола, внесе със себе си силна миризма на солена вода и цигарен дим.

— Здравсти — поздрави и издърпа одеялата ми.

Бях полузаспала, приспана от еднообразието на тъмния таван, а Сюзън бе като създание от някой сън, което нахлу в стаята, цялото вмиришено. Чаршафите се навлажниха, когато тя пропълзя под тях. Повярвах, че бе дошла за мен.

Да бъде с мен, жест на извинение. Но колко бързо се изпари тази мисъл, когато осъзнах настойчивостта ѝ, надрусания ѝ, безжизнен поглед — разбрах, че идваше заради него.

— Хайде — подкани ме Сюзън и се засмя. Лицето ѝ бе различно на странната синя светлина. — Красиво е — каза, — ще видиш. Той е нежен.

Сякаш това бе най-много, на което можеше да се надяваш. Облегнах се назад и сграбчих завивките.

— Мич е отвратителен — заявих. Беше ми ясно, че се намирахме в къщата на непознат. Гигантската празна стая за гости с нейната противна разнасяща се миризма на чужди тела.

— Иви — примоли се Сюзън. — Не бъди такава.

Близостта ѝ, стрелкащите ѝ се напред-назад очи в тъмното. Колко лесно тя опря устата си до моята, след това провря език през

устните ми. Прокара върха му по ръба на зъбите ми, усмихна се до устата ми и каза нещо, което не успях да чуя.

Усетих кокаина в устата ѝ, соленото море. Опитах се да я целуна отново, но тя вече се бе отдръпнала, усмихваше се, сякаш това бе шега, сякаш бяхме направили нещо забавно и нереално. Играеше си леко с косата ми.

С радост изкривих значенията, с готовност изтълкувах погрешно символите. Да направя това, което искаше Сюзън, изглеждаше като най-хубавия подарък, който можех да ѝ дам, начин да отключа нейните чувства към мен. А тя бе хваната в капан по неин собствен начин, точно като мен, но изобщо не забелязвах това, с лекота се плъзгах в посоките, които тя ми подсказваше. Като дървената играчка с тракащите сребристи топчета, които се опитвах да вкарам в изрисуваните дупки, налучквайки правилния наклон.

Стаята на Мич беше голяма, а керамичният под — студен. Леглото бе повдигнато на платформа, резбовано с балинезийски орнаменти. Той се ухили, когато ме видя зад Сюзън, бързо блесна със зъби и разтвори ръце към нас, голите му гърди, покрити плътно с косми. Сюзън отиде право при него, но аз седнах на ръба на леглото с ръце, свити в скута. Мич се надигна на лакти.

— Не — каза той и потупа чаршафа. — Тук. Ела тук.

Преместих се, за да легна до него. Усещах нетърпението на Сюзън, как се промъкваше предпазливо като куче.

— Не те желая още — обърна се към нея Мич. Не виждах лицето на Сюзън, но си представих внезапната обида. — Можеш ли да ги свалиш? — плъзна ръка по гащите ми той.

Засрамах се: те покриваха цялото ми дупе, бяха детски и увиснали. Свалих ги надолу по бедрата си, докато не се озоваха около коленете ми.

— О, Боже — възкликна Мич и се поизправи. — Можеш ли леко да си разтвориш краката?

Направих го. Той се наведе над мен. Усещах лицето му близо до детинския ми венерин хълм. От муцуната му лъхаше влажна животинска разгоненост.

— Няма да те докосна — обеща Мич и разбрах, че лъже. — Божичко — изпъшка той. Даде знак на Сюзън да се приближи. Мърмореше тихо, местеше ни като кукли. Произнасяше превзети думи, без те да са отправени конкретно към някого. Сюзън ме гледаше като странник в тази странна стая, сякаш познатата ми част от нея се бе оттеглила.

Той засмука езика ми в устата си. През по-голямата част от времето, докато Мич ме целуваше и приемах провиращия му се език с празна дистанцираност, можех да остана неподвижна, дори пръстите му вътре в мен бяха като нещо любопитно и без значение. Той се надигна да влезе в мен и кратко изстена, като се затрудни. Напльончи ръката си и ме разтърка, след това се опита отново, и колко внезапно бе, движението му напред-назад между краката ми, и как непрекъснато си мислех с известна доза изненада и неверие, че се случваше в действителност, а после почувствах как ръката на Сюзън се прокрадна и сграбчи моята.

Може би Мич я бе побутнал към мен, макар да не видях. Когато тя ме целуна отново, успокоително си помислих, че го прави заради мен, че това бе нашият начин да сме заедно. Че Мич бе просто шум на заден план, необходимото извинение, което даваше позволение на жадната ѝ уста, на шарещите ѝ пръсти. Усещах миризмата си, нейната също. Дълбок гърлен звук, който вярвах, че е предназначен за мен, сякаш удоволствието ѝ бе в такава тоналност, че Мич не можеше да го чуе. Дръпна ръката ми върху гърдите си. Потрепери, когато докоснах зърното ѝ. Затвори очи, сякаш бях направила нещо хубаво.

Мич се претърколи от мен, за да наблюдава. Разтри мократа глава на члена си, дюшекът се наклони към тежестта му.

Продължавах да целувам Сюзън, беше толкова различно от това да целуваш мъж. На заместващото целувката мъжко натискане на устните му липсваше тази отчетливост. Представих си, че Мич не беше там, макар да усещах погледа му. Устата му отворена като багажник на кола. Малко се стреснах, когато Сюзън се опита да разтвори краката ми, но тя ми се усмихна, затова ѝ позволих. Езикът ѝ отначало бе несигурен, след това започна да използва и пръстите си, а аз се засрамах от подмокрянето си, от звуците, които издавах. Умът ми се вцепени от удоволствие, което бе толкова чуждо, че не знаех как да го нарека.

След това Мич ни чука и двете, сякаш можеше да коригира нашето очевидно предпочитание една към друга. Потеше се силно, очите му присвити от усилие. Леглото се отместваше от стената.

Когато се събудих на сутринта и видях усуканото си и изцапано бельо върху пода на Мич, у мен се надигна такава безпомощно неудобство, че почти се разплаках.

Мич ни закара обратно в ранчото. Бях мълчалива и гледах през прозореца. Къщите, покрай които минавахме, изглеждаха дълбоко заспали, луксозните коли покрити със своите платници с цвят на маджун. Сюзън седеше на предната седалка. От време на време се обръщаше, за да ми се усмихне. Явно бе извинение, но лицето ми беше безизразно, а сърцето ми свито. Мъка, на която не дадох пълна воля.

Като че ли отблъсквах опасенията си, сякаш можех да заместя болката си с перчене, с равнодушието, с което мислех за Сюзън. Да, бях правила секс: и какво от това? Не беше голяма работа, още една функция на човешкото тяло. Като храненето, нещо рутинно и достъпно за всеки.

Тези благочестиви и пастелни препоръки да чакаш, да се съхраниш като подарък за бъдещия си съпруг: в баналността на реалния акт имаше облекчение. Наблюдавах Сюзън от задната седалка, гледах я как се смее на нещо, което Мич каза, и как сваля прозореца. Косата ѝ развята от струята въздух.

Мич спря пред ранчото.

— До скоро, момичета — каза той и вдигна розова длан. Сякаш ни беше водил на сладолед, на някаква невинна разходка, и ни връщаше в родния ни дом, при родителите ни.

Сюзън незабавно тръгна да търси Ръсел, отделяйки се от мен, без да пророни и дума. По-късно осъзнах, че сигурно му е докладвала. Уведомявала го е какви са впечатленията ѝ от Мич, дали сме го направили достатъчно щастлив, за да си промени мнението. Тогава обърнах внимание само на това, че ме заряза.

Опитах да се намирам на работа, белейки чесън в кухнята с Дона. Смачквах скилидките между плоското острие на нож и плота,

както ми показва тя. Дона въртеше копчето на радиото от единия край на скалата до другия и обратно, но се чуваше само статичен шум в най-различни варианти и тревожни мелодии на Хърб Албърт. Тя най-накрая се предаде и продължи да меси купчината черно тесто.

— Руз ми намаза косата с вазелин — похвали се Дона. Разтърси глава и косата ѝ почти не се помръдна. — Ще бъде много мека, когато я измия.

Не отговорих. Дона видя, че съм разсеяна и спря очи върху мен като котка.

— Той показва ли ти фонтана в задния двор? — попита тя. — Взел го е от Рим. Мястото на Мич има яки вибрации — продължи, — всичките тези йони, заради океана.

Почервениях и се опитах да се концентрирам върху беленето на твърдите като дървесина люспи на чесъна. Внезапно жуженето на радиото звучеше гадно, замърсено, говорителят приказваше твърде бързо. Разбрах, че всички те са били там, в странната къща на Мич до океана. Бях взела участие в някаква схема, бях изпълнявала съвсем точно ролята на момиче, което предлага дадена стойност. Имаше нещо почти успокояващо в това, яснотата на целта, макар и да ме караше да се чувствам засрамена. Не разбирах, че човек може да се надява на повече.

Не бях видяла фонтана. Не го казах.

Очите на Дона сияеха.

— Знаеш ли — разприказва се тя, — родителите на Сюзън всъщност са много богати. Произвеждат пропан или нещо от този сорт. Нито някога е била бездомна, нито нещо подобно. — Месеше тестото, докато говореше. — Не се е озовавала в никаква болница. Всичките тези измишльотини, които разказва. Само се одраска с кламер по време на едно щуро наркоманско преживяване.

Чувствах се разколебана от вонята на остатъци от храна, омекнали в мивката. Свих рамене, сякаш ми беше все тая какво се е случило.

Дона продължи.

— Не ми вярваш — заяви тя. — Но е истина. Бяхме горе, в Мендосино. Отседнахме при един фермер, собственик на ябълкови градини. Тя взе твърде много ЛСД и просто започна да се мушка нещо

с този кламер, докато не я накарахме да престане. Но дори не ѝ потече кръв.

Когато не отвърнах, Дона блъсна тестото в една купа. Натика го вътре с юмруци.

— Мисли си каквото искаш — сви рамене тя.

Сюзън дойде в спалнята си по-късно, докато се преобличах. Свих се, за да прикрия голотата си: тя забеляза и бе готова да ми се присмее, обаче се въздържа. Видях белезите по китката ѝ, но не дадох воля на неловките въпроси — Дона просто ревнуваше. Не ме интересуваха Дона и нейната втвърдена от вазелина коса, гнусна и миризлива като на воден плъх.

— Снощи беше голямо приключение — подхвърли Сюзън.

Отдръпнах се, когато се опита да ме прегърне.

— О, хайде де, хареса ти — засмя се тя. — Нали те видях.

Направих отвратена гримаса — Сюзън се изсмя. Заех се да оправям чаршафите, сякаш леглото можеше да бъде нещо друго, освен едно усойно гнездо.

— Е, всичко е наред — каза Сюзън. — Имам нещо, което ще те развесели.

Мислех си, че ще се извини. Но тогава ми хрумна — тя отново щеше да ме целуне. Мрачната стая стана задушна. Почти почувствах как се случва, неуловимо навеждане... само че Сюзън просто сложи чантата си на леглото, пискюлите се разстлаха върху дюшека. Изглежда, съдържаше нещо особено и тежко. Тя ме погледна триумфално.

— Хайде — подкани ме Сюзън. — Погледни какво има вътре.

Тя ми се намуси, че упорствам и я отвори сама. Не разбирах с какво е пълна, странен метален проблясък. Остри ръбове.

— Извади я — нетърпеливо нареди Сюзън.

Беше златна плоча в стъклена рамка, много по-тежка, отколкото очаквах.

Тя ме сръчна.

— Измавихме го, какво ще кажеш?

Погледът ѝ пълен с очакване — трябваше ли това да обясни нещо? Вгледах се в името, гравирано върху малка плочка: Мич Луис.

Албумът „Слънчевият крал“.

Сюзън започна да се смее.

— Майчице, трябва да си видиш лицето в момента. Не знаеш ли, че съм на твоя страна?

Албумът слабо просветваше в тъмната стая, но дори красивият му египетски блясък не успя да ме развълнува — това бе просто артефакт от онази странна къща, нищо чак толкова ценно. От тежестта му ръцете ми вече се бяха изморили.

[1] Съкратено от връх Тамалпаис, община Марин, Калифорния.
— Б.пр. ↑

[2] Болкоуспокояващо лекарство. — Б.пр. ↑

9.

Стреснах се от тропота по верандата, последван от постепенно затихващия смях на майка ми и тежките стъпки на Франк. Бях във всекидневната, просната на стола на дядо ми, и четях едно от списанията „Маккол“ на майка ми. Картинките с хлъзгави като гениталии шунки, покрити с ананас. Лорън Хътън, излегнала се на камениста стръмна скала, със сутиен „Бали“. Майка ми и Франк разговаряха шумно, когато влязоха във всекидневната, но млъкнаха, щом ме забелязаха. Франк бе със своите каубойски ботуши, а майка ми поглъщаше всяка негова дума.

— Милинка. — Очите ѝ бяха замъглени, тялото ѝ леко се поклащаше, достатъчно, за да ми стане ясно, че е пияна и се опитва да го прикрие, макар че розовеещата ѝ шия, открита в шифонената ѝ риза, и бездруго щеше да я издаде.

— Здравсти — отвърнах.

— Какво правиш къщи, миличка? — Майка ми дойде, за да ме обгърне с ръце, а аз ѝ позволих въпреки металическата миризма на алкохол по нея, полъха на парфюма ѝ. — Да не би Кони да е болна?

— Не. — Свих рамене. Пак се зачетох в списанието. Следващата страница: момиче, облечено в бледожълта туника, коленичило върху бяла кутия. Реклама на хомеопатичните „Цветни капки“.

— Обикновено си идваш и излизаш толкова бързо — отбеляза тя.

— Просто ми се прииска да съм си у дома — обясних. — Това не е ли и мой дом?

Майка ми се усмихна и погали косата ми.

— Такова хубаво момиче си. Разбира се, че е твоята къща. Не е ли хубаво момиче? — попита тя, като погледна към Франк. — Такова хубаво момиче — повтори, без да се обръща конкретно към някого.

Франк отвърна на усмивката, но изглеждаше неспокоен. Мразех тези нежелани придобити познания — да забелязвам всяка най-дребна промяна във властта и влиянието, в маневрите и внезапните удари. Защо взаимоотношенията не можеха да бъдат реципрочни, двама души

постепенно да засилват интереса си с едно и също темпо? Рязко затворих списанието.

— Лека нощ — казах. Не исках да си представям какво щеше да се случи по-късно, как ръцете на Франк щяха да се скрият под шифона. Майка ми щеше да е достатъчно наясно, че да изгаси светлините, нетърпелива за милостивия мрак.

Това бяха фантазиите, които подхранвах: че като напусна ранчото за известно време, ще провокирам внезапната поява на Сюзън тук, за да настоява да се върна при нея. Самотата, с която лакомо се тъпчех, също както и с тънките солени бисквити, които ядох с цели опаковки, наслаждавайки се на вкуса на натрий в устата си. Докато гледах „Омагьосване“, изпитах съвсем ново раздразнение към Саманта. От самодоволния ѝ нос и как правеше съпруга си на идиот. Безразсъдството на неговата глуповата любов, която го превърна в някаква стилистична фигура. Една вечер спрях да огледам студийния портрет на баба ми, окачен на стената, къдриците на обсипаната ѝ с лак коса. Беше красива, преливаше от добро здраве. Само очите ѝ бяха сънливи, сякаш току-що се бе събудила от пълни с цветя сънища. Осъзнаването на реалността ме ободри — изобщо не си приличахме.

Изпуших малко трева на прозореца, след което се самозадоволих с пръст до пълна умора, четейки книжка с комикси или списание, нямаше значение кое. Беше просто заради формата на телата, мозъкът ми даваше свобода на въображението върху тях. Можех да гледам реклама на „Додж Чарджър“, усмихващо се момиче със снежнобяла каубойска шапка и необуздано да си я представям в неприлични пози. Лицето ѝ отпуснато и подуто, тя смуче и лиже, брадичката ѝ мокра от слюнка. От мен се очакваше да съм наясно какво представляваше нощта, прекарана с Мич, да Д приема спокойно нещата, но аз владеех единствено своя Д твърд и отречен гняв. Глупавата златна плоча. Упорито се опитвах да намеря друг смисъл, сякаш бях пропуснала в някакъв важен знак, изпълнен със значение поглед, който Мич бе хвърлила Сюзън зад гърба на Мич. Неговото козелско лице, от което капеше пот върху мен, така че ми се наложи да извърна глава.

На следващата сутрин с удоволствие открих, че кухнята бе празна, майка ми се къпеше. Сложих захар в кафето си, след което се настаних на масата с опаковка тънки солени бисквити. Обичах да ги схрупам в устата си, след което да поляя нишестената пихтия с кафе. Бях толкова погълната от този ритуал, че внезапното присъствие на Франк ме стресна. Той издърпа другия стол със скърцане и го премести колкото се може по-напред, преди да седне. Видях как оглежда остатъците от бисквити, с което предизвика у мен неясно усещане за срам. Тъкмо щях да се измъкна, но той ме заговори, преди да успея да си тръгна.

— Имаш ли някакви големи планове за днес? — попита ме Франк.

Опитваше се да се държи приятелски. Затворих опаковката с бисквити и избърсах ръце от трохите, изведнъж ми се отяде.

— Не знам — отвърнах.

Колко бързо изчезна лустрото на търпението му.

— Просто ще се мотаеш унило из къщата ли? — попита той.

Свих рамене — точно това щях да правя.

Един мускул на бузата му помръдна.

— Поне излез навън — предложи Франк. — Стоиш в тази стая, сякаш си заключена тук.

Не носеше ботушите си, само помпозни бели чорапи. Преглътнах и безпомощно изсумтях — беше нелепо да видя обутите в чорапи крака на зрял мъж. Той забеляза, че устата ми помръдна и се нервира.

— Всичко ти е забавно, така ли? — попита. — Правиш каквото си искаш. Мислиш ли, че майка ти не забелязва какво става?

Вцепених се, но не вдигнах очи. Имаше толкова много неща, за които можеше да говори: ранчото, какво бях правила с Ръсел. С Мич. Начините, по които мислех за Съюзън.

— Онзи ден остана много изненадана — продължи Франк. — Липсват ѝ пари. Изчезнали направо от чантичката ѝ.

Знаех, че бузите ми са почервенели, но замълчах. Присвих очи към масата.

— Остави я на мира — помоли Франк. — Става ли? Тя е добра жена.

— Не крада. — Гласът ми беше висок и фалшив.

— Да кажем, че вземаш назаем. Няма да те издам. Разбирам. Но трябва да спреш. Тя много те обича, нали знаеш?

Шумът от банята спря, което означаваше, че майка ми скоро щеше да се появи. Опитах се да преценя дали Франк наистина нямаше да каже нищо — разбрах, че се опитваше да бъде добър, да не ми навлича проблеми. Но аз не исках да му бъда признателна. Въобразявах си, че се опитва да се държи бащински с мен.

— Градските тържества още продължават — каза той. — И днес, и утре. Защо не отидеш там да се позабавляваш. Сигурен съм, че майка ти ще се зарадва. Да си заета с нещо.

Когато тя влезе, бършейки с кърпа краищата на косата си, незабавно се оживих, смених изражението си да изглежда така, сякаш слушах Франк.

— Ти не си ли на същото мнение, Джийн? — попита Франк и я погледна въпросително.

— На кое мнение? — заинтересува се тя.

— Не трябва ли Иви да дойде на карнавала? — попита Франк. — Стогодишнината? Да прави нещо?

Майка ми прие тази концепция, сякаш бе някакво брилянтно хрумване.

— Не зная дали е точно стогодишнина... — започна.

— Ами градското парти — сви рамене Франк, — стогодишнина или каквото е там.

— Но е добра идея — потвърди тя. — Ще си прекараш страхотно.

Усещах как Франк ме наблюдава.

— Да — съгласих се, — разбира се.

— Радвам се, че вие двамата сте си поговорили — срамежливо добави майка ми.

Направих гримаса, събрах чашата и бисквитите си, но тя не забеляза: вече се бе навела, за да целуне Франк. Халатът ѝ се разтвори, видях триъгълник тъмни, осеяни със слънчеви петна гърди, и трябваше да извърна очи.

Градът празнуваше сто и десет години в крайна сметка, а не сто, и неудобният брой бе задал тон за доста оскъдно събитие. Дори да

бъде наречено карнавал, изглеждаше твърде щедро, макар че повечето хора от града бяха там. Имаше кутия за волни пожертвования в парка и пиеса за основаването на града в амфитеатъра на гимназията, членовете на ученическия съвет се потяха в костюми от паралелката по драматично изкуство. Бяха затворили пътя за уличен трафик, така че се озовах в една подвижна тълпа от хора, които се бутаха и се опитваха да се възползват от обещанието за забавление и добро прекарване през свободното си време. Съпрузи, чиито лица бяха напрегнати заради наложеното задължение, до тях вървяха деца и съпруги, които имаха нужда от плюшени играчки. Които имаха нужда от бледа, кисела лимонада, хотдог и препечена на скара царевича. Всичко това бе доказателство за добре прекарано време. Реката вече беше задръстена от боклуци, по течението бавно преминаваха торбички от пуканки и хартиени ветрила.

Майка ми бе впечатлена от свръхестествените способности на Франк да ме накара да изляза от къщи. Точно както на Франк му се искаше тя да се впечатли. За да може да си представи вещицата начин, по който той щеше да влезе в ролята на баща. Забавлявах се точно толкова, колкото очаквах. Изядох един сладолед във фунийка, хартиената опаковка се размекна и сиропът прокапа върху ръцете ми. Изхвърлих крайчето, но ръцете ми продължиха да лепнат от остатъците дори след като ги избърсах в късите си панталони.

Движех се сред тълпата, влизах и излизах от сенките. Видях деца, които познавах, но те изпълняваха ролята на фон в училище, с никое от тях не бях прекарвала заедно дълго време. Въпреки това безпомощно произнасях собствените и фамилните им имена в ума си. Норм Морович. Джим Шумахер. Основно деца на фермери, чиито ботуши миришеха на изгнило. Техните тихо изречени отговори в час, обаждаха се само когато бяха конкретно посочени, лекият кръг от мръсотия, който виждах в обърнатите им нагоре каубойски шапки върху чиновете им. Бяха учтиви и непорочни, по себе си носеха следи от краве мляко, ливади с детелини и малките си сестрички. Нищо общо с жителите на ранчото, те само биха съжалили такива момчета, които все още уважаваха авторитета на баща си или бършеха ботушите си, преди да влязат в кухнята на майка си. Запитах се какво ли правеше Сюън — плуваше в рекичката вероятно или се излежаваше някъде с

Дона или Хелън, може би дори с Мич, мисъл, която ме накара да прехапя устна, прегризвайки със зъби късче нагъната суха кожа.

Трябваше да остана на карнавала още съвсем малко и след това можех да се върна у дома, Франк и майка ми щяха да са удовлетворени от тази доза поето здравословно светско общуване. Опитах да се отправя към парка, но бе претъпкано — парадът беше започнал, откритите багажници на пикапите бяха натежали от хартиени модели на кметството. Банкови служители и момичета в индиански костюми махаха от платформите, шумът от маршируващия оркестър бе оглушителен и потискащ. Промуших се през тълпата и се измъкнах. Придържах се към по-тихите странични улици. Звукът от оркестъра стана по-силен, парадът се извиваше надолу по „Ист Уошингтън“. Смехът, който чух, рязък и изразителен, се вряза и наруши концентрацията ми: още преди да вдигна поглед, знаех, че е насочен към мен.

Беше Кони, Кони заедно с Мей, мрежеста торбичка висеше на китката ѝ. Различих кенче с оранжада и други покупки, напъхани вътре, очертанията на бански под блузата ѝ. В този образ беше закодиран техният дълъг обикновен ден — скуката от жегата, изветрялата оранжада. Банските костюми, които съхнеха на верандата.

Първото ми усещане бе успокоение, като от познатата гледка, когато завиеш по собствената си алея за паркиране. След това настъпи безпокойството, прищракането на натрупващите се факти. Кони ми беше сърдита. Вече не бяхме приятелки. Видях как тя се пребори с първоначалната си изненада. Очите на Мей, които бяха като на ловджийско куче, се присвиха в нетърпеливо очакване на драмата. Скобите караха устните ѝ да изглеждат по-дебели. Двете момичета си размениха няколко прошепнати думи, след което Кони тръгна напред.

— Хей — поздрави предпазливо тя. — Какво става?

Очаквах гняв, присмех, но Кони се държеше нормално, дори бе леко доволна, че ме вижда. Не си бяхме говорили от почти месец. Огледах лицето на Мей за някаква подсказка, но то оставаше упорито безизразно.

— Нищо особено — отвърнах. Трябваше да бъда окуражена от последните няколко седмици, самото съществуване на ранчото

намаляваше залозите за очакван драматичен сблъсък, и все пак колко бързо се връщаше старата преданост, подтикът на стадното животно. Искях те да ме харесват.

— И при нас така — каза Кони.

Изпитах внезапна благодарност към Франк — беше хубаво, че бях дошла, хубаво бе да съм край хора като Кони, които не бяха нещо сложно или объркващо като Сюзън, а бяха просто приятели, хора, които познавах, въпреки всякакви ежедневни промени. Как двете гледахме телевизия, докато не ни заболя глава, а очите ни не започнаха да играят, как си стискахме една на друга пъпките по гърбовете на безмилостната светлина в банята.

— Тъпо, а? — посочих към парада. — Сто и десет години.

— Има някаква групичка откачалници наоколо — Мей подсмръкна, а аз се запитах дали по някакъв начин не включваше и мен в тази група. — До реката. Гадни копелета.

— Да — потвърди по-любезно Кони. — Пиесата също беше много глупава. Роклята на Сюзън Тайър бе почти прозрачна. Всички видяха бельото ѝ.

Те си размениха погледи. Ревнувах ги, че могат така да споделят, защото навярно бяха седели заедно в публиката, отегчени и неспокойни под слънцето.

— Може да отидем да поплуваме — подхвърли Кони. Предложението ѝ се стори леко смешно и на двете, а аз се присъединих към тях нерешително. Сякаш разбирах шегата. — Хм. — Кони сякаш потвърждаваше безмълвно нещо на Мей. — Искаш ли да дойдеш с нас?

Трябваше да се досетя, че това нямаше да свърши добре. Че се случваше твърде лесно, че отстъпничеството ми нямаше да бъде допуснато.

— Да плуваме ли?

Мей пристъпи напред и кимна.

— Да, в клуб „Медоу“. Майка ми може да ни закара. Искаш ли да дойдеш?

Мисълта, че мога да отида с тях, бе такъв абсурден анахронизъм, сякаш се разкриваше алтернативна вселена, в която двете с Кони все още бяхме приятелки, а Мей Лопез ни канеше в клуб „Медоу“ да поплуваме. Там можеше да си вземеш млечни шейкове и сандвичи със

сирене на грил, гарнирани с тънички късчета препечено сирене. Простички вкусове, храна за деца, всичко се плащаше, като запишеш името на родителя си. Позволих си да се почувствам поласкана, спомняйки си колко непринудено бяхме общували двете с Кони. Къщата ѝ ми бе толкова позната, че дори не се замислях къде се поставяше всяка купичка в шкафа, всяка пластмасова чаша, чиито ръбове бяха оглозгани от миялната машина. Колко приятно изглеждаше всичко, колко простичко, логичните граници на нашето приятелство.

Това бе моментът, в който Мей пристъпи към мен и тръсна кенчето с оранжада напред: напитката ме оплиска по лицето под ъгъл, така че не толкова ме намокри, колкото ме окапа. Ох, помислих си, а стомахът ми се сви. Ох, разбира се. Паркингът се килна на една страна. Оранжадата беше топла и можех да помириша химикалите, отвратителния звук на капките по асфалта. Мей пусна почти празното кенче. То се изтърколи настрани и спря. Лицето ѝ лъщеше като монета от четвърт долар и тя изглеждаше изплашена от дързостта си. Кони беше по-несигурна, лицето ѝ бе като примигваща електрическа крушка, която започна да грее с пълната сила на вниманието ѝ, когато Мей издрънча с чантата си като предупредителен звън.

Течността едва ме бе плиснала. Можеше да е и по-лошо, наистина да ме намокри, вместо този жалък опит, и по някаква причина копнеех да ме бяха намокрили. Искрах събитието да бе значително и безмилостно, като начина, по който чувствах унижението си.

— Пожелавам ти забавно лято — изчурулика треперливо Мей и хвана Кони под ръка.

След това те се отдалечиха, чантите им се блъскаха, а звукът от сандалите им ехтеше силно по тротоара. Кони се обърна да ми хвърли поглед, но видях как Мей силно я дръпна. Лееше се рокмузика, която идваше от другата страна на пътя, от отворения прозорец на една кола — стори ми се, че зад волана видях приятеля на Питър, Хенри, но вероятно беше само въображението ми. Представях си по-мащабна конспиративна мрежа зад детинското си унижение, сякаш така то щеше да се превърне в нещо по-хубаво.

Запазих налудничаво спокойно изражение на лицето си, страхувах се, че някой може да ме наблюдава, бях нащрек за някакви признаци на слабост. Макар да съм сигурна, че е било очевидно — чертите ми бяха напрегнати, болезнено настоявах, че съм добре, че това е просто недоразумение, приятелски закачки между момичета. Ха-ха-ха, като смеха зад кадър в „Омагьосване“, който изтриваше ужасеното изражение от бледожълтото марципанено лице на Дарин и го лишаваше от всякакво съдържание.

Бяха изминали само два дни без Сюзън и така лесно успях да си намеря място в скучното течение на юношеския живот — идиотските драми на Кони и Мей. Студените ръце на майка ми, които внезапно се озоваваха върху врата ми, тя сякаш се опитваше да ме стресне, така че да я заобичам. Този ужасен карнавал и моят ужасен град. Трудно ми беше да намеря в себе си гняв към Сюзън, той бе като стар пуловер, сгънат и прибран, за който почти не се сецаш. Но се сетих как Ръсел зашлеви Хелън и тази сценка изплува като кратък проблясък в най-далечния край на мислите ми, тревожен спомен. Винаги имаше начини, чрез които нещата придобиваха смисъл за мен.

На следващия ден се върнах в ранчото.

Открих Сюзън на дюшека ѝ, превита съсредоточено над една книга. Тя никога не четеше и беше странно да я видя така дълбоко унесена. Корицата бе наполовина откъсната и имаше футуристичен пентаграм върху нея, заглавието бе изписано с бял удебелен шрифт.

— За какво става дума? — попитах от прага на вратата. Сюзън стреснато вдигна очи.

— За времето — отвърна тя. — За пространството.

Когато я видях, веднага се върнаха спомени за нощта с Мич, но те бяха нефокусирани, като далечни отражения. Сюзън не каза нищо за отсъствието ми. За Мич. Единственото, което направи, бе да въздъхне и да хвърли книгата на земята. Ощипа кожата на ръката си над лакътя.

— Отпусната е — заяви тя, очаквайки да възразя. Както знаеше, че ще направя.

Беше ми трудно да спя онази нощ, въртях се върху дюшека. Бях се завърнала при нея. Толкова внимателно следях за всеки намек по

лицето ѝ, че ми прилошаваше, докато я гледах, но също така бях и щастлива.

— Радвам се, че се върнах — прошепнах, когато мракът ми позволи да произнеса думите.

Сюзън се засмя леко, полузаспала.

— Но винаги можеш да се прибереш вкъщи.

— Сигурно няма да го направя.

— Свободната Иви.

— Говоря сериозно. Не искам никога да си тръгвам.

— Това казват всички хлапета, когато свърши летният лагер.

Виждах бялото на очите ѝ. Преди да успея да кажа нещо, Сюзън въздъхна, тежко и внезапно.

— Много ми е горещо — заяви тя. Изрита завивките и се обърна на другата страна.

10.

Часовникът в къщата на семейство Дътън шумно тиктакаше. Ябълките в мрежестата кошница изглеждаха восъчни и стари. Виждах снимките на полицата над камината: познатите лица на Теди и родителите му. На сестра му, която се бе омъжила за търговец от „Ай Би Ем“. Продължавах да чакам входната врата да се отвори, някой да установи нашето натрапено присъствие. Слънцето освети една звезда от нагъната хартия на прозореца, така че тя засия. Навярно госпожа Дътън бе отделила време да я залепи, да направи дома си приятен.

Дона изчезна в друга стая, след което отново се появи. Чух потракването на чекмеджета, на неща, които се местят.

Сякаш виждах къщата на семейство Дътън за първи път. Забелязах, че всекидневната бе покрита с килим. Че люлеещият се стол имаше възглавница със зигзагообразни шевове върху седалката, която изглеждаше ръчно направена. Нестабилната антена на телевизора, спарената миризма като от сушени розови листа и подправки във въздуха. Всичко бе подгизнало със знанието, че семейството ще отсъства: подредените документи върху ниската маса, неотвореното флаконче с аспириин в кухнята. Предметите изглеждаха безсмислени в отсъствието на семейство Дътън, които ги събуждаха за живот — също както размазаните глифи на триизмерните картини, преди всичко в тях да се проясни с поставянето на подходящите очила.

Дона непрекъснато се пресягаше да избута нещо от мястото му: дребни неща. Синя чаша с цветя, преместена десет сантиметра наляво. Една от обувките „Пени Лоуфър“, изритана настрана от другата в чифта. Сюзън не докосваше нищо, поне в началото. Тя се спираше върху всичко с очи, поглъщаше го — снимките, поставени в рамки, керамичния каубой. Каубоят накара Дона и Сюзън да проявят слабост и да започнат да хихикат, аз също се усмихвах, но не разбирах шегата — само в стомаха ми имаше странно чувство, яркостта на пустата слънчева светлина.

По-рано този следобед ние трите бяхме отишли на лов за боклуци с една взета назаем кола, понтиак „Транс Ам“, вероятно принадлежащ на Мич. Сюзън включи радиото, беше на вълните на KFRC, звучеше Кей Оу Бейли. Сюзън и Дона изглеждаха пълни с енергия, а същото се отнасяше и за мен. Радвах се, че отново съм сред тях. Сюзън отби до един магазин „Сейуей“ със стъклена витрина, който ми бе познат, както и наклонът на зеления му покрив. Там понякога пазаруваше майка ми.

— Време е за малко мръсна работа — заяви Дона и се застави да се засмее.

Тя се надигна над капака на контейнера, алчна като животно, завърза на възел полата си около бедрата, за да може да се навре надълбоко. Намираше го за вълнуващо, чувстваше се щастлива да бърника из боклука, из мократа пихтия.

На път обратно към ранчото Сюзън направи изявление:

— Време е за малко пътешествие — обяви тя и гръмогласно вербува Дона за плана.

Приятно ми беше да знам, че си мисли за мен, че се опитва да ме предразположи. Забелязах, че пак е склонна към безразсъдства след случката с Мич. Осъзнавах по-добре ухажванията ѝ, начина, по който спираше очите си върху мен.

— Къде? — попитах.

— Ще видиш — отвърна Сюзън и улови погледа на Дона. — Това е като лекарство за нас, малък лек за онова, което ни безпокои.

— Оу — възкликна Дона и се наведе напред. Изглежда, бе разбрала веднага за какво говореше Сюзън. — Да, да, да.

— Трябва ни къща — отсече Сюзън. — Това е първото нещо. Празна къща. — Тя ми хвърли поглед. — Майка ти я няма, нали?

Не знаех какво щяха да правят. Но разпознах нотка на тревожност дори тогава и бях достатъчно разумна да спестя проблемите на собствения си дом. Попреместих се на седалката.

— Вкъщи си е цял ден.

Сюзън изсумтя разочаровано. Но аз вече си мислех за друга къща, която можеше да е празна. И най-спокойно им я предложих.

Давах указания за посоката на Сюзън, наблюдавах как пътищата стават все по-познати и по-познати. Когато Сюзън спря колата, а Дона слезе и намаза с кал първите две числа от регистрационния номер,

съвсем леко се разтревожих. Но събрах непозната дотогава смелост, едно чувство, че съм в състояние да премествам границите, и се опитах да се отдам на несигурността. Бях заключена в тялото си по начин, който ми бе непознат. Вероятно се дължеше на осъзнаването, че ще направя всичко, което Сюзън поискаше от мен. Мисълта беше странна — че съществуваше само баналното чувство да се движиш по ярката река на това, което предстоеше да се случи. Че можеше да е толкова лесно.

Сюзън караше безотговорно, не спря на един знак стоп и извърщаше поглед от пътя за дълги промеждутъци от време, унесена в някаква своя фантазия. Зави по моята улица. Портите се изнизваха една след друга като познати мъниста на броеница.

— Там — посочих и Сюзън намали скоростта.

Прозорците на къщата на семейство Дътън бяха едноцветни заради пердетата, каменната настилка на пътеката очертаваше пътя до входната врата. Нямаше паркирана кола под навеса, само лъщящо петно от масло върху асфалта. Колелото на Теди не беше в двора — той също бе излязъл. Къщата изглеждаше празна.

Сюзън паркира колата малко по-надолу по пътя, почти на скрито място, докато Дона бързо влезе в дворчето отстрани на къщата. Мъкнех се след Сюзън, но вървах малко по-назад, тътрех сандалите си през праха.

Тя се обърна към мен.

— Идваш ли или какво?

Засмях се, но бях сигурна, че Сюзън забеляза усилието, което положих.

— Просто не разбирам какво правим.

Тя наклони глава и се усмихна.

— Пука ли ти наистина?

Бях изплашена и не можех да кажа защо. Присмях се на себе си, че позволих на ума си яростно да си въобразява най-лошото. Каквото и да направеха... вероятно щяха да крадат. Не знаех.

— Побързай — подкани ме Сюзън. Виждах, че започва да се изнервя, въпреки че продължаваше да се усмихва. — Не можем просто да стоим тук.

През дърветата започваха да падат коси следобедни сенки. Дона се появи отново от страничната дървена порта.

— Задната врата е отворена — информира ни тя. Стомахът ми се сви — нямаше начин да спра това, което щеше да се случи. И тогава се появи Тики, тичаше бързо към нас, лаеше ужасно разтревожен. Джафкането разтърсваше цялото му тяло, кльощавите му рамене потрепваха.

— По дяволите — измърмори Сюзън. Дона също отстъпи назад.

Помислих си, че кучето можеше да е достатъчно добро извинение, за да се натъпчем обратно в колата и да се върнем в ранчото. Част от мен желаше това. Но друга част искаше да задоволи откачения импулс в гърдите ми. Семейство Дътън също изглеждаха виновници, точно като Кони, Мей и родителите ми. Всички бяха под карантината на собствения си егоизъм, на собствената си глупост.

— Почакайте — извиках. — Той ме познава.

Прилекнах и протегнах ръка. Не откъсвах очи от кучето. Тики се приближи и подуши дланта ми.

— Добричкият Тики — казах и го погалих, почесах го под брадичката, след което лаенето спря и ние влязохме вътре.

Не можех да повярвам, че нищо не се случи. Че никакви полицейски коли не свиреха със сирени след нас. Дори след като се прехвърлихме толкова лесно в имота на семейство Дътън, пресичайки невидимите граници. И защо го бяхме направили? Нарушихме неприкосновената цялост на един дом без никаква причина ли? Само за да докажем, че можем да го направим ли? Спокойната маска, изписана по лицето на Сюзън, докато докосваше вещите на семейство Дътън, ме обърка, странната ѝ апатия, дори когато излъчвах необичайна, неразбираема тръпка. Дона разглеждаше някакво съкровище от къщата, дрънкулка от млечнобяла керамика. Надникнах по-отблизо и видях, че бе малка фигурка на холандско момиченце. Колко странно, останките от живота на хората, извадени от контекста. Така неща, които бяха ценни, изглеждаха като боклуци.

Усещането, че нещо в мен се преобръща, стана причина да си спомня един следобед, когато бях съвсем малка и двамата с баща ми се бяхме надвесили над езерото Клиър. Баща ми бе присвил очи заради силното обедно слънце, рибешко бялото на бедрата му под крачолите на банския. Посочил ми бе една пиявица във водата, която се гърчеше,

натъпкана с кръв. Той беше доволен, мушкаше пиявицата с пръчка, за да я кара да се движи, но аз бях изплашена. Тъмночерната гадина стана причина вътрешностите ми сякаш да се свлекат, чувство, което изпитах отново там, в къщата на семейство Дътън, когато очите на Сюзън срещнаха моите откъм другия край на всекидневната.

— Харесва ли ти? — попита тя. Леко се усмихна. — Щуро, нали?

Дона се появи на вратата. Ръцете ѝ блестяха, покрити до лактите с лепкав сок, а в пръстите си държеше триъгълен резен диня, с месеста тъкан като на човешки орган.

— Поздрави и приветствия — изрече тя, докато дъвчеше сочния плод.

От Дона се излъчваше някаква почти животинска миризма, процеждаща се като лош дъх, роклята ѝ, чийто подгъв бе овехтял, защото твърде често беше настъпван: колко не намясто изглеждаше тя до лакираната масичка за кафе, край спретнатите пердета. Капки сок от динята се стичаха на пода.

— В мивката има още — посочи с глава. — Много е хубава. — Дона внимателно извади една черна семка от устата си, след което я изстреля с пръсти към ъгъла на стаята.

Бяхме там само около половин час, макар че ми се стори много по-дълго. Включвахме и изключвахме телевизора. Прелиствахме пощата на масата. Последвах Сюзън на горния етаж, питайки се къде бе Теди в момента, къде бяха родителите му. Дали Теди все още чакаше да му донеса наркотиците? Тики ходеше из коридора. Внезапно осъзнах, че познавах семейство Дътън, откакто се помнех. Под окачените снимки можех да различа краищата на тапета, който наскоро бе започнал да се бели, мъничките розови цветчета. Петната от отпечатъци от пръсти.

Често щях да се сецам за къщата. Колко невинно си казвах, че това е просто безобидна забава. Бях безразсъдна, исках пак да спечеля вниманието на Сюзън, да се почувствам, сякаш отново се бяхме подготвили да се изправим срещу света. Разкъсвахме един мъничък шев от живота на семейство Дътън просто за да могат те да се видят различно, макар и за миг. Да забележат леката бъркотия, да се опитат

да си спомнят кога са местили обувките си или са сложили часовника си в чекмеджето. Това можеше да е само за добро, мислех си, този принудителен ракурс, тази принудителна гледна точка. Правехме им услуга.

Дона беше в спалнята на родителите, върху роклята си бе надянала дълъг копринен дамски комбинезон.

— Ролсът ще ми трябва за седем часа — заяви тя и размаха бледата материя с цвят на шампанско.

Сюзън изсумтя. Видях стъклено флаконче с парфюм, съборено върху нощното шкафче и златисти гилзи с червило като черупки на раковина върху килима. Сюзън вече преглеждаше бюрото, пъхаше ръка в чорапогащниците с телесен цвят, оформяйки неприлични издутини. Сутиените бяха груби и приличаха на медицински аксесоари, твърди, с метални банели. Вдигнах едно от червилата и отворих капачката, помирисах аромата на талк на портокаловото червено.

— О, да — намеси се Дона, когато ме видя. Тя също взе едно червило и се нацупи подигравателно, преструвайки се, че си слага от него. — Трябва да оставим едно малко съобщение — предложи и се огледа.

— На стените — добави Сюзън. Забелязах, че идеята я развълнува.

Исках да протестирам: да оставим следа изглеждаше почти акт на насилие. Госпожа Дътън ще трябва да изтърка стената, за да го изчисти, макар че вероятно там винаги щеше да остане илюзорна следа от мъхнатите краища на парцала в резултат на цялото търкане. Но си замълчах.

— Рисунка? — попита Дона.

— Направи сърцето — реши Сюзън и се приближи. — Аз ще го направя.

Тогава видях стряскащо видение на Сюзън. Отчаянието, което се разкри, внезапното усещане за зейнало в нея тъмно пространство. Не се замислих на какво е способно това тъмно пространство, само желанието ми да бъда близо до него се удвои.

Сюзън взе червилото от Дона, но не успя да го притисне върху бялата като слонова кост стена, защото чухме шум откъм алеята за

паркиране.

— По дяволите — изруга Сюзън.

Веждите на Дона се повдигнаха от леко любопитство: какво щеше да последва?

Входната врата се отвори. Почувствах гадния вкус в устата си, гранясалото известие на страха. Сюзън също изглеждаше изплашена, но страхът ѝ беше сдържан и забавен, сякаш това бе игра на криеница и ние просто се спотайвахме, докато останалите не ни намереха. Разбрах, че бе госпожа Дътън, когато чух звука от високи токчета.

— Теди? — извика тя. — Вкъщи ли си?

Бяха паркирали колата от ранчото надолу по пътя, но все пак: сигурна съм, че госпожа Дътън бе забелязала непознатия автомобил. Може да си бе помислила, че беше на някой приятел на Теди, някой по-голям приятел съсед. Дона се хилеше, ръката ѝ бе притисната до устата. Очите ѝ бяха изпъкнали от напушилия я смях. Сюзън пресилено правеше физиономии да мълчим. Усещах пулса в ушите си. Тики тропаше из стайте на долния етаж и чух как госпожа Дътън му изгука, а той отвърна със задъхано дишане.

— Ехо? — извика тя.

Настъпилата тишина, която последва, изглеждаше очевидно неловка. Жената съвсем скоро щеше да се качи на горния етаж и тогава какво?

— Хайде — прошепна Сюзън. — Да се измъкнем през задния вход.

Дона тихо се смееше.

— По дяволите — ругаеше тя под нос, — по дяволите.

Сюзън остави червилото на бюрото, но Дона не съблече комбинезона, а пъкна пръсти под презрамките.

— Ти ще си първа — обърна се тя към Сюзън.

Нямаше друг начин, освен да минем покрай госпожа Дътън в кухнята.

Тя вероятно се чудеше на розовата пихтия от диня в мивката, на лепкавите петна по пода. Може би започваше да долавя смущението във въздуха, неспокойното усещане за непознати в къщата. Ръката ѝ

нервно се вдигаше към гърлото, внезапно я обземаше желание съпругът ѝ да е до нея.

Сюзън тръгна надолу по стълбите, а ние с Дона вървахме една до друга след нея. Тропотът на краката ни, когато изтърчахме покрай госпожа Дътън, изстрелвайки се с пълна скорост през кухнята. Дона и Сюзън се заливаха от смях, госпожа Дътън пицеше от страх. Тики тръгна след нас и започна да лае, бързо и трескаво, ноктите му се плъзгаха по пода. Госпожа Дътън отстъпи назад, неподправено изплашена.

— Хей — извика тя, — спрете — но гласът ѝ потрепери.

Блъсна се в един стол, загуби равновесие и рязко се строполи върху плочките. Погледнах назад, докато се отдалечавахме от нея с гръм и трясък — госпожа Дътън лежеше просната на пода. Лицето ѝ внезапно се стегна, разпозна ме.

— Видях те — изкрещя тя от пода и опита да се изправи, дишаше ускорено. — Видях те, Иви Бойд.

ТРЕТА ЧАСТ

Джулиан се върна от Хъмбоулт с един приятел, който имаше нужда да го закарат до Ел Ей. Името му бе Зав. Произнесе го леко растафарски, макар Зав да беше бял като корема на риба, с рошава рижа коса, хваната с женски ластик. Той бе доста по-възрастен от Джулиан, може би на тридесет и пет, но се обличаше като тийнейджър: стари камуфлажни бермуди, тениска, износена до разпад. Обикаляше из къщата на Дан с преценяващи свити очи; взе някаква фигурка на вол от слонова или друга кост, после я остави. Вгледа се в една снимка на Джулиан в ръцете на майка си на плажа, после я смени с друга на полицата, като се хилеше.

— Нали няма проблем, ако той остане тук тази нощ? — попита Джулиан. Сякаш бях майката в бърлогата.

— Къщата е твоя.

Зав приближи да се здрависа с мен.

— Благодаря — каза той, подмазвайки се, — наистина си сваятна.

Саша и Зав явно се познаваха и скоро тримата разговаряха за някакъв мрачен бар близо до Хъмбоулт, собственост на застаряващ пласьор. Джулиан бе прегърнал Саша в позата на зрял мъж, върнал се от мината. Трудно беше да си представя, че би навредил на куче, че би навредил на когото и да е, Саша очевидно се радваше да е край него. Държеше се хлапашки и загадъчно с мен целия ден, без намек за разговора ни от предната вечер. Зав каза нещо, което я разсмя, един доста сподавен смях. С полуприкрита уста, сякаш не искаше да показва зъбите си.

Смятах да се разходя до града за вечеря, да ги оставя сами, но Джулиан забеляза, че се запътвам към вратата.

— Ей, ей, ей — подвикна той.

Всички се обърнаха да ме погледнат.

— Ще отида до града за малко — обясних.

— Трябва да хапнеш с нас — реши Джулиан. Саша кимна, сгушена до него. Нехайно внимание към някой в орбитата на нейния възлюбен.

— Имаме доста храна — съгласи се тя.

Представих обичайните усмихнати извинения, но все пак си свалих якето. Вече свиквах с тяхната загриженост.

Връщайки се от Хъмбоулт, се бяха отбили да купят продукти: гигантска замразена пица, говежда кайма с намаление в стиропорна тарелка.

— Пир — заяви Зав. — Ето ти протеини, ето ти калций. — Извади флаконче за хапчета от джоба си. — Ето ти и зеленчуци.

Започна да навива един джойнт върху масата, процес, изискващ доста хартийки и суетене над конструкцията. Той огледа постижението си отдалече, след което извади още една щипка от съдържанието на флакончето, а стаята се напои с вонята на влажна трева.

Джулиан готвеше каймата на печката, месото губеше блясъка си. Мушкаше рехавите кюфтета с нож за масло, боцкаше ги и ги душеше. Готварски навици от общежитието. Саша пъкна пицата във фурната и смачка опаковката. Постава салфетки от кухненското руло пред всеки стол, буржоазен спомен за домакински задължения, за подреждане на масата за вечеря. Зав пиеше бира и гледаше Саша с учудено презрение. Все още не бе запалил джойнта, макар да го въртеше в пръстите си с явно удоволствие.

Слушах ги как двамата с Джулиан говореха за дрога с хъса на професионалисти, цитирайки данни като търговци на ценни книжа. Парникова реколта срещу отгледана на слънце. Сравняваха нивата на тетраhydroканабинол в различните сортове. Нищо общо с детинското ни аматьорство, когато отглеждахме трева до разсада с домати и я разнасяхме в буркани за консерви. Би могъл да извадиш семена от съцветието и да си ги засееш сам, ако пожелаеш. Да размениш унция марихуана срещу бензин, достатъчен да стигнеш до града. Беше странно да чуя как дрогата бе сведена до числа, познаваема стока вместо мистичен портал. Може би подходът на Зав и Джулиан беше по-добър, отстраняваше целия замаян идеализъм.

— По дяволите! — изруга Джулиан. Кухнята миришеше на пепел и изгоряло тесто. — Мамка му, мамка му, мамка му. — Той отвори фурната и извади пицата с голи ръце, ругаеше, когато я хвърли на плата. Тя бе черна и пушеше.

— Човече — заяви Зав, — тази беше от хубавите. От скъпите.

Саша бе отчаяна. Бързо се консултира с указанията върху кутията на пицата.

— Загрейте предварително до двеста и тридесет градуса — провлачено изрече тя. — Направих го. Не разбирам.

— Кога я сложи във фурната? — попита Зав.

Очите на Саша погледнаха часовника.

— Часовникът е спрял, глупачке — намеси се Джулиан. Той грабна кутията и я напъха в кофата за боклук. Саша беше готова да заплаче. — Все тая — каза той с отвращение. Почопли изгорялата кора от сирене, после изтри пръстите си. Сетих се за кучето на професора. Горкото животно, куцукащо в кръг. Кръвоносна система, подгизнала от отрова. И всякакви други работи, за които Саша май не ми бе казала.

— Мога да приготвя нещо друго — предложих. — Има някакви макарони в шкафа.

Опитах се да уловя погледа на Саша. Да ѝ предам смесица от предупреждение и съчувствие. Но Саша беше недостижима, жегната от провала си. Стаята притихна. Зав въртеше джойнта между пръстите си, чакаше да види какво ще стане.

— Има доста говежда кайма все пак — най-сетне проговори Джулиан, гневът му вече изтлял. — Няма проблем.

Той разтри гърба на Саша, макар и доста грубо, помислих си, но това, изглежда, я успокои, върна я към света. Когато я целуна, тя затвори очи.

Изпихме бутилка от виното на Дан на вечеря, утайката заседна в разстоянието между зъбите на Джулиан. След това бира. Алкохолът уби мазния дъх в устите ни. Не знаех колко е часът. Прозорците тъмни, полъх на вятър през стряхата. Саша събираше мокрите късчета от етикета на бутилката в педантична купчина. Усещах погледа ѝ върху мен на моменти, ръката на Джулиан масажираше врата ѝ. Той и Зав все дърдореха по време на вечерята, Саша и аз утихнали в мълчание,

познато ми от пубертета: усилието да нарушиш сговора на Зав и Джулиан не си заслужаваше труда. По-просто бе да ги гледам, Саша също, която се преструваше, че само да седи там беше достатъчно.

— Защото си добър човек — все повтаряше Зав. — Добър човек си, Джулиан, и затова не те карам да плащаш авансово. Знаеш, налага се да го правя с Макгинли и Сам, с всички онези олигофрени.

Бяха пияни, и тримата, може би и аз, таванът посивял от издишания дим. Споделихме огромен джойнт, сексуално униние завладя Зав, доволен и отпуснат, с присвити очи. Саша, все по-вгълбена в себе си, бе отворила ципа на блузата си, по неизлаганите ѝ на слънце гърди се кръстосваха бледи сини вени. Гримът ѝ бе по-тежък отпреди: не бях видяла кога си бе сложила още.

Изправих се, след като приключихме с храната.

— Трябва да свърша някои неща — извиних се.

Половинчати усилия да ме накарат да остана, но аз не поддадох. Затворих вратата към спалнята, макар че части от разговора им все пак ме достигаха.

— Уважавам те, човече — обясняваше Джулиан на Зав, — още от мига, когато Скарлет ми каза: „Трябва да се запознаеш с този тип.“ — Разиграваше екстравагантно възхищение, характерната за надрусания склонност да прави положителни равносметки.

Зав отвърна, подновявайки отрепетираната размяна на реплики. Чувах мълчанието на Саша.

Когато минах пак покрай тях, нищо не се бе променило. Саша все така слушаше разговора им, сякаш някога щеше да бъде изпитана. Опиянението на Джулиан и Зав бе преминало в напрегнатост, слепоочията им мокри от пот.

— Да не сме твърде шумни? — попита Джулиан. Отново странната му учтивост, колко лесно я пласираше.

— Съвсем не — отвърнах. — Просто искам да си наля вода.

— Седни тук — покани ме Зав и ме огледа. — Кажи нещо.

— Всичко е наред.

— Хайде, Иви — настоя Джулиан. Изненада ме необичайната интимност на моето име в устата му.

По масата имаше кръгли отпечатьци от бутилки, отпадъци от вечерята. Започнах да разтребвам чиниите.

— Няма нужда да правиш това — каза Джулиан и се дръпна назад, за да взема чинията му.

— Ти сготви вечерята — изтъкнах.

Саша измърмори благодарност, когато добавих и нейната чиния към купчината. Телефонът на Зав светна и запълзя, вибрирайки по повърхността на масата. Някой звънеше: размазана снимка на жена по бельо просветна на екрана.

— Лекси ли е? — попита Джулиан.

Зав кимна, но не прие разговора.

Джулиан и Зав се спогледаха: не исках да забелязвам това. Зав се оригна. И двамата се изсмяха. Усетих лекия дъх на сдъвкано месо.

— Сега Бени се занимава с компютърни идиотщини — каза Зав, — знаеше ли?

Джулиан удари по масата.

— Стига, бе.

Занесох чиниите на мивката, взех намачканите салфетки от плота. Събрах трохите в ръката си.

— Дебел е като задник — продължи Зав, — смехория.

— Бени да не е онзи тип от гимназията ви? — попита Саша.

Джулиан кимна. Оставих мивката да се напълни с вода. Видях как Джулиан изви тялото си, за да отрази тялото на Саша, допрял колене в нейните. Целуна я по слепоочието.

— Направо ми се драйфа от вас — заяви Зав. В гласа му прозвуча хаплива нотка. Потопих чиниите във водата. На повърхността се оформи плетеница от мръсна мазна пяна.

— Просто не разбирам — продължи Зав, обръщайки се към Саша — защо си с Джулиан. Много си секси за него.

Саша се изкикоти, макар че като погледнах назад, видях усилието ѝ да съчини някакъв отговор.

— Искам да кажа, че е сладурана — поясни Зав на Джулиан. — Прав съм, нали?

Джулиан се усмихна така, помислих си, както се усмихва едничкият син на мама и татко, сигурен, че винаги ще получи това, което иска. Сигурно така и ставаше. Тримата бяха осветени като за сцена от филм, за който бях твърде възрастна да го гледам.

— Но ние със Саша се знаем, нали? — усмихна ѝ се Зав. — Аз я харесвам.

Тя запази лишената от емоции усмивка върху лицето си, пръстите ѝ подреждаха късчетата от скъсания етикет на виното.

— Саша не си харесва циците — обади се Джулиан, потупвайки я отзад по врата, — но аз ѝ казвам, че са хубави.

— Саша! — Зав се престори на разстроен. — Имаш страхотни цици.

Изчервих се и побързах да свърша с чиниите.

— Аха — потвърди Джулиан, ръката му все така на врата ѝ. — Зав би ти казал, ако не беше така.

— Винаги казвам истината — потвърди Зав.

— Така е — повтори Джулиан. — Вярно е.

— Я ми ги покажи — поиска Зав.

— Твърде малки са — отвърна Саша. Стиснала устни, сякаш се подиграваше сама на себе си, тя се размърда.

— Значи няма да увиснат, това е добре — продължи Джулиан. Погъделичка рамото ѝ. — Покажи ги на Зав.

Саша се изчерви.

— Направи го, скъпа — настоя Джулиан, твърдостта в гласа му ме накара да се обърна. Улових погледа на Саша — помислих си, че изражението ѝ изглеждаше умоляващо.

— Стига, момчета, престанете — намесих се.

Обърнаха се с вид на изненадани. Макар че според мен през цялото време ме следяха. Присъствието ми бе част от играта.

— Какво? — попита Джулиан, а лицето му изразяваше невинност.

— Карайте по-кратко — отвърнах.

— О, всичко е наред — обади се Саша. Позасмя се, загледана в Джулиан.

— Какво толкова правим? — попита Джулиан. — Какво трябва да караме по-кратко?

Той и Зав изсумтяха — колко бързо се завръщаха старите чувства, унизителната вътрешна бъркотия. Скръстих ръце и погледнах към Саша.

— Притеснявате я.

— Саша си е добре — отвърна Джулиан. Пъхна кичур коса зад ухото ѝ, а тя се усмихна слабо и с усилие. — Освен това — продължи той — точно ти ли трябва да ни поучаваш?

Сърцето ми се сви.

— Ти, такава... не беше ли убила някого? — попита Джулиан.

Зав пое въздух през зъби, после нервно се изхили.

Гласът ми прозвуча, сякаш ме душаха.

— Разбира се, че не.

— Но си знаела какво ще направят — ухили се Джулиан, тръпката, че ме бе хванал. — Била си там с Ръсел Хадрик и въобще.

— Хадрик ли? — намеси се Зав. — Будалкаш ли ме?

Опитвах се да овладее истерията да не избие в гласа ми.

— Едва ги познавах.

Джулиан сви рамене.

— Не изглежда да е било точно така.

— Надявам се, не го вярваш. — Но по лицата им не откривах и следа от разбиране.

— Саша твърди, че сама си ѝ го казала — продължи Джулиан. — Че и ти си можела да го направиш.

Рязко си поех въздух. Какво жалко предателство: Саша бе разправила на Джулиан всичко, което бях споделила с нея.

— Хайде, покажи ни ги — подкани Зав, обръщайки се към Саша. Пак бях станала невидима. — Покажи ни прословутите цици.

— Не е нужно да го правиш — напомних ѝ аз.

Саша извъртя очи към мен.

— Не е голяма работа или кой знае какво — отвърна тя, гласът ѝ изпълнен с хладно и явно презрение. Тя издърпа напред деколтето си и погледна замислено надолу под блузата си.

— Видя ли? — Джулиан ми се усмихна безмилостно. — Слушай Саша.

Бях ходила на един от рециталите на Джулиан, когато двамата с Дан все още бяхме близки. Джулиан сигурно е бил на около девет години. Свиреше добре на виолончело, спомних си аз, мъничките му ръчички заети да вършат тази печална работа, предназначена за възрастни. По крайчеца на ноздрите му имаше сополи, инструментът

бе внимателно настроен. Не изглеждаше възможно момчето, което възпроизвеждаше онези звуци на копнеж и красота, да беше същият почти възмъжал човек, който сега наблюдаваше Саша със студен блясък в очите.

Тя дръпна блузата си надолу, лицето ѝ бе зачервено, но в основни линии спокойно. Нетърпеливото професионално подръпване, когато деколтето се закачи на сутиена ѝ. След това двете бледи гърди бяха оголени, кожата им беязана от очертанията на сутиена. Зав възкликна одобрително. Пресегна се, за да опипа с палец едното розово зърно, докато Джулиан наблюдаваше.

Отдавна бе минало времето, в което имах работа тук.

11.

Хванаха ме — разбира се, че ме хванаха.

Госпожа Дътън върху кухненския си под, викайки името ми като правилен отговор. А аз се поколебах само за миг — зашеметена, мудна реакция към собственото ми име, съзнанието, че трябва да помогна на падналата госпожа Дътън, но Сюзън и Дона бяха много напред и когато рязко се върнах в реалността, те вече бяха почти изчезнали. Сюзън се обърна само колкото да види как госпожа Дътън вкопчва трепереща ръка в рамото ми.

Болезнените и объркани изявления на майка ми: аз бях провал. Бях патологичен случай. Тя носеше изражението по повод случилото се като ново хубаво палто, потокът на гнева ѝ бе като изпълнение пред някакво невидимо жури. Искаше да узнае с кого бях влязла с взлом в къщата на семейство Дътън.

— Джуди е видяла две момичета с теб — каза тя. — Може би три. Кой са те?

— Никои. — Запазих непреклонното си мълчание като обожател, изпълнен с честни намерения. Преди двете с Дона да изчезнат, се бях опитала да изпратя отдалече съобщение на Сюзън: ще поема отговорността. Тя нямаше нужда да се притеснява. Разбирах защо ме бяха зарязали. — Бях само аз — заявих.

От гняв думите ѝ прозвучаха изопачено.

— Не можеш да останеш в тази къща и да сипеш лъжи.

Виждах колко беше уплашена от тази нова неясна ситуация. Дъщеря ѝ никога преди не ѝ бе създавала проблеми, винаги бързо приемаше всичко без съпротива, подредена и самостоятелна като онези риби, които сами почистват аквариумите си. И защо да си дава труда да очаква нещо друго или дори да се подготви за друга възможност?

— Казваше ми, че ходиш при Кони цяло лято — заговори майка ми. Почти викаше. — Спомена го толкова много пъти. Право в лицето

ми. И познай какво? Обадох се на Артър. Той твърди, че не си била там от месеци. От почти два месеца.

В този миг майка ми приличаше на животно, лицето ѝ бе придобило странен гневен вид, тя се задавяше от течащите сълзи.

— Ти си лъжкия. Лъгала си ме през цялото време. Лъжеш и сега. — Стискаше здраво ръцете си. Непрекъснато ги вдигаше, след което ги пускаше отстрани.

— Виждах се с едни приятели — отсякох. — Имам и други приятели, освен Кони.

— Други приятели. Разбира се. Оправяла си се с някое гадже или бог знае какво. Гадна малка лъжкия. — Едва ме поглеждаше, думите ѝ бяха силни и трескави като измърморените от някой перверзник гнусотии. — Може би трябва да те отведа в центъра за непълнолетни нарушители. Това ли искаш? Видно е, че вече просто не мога да те контролирам. Ще ги оставя да те приберат. Да видим дали ще успеят да те вкарат в пътя.

Успях да се измъкна, но дори в коридора, дори и през затворената ми врата все още чувах майка ми и горчивите ѝ жалби.

Франк бе повикан като подкрепление: гледах от леглото си как той свали вратата на спалнята ми от пантите. Работеше внимателно и тихо, макар да му отне известно време, и извади вратата от рамката, сякаш бе направена от стъкло, вместо от евтини дървени плоскости. Внимателно я опря на стената. Разклати винтовете в ръката си като зарове.

— Съжалявам за това — извини се той, все едно бе прост помощник на майстора, отговорник по поддръжката, който изпълняваше желанията на майка ми.

Не исках да ми се налага да забележа истинската добрина в очите му, как тя много бързо уталожил бликналия гняв, омразата към Франк, с която се бях надъхвала. За първи път успях да си го представя в Мексико, леко изгорял от слънцето, така че космите по ръката му изглеждат платинени. Как пие лимонада, докато наглежда златната си мина — виждах я като пещера, чийто интериор бе покрит със златни каменни израстъци.

Продължавах да очаквам Франк да каже на майка ми за откраднатите пари. Да добави нови проблеми към списъка. Но той не го направи. Може да бе решил, че тя вече беше достатъчно ядосана. Франк поддържаше мълчаливо бдение на масата по време на множеството ѝ телефонни разговори с баща ми, докато аз слушах от коридора. Оплакванията ѝ на висок глас, всичките ѝ въпроси, побрани в рамките на един паникьосан опис. Що за човек влиза с взлом в къщата на съсед? На семейство, което познава цял живот?

— Без никаква причина — пискливо добави тя. Последва пауза.
— Да не мислиш, че не съм я питала? Мислиш ли, че не съм опитала?

Мълчание.

— О, разбира се, да, обзалагам се. Искаш ли да пробваш?

И така бях изпратена в Пало Алто.

Прекарах две седмици в апартамента на баща ми. Намиращ се срещу една закусвалня „Дени“, жилищен блок „Портофино“ беше толкова струпан нависоко и празен, колкото къщата на майка ми бе разпростряна нашироко и претрупана. Тамар и баща ми се бяха настанили в най-големия апартамент и навсякъде бяха наредени натюрмортите на зрялата възраст, несъмнено аранжирани от нея: купата с восъчни плодове върху плота, количката за сервиране с неотворени бутилки алкохол. Килимът с останали неясни следи от прахосмукачката.

Сюзън щеше да ме забрави, мислех си аз, ранчото щеше да продължи да живее живота си без мен и щях да остана без нищо. От тези тревоги усещането ми, че съм жертва на преследване, нарасна и се угои. Сюзън беше като любимата от родния град на някой войник, ставаше прозрачна и съвършена от разстоянието. Но може би част от мен изпитваше удовлетворение. Да прекарам известно време надалеч. Къщата на семейство Дътън ми бе взела страха, безизразното изражение, което видях по лицето на Сюзън. Това бяха малки хапки, дребни вътрешни промени и тревоги, но все пак бяха налице.

Какво бях очаквала от преместването при баща ми и Тамар? Че баща ми ще се опита да разкрие източника на моето поведение? Че ще ме накаже, ще се държи като баща? Той, изглежда, смяташе, че

наказанието беше право, от което се бе отказал, и се отнасяше с мен ласкаво и учтиво, както би се очаквало от застаряващ родител.

Стресна се, когато ме видя за първи път — бяха изминали повече от два месеца. Явно си спомни, че трябва да ме прегърне и направи нерешителна крачка към мен. Забелязах нови следи от пластична операция край ушите му, а каубойската риза, която носеше, не бях виждала никога преди. Знаех, че аз също изглеждах различно. Косата ми беше по-дълга и буйна по краищата си, като тази на Сюзън. Роклята ми от ранчото бе толкова износена, че можех да ѝ пробия ръкава с пръст. Баща ми посегна да ми помогне с чантата, но аз вече я бях метнала на задната седалка, преди той да ме достигне.

— Благодаря все пак — изрекох и направих опит да се усмихна.

Ръцете му се разпериха встрани и когато отвърна на усмивката, това беше безпомощното извинение на чужденец, който имаше нужда да му се повторят упътванията. За него работата на мозъка ми бе мистериозен фокуснически номер, на който можеше само да се чуди. Никога не си бе правил труда да разгадае тайната на скритото отделение. Когато се настанихме, усетих, че се готви да използва родителския сценарий.

— Не е нужно да заключвам стаята ти, нали? — попита той. Несигурен смях. — И няма да влизаш с взлом в чужди къщи?

Когато кимнах, баща ми видимо се отпусна. Сякаш бе отместил нещо, изпречило се на пътя му.

— Гостувах ни в удобен момент — продължи той, сякаш всичко това бе станало доброволно. — Сега, когато вече сме се настанили. Тамар е много придирчива за мебелите и въобще. — Запали колата и повече не повдигна въпроса за моите проблеми. — Отиде чак до битпазара в Залива на полумесеца, за да вземе една количка за сервиране.

Настъпи кратък момент, в който исках да се пресегна към него през седалката, да начертая линия от себе си до мъжа, който беше мой баща, но този миг отмина.

— Ти избери радиостанцията — предложи той, сякаш се притесняваше от мен като момче, което ме кани на танц.

Първите няколко дни и тримата бяхме нервни. Ставах рано, за да оправя леглото в стаята за гости, опитвах се да наредя декоративните възглавници по местата, на които бяха и преди. Животът ми бе ограничен до чантата ми с връзки и сака ми с дрехи, съществуване, което се стараех да поддържам колкото се може по-подредено и невидимо. Като на лагер, помислих си, като малко приключение за проверка доколко мога да разчитам на самата себе си. Първата вечер баща ми донесе вкъщи кутия сладолед с течен шоколад и започна да сипва щедро внушителни количества. Двете с Тамар едва ровичкахме в своите купички, но баща ми сметна за необходимо да изяде и втора порция. Той непрекъснато вдигаше очи към нас, сякаш ние можехме да потвърдим удоволствието, което изпитваше. Неговите жени и неговият сладолед.

Тамар бе изненадата. Тамар в своите къси хавлиени панталонки и униформена блуза от колеж, за който никога не бях чувала. Която чистеше космите от краката си в банята с някакво сложно устройство и изпълваше апартамента с влажна миризма на камфор. Нейните допълнителни мазила и балсами за коса, ноктите на пръстите, чиято лунна повърхност тя проучваше за следи от недостиг на хранителни вещества.

Първоначално изглеждаше недоволна от моето присъствие. Непохватната прегръдка, в която понечи да ме улови, сякаш демонстрираше, че мрачно приемаше задачата да бъде новата ми майка. Аз също бях разочарована. Тя беше просто момиче, а не екзотичната жена, за която някога си бях фантазирала — всичко, което смятах за специално в нея, бе всъщност доказателство за това, което Ръсел би нарекъл нормално световно пътешествие. Тамар правеше каквото се очакваше от нея. Работеше за баща ми, обличаше малкото си костюмче. Бленуваше да бъде нечия съпруга.

После обаче нейната официалност бързо се стопи, това було на зрял възрастен човек, което носеше временно като театрален костюм. Позволи ми да се ровя из ватираната чантичка, в която държеше грима си, разбърканите си флакончета парфюм, наблюдаваше ме с гордостта на истински колекционер. Настоя да ми даде една своя блуза, която да нося, с широки ръкави и перлени копчета.

— Това вече просто не е моят стил. — Тамар сви рамене и подръпна една разхлабена нишка. — Но на теб ще ти отива, знам.

Елизабетински.

И наистина ми стоеше добре. Тамар разбираше от такива неща. Знаеше количеството калории в повечето храни и ги цитираше със саркастичен тон, сякаш се подиграваше на собствените си познания. Готвеше зеленчуково виндалу. Тенджери с леца, оцветена с жълт сос, който ѝ придаваше непозната яркост. Ролките с хапчета против киселини, които баща ми поглъщаше като бонбони. Тамар му подаваше бузата си, за да я целуне, но го отблъсна, когато се опита да хване ръката ѝ.

— Целият си потен — каза тя. Когато баща ми видя, че съм забелязала, се засмя, но изглеждаше засрамен.

Той се забавляваше от нашата тайна спогодба. Но понякога нещата се обръщаха и ние му се смеехме. Веднъж двете с Тамар говорехме за „Спанки и нашата банда“, а той се намеси. Бе решил, че са като „Малките негодници“^[1]. Двете с Тамар се спогледахме.

— Това е музикална банда — обясни тя. — Нали знаеш, онази рокендрол музика, която децата харесват. — И смутеното безутешно лице на баща ми пак ни разсмя.

Имаха луксозен грамофон, за който Тамар често говореше, че ще премести в друг ъгъл на стаята поради различни акустични и естетични причини. Непрекъснато споменаваха бъдещи планове за дъбови подове и кралски корнизидори за различни кърпи за чинии, макар че самото планиране, изглежда, ѝ бе достатъчно. Музиката, която пускаше, беше по-готина от врявата в ранчото. Джейн Бъркин и нейният приличащ на жаба възрастен съпруг Серж.

— Тя е красива — казах и огледах обложката на плочата. И наистина бе така, със светлокафяв шоколадов тен и деликатно лице, с тези заешки зъби. Серж бе отвратителен. Песните му за Спящата красавица, момиче, което изглеждало по-привлекателно, защото очите му винаги били затворени. Защо Джейн би обичала Серж? Тамар обичаше баща ми, момчетата обичаха Ръсел. Тези мъже, които нямаха нищо общо с момчетата, които ми бяха казвали, че ще харесвам. Момчета без косми по гърдите, с миловидни лица и със следи от пъпки по раменете. Не исках да се сецам за Мич, защото това ме караше да си мисля за Сюзън — онази нощ се бе случила някъде другаде, в малка къщичка за кукли в Тибурон с миниатюрен плувен басейн и миниатюрна зелена морава. Къщичка за кукли, в която можех

да погледна отгоре, да повдигна покрива, за да видя как сте са разделени като камерите на сърце. Легло с размерите на кибритена кутия.

Тамар бе различна от Сюзън по начин, който правеше всичко по-лесно. Тя не беше сложна. Не следеше вниманието ми толкова отблизо, не ми внушаваше да подкрепям нейните изявления. Когато искаше да се преместя, просто ми го казваше. Почувствах се спокойна, което ми бе непознато. Въпреки това Сюзън ми липсваше — Сюзън, която си спомнях като сън, в който отварям врата към забранена стая. Тамар беше сладка и мила, но светът, който обитаваше, приличаше на телевизор: ограничен, праволинеен и шаблонен, с бройна система и структури на нормалност. Закуска, обед и вечеря. Нямахше плашещо разстояние между живота, който живееше, и начина, по който си мислеше за живота, мрачен пролом, който често усещах в Сюзън, а може би и в самата себе си. Никоя от нас не можеше напълно да участва в дните си, макар че по-късно Сюзън щеше да го направи по начин, който никога нямаше да може да върне назад. Мисълта ми е, че ние не смятахме за достатъчно онова, което ни предлагаше светът, а Тамар сякаш го приемаше с радост, като крайна точка. Тя изобщо не планираше да промени нещо — просто пренареждаше същите познати стойности, разгадаваше нов вид ред, сякаш животът бе схема с места за настаняване.

Тамар приготвяше вечерята, докато чакахме баща ми. Тя изглеждаше по-млада от обикновено — лицето ѝ бе измито с тоалетното мляко, в което ми бе обяснила, че имало истински млечни протеини и те предпазвали от бръчки. Косата ѝ мокра и правеща тъмно петно върху раменете на голямата тениска, която носеше, поръбените ѝ с дантела памучни къси панталонки. Мястото ѝ бе в някое студентско общежитие, да похапва пуканки и да пие бира.

— Ще ми подадеш ли една купа?

Направих го, а Тамар отдели настрана порция леща.

— Без подправки. — Тя извъртя очи. — За стомаха на моя нежен любим.

Мерна ми се горчив спомен как майка ми правеше това за баща ми: дребни утехы, малки настройки, които отразяваха света по начина,

по който той го искаше. Купуваше по десет чифта еднакви чорапи, така че никога да не ги съчетае погрешно.

— Понякога все едно е дете, нали знаеш? — усмихна се Тамар и взе една премерена щипка куркума. — Оставих го за един уикенд и когато се върнах, нямаше нищо друго за ядене, освен сушено говеждо и лук. Ще умре, ако му се наложи сам да се грижи за себе си. — Тя ме погледна. — Но вероятно не трябва да ти казвам тези неща, а?

Тамар не беше дребнава и това ме изненада — лекотата, с която разкриваше слабостите на баща ми. Преди това не ми бе хрумвало, не и в действителност, че той може да е смешна фигура, някой, който прави грешки или се държи като дете, или се препъва безпомощно из света, нуждаейки се от насока.

Нищо ужасно не се случи между мен и баща ми. Нямаше нито един момент, който да си спомням със страх, нямаше спорове, крясъци или затръшнати врати. Бе само усещане: усещане, което се просмукваше върху всичко, докато не станеше очевидно, че той просто беше обикновен човек. Като всеки друг. Че се притесняваше какво си мислеха хората за него, очите му постоянно се отклоняваха към огледалото до вратата. Как все още се опитваше да научи сам френски от аудиокасети, как го чувах да повтаря разни думички под носа си. Начинът, по който коремът му, който бе по-голям, отколкото си го спомнях, понякога се показваше през цепнатината на ризата му. Излагайки части от кожа, розова като на новородено.

— А и обичам баща ти — заяви Тамар. Думите ѝ бяха внимателни, сякаш щяха да останат завинаги в архива. — Наистина. Покани ме на вечеря шест пъти, преди да кажа „да“, но го правеше толкова мило. Сякаш знаеше, че ще се съглася дори преди мен самата.

Тя явно се усети — и двете си го мислехме. Баща ми тогава живееше у дома. Спеше в едно легло с майка ми. Тамар трепна, очевидно очакваше да го изрека на глас, но не можех да събера никакъв гняв. Това бе странното — не мразех баща си. Той бе искал нещо. Както аз исках Сюзън. Или майка ми искаше Франк. Искат ти се разни работи и не можеш да се спреш, защото ти остава само твоят живот, оставаш само ти самият, с когото да се будиш, и как би могъл някога да си кажеш, че това, което искаш, е нередно?

Двете с Тамар лежахме на килима със свити колена, с глави, обърнати към грамофона. В устата си още усещах газирания тръпчив вкус на портокаловия сок — извървахме четири пресечки, за да си го купим от една сергия. Дървените пети на сандалите ми тропаха по тротоара, Тамар радостно бърбореше в топлия летен мрак.

Баща ми влезе и се усмихна, но видях, че се подразни от музиката, от начина, по който тя преднамерено изпълваше помещението.

— Може ли да я намалите малко? — попита той.

— Стига де — отвърна Тамар. — Не е толкова силна.

— Да — потвърдих, развълнувана от непознатото усещане, че съм нечий съюзник.

— Виждаш ли? — каза Тамар. — Слушай дъщеря си. — Тя се пресегна слепешката, за да ме потупа по рамото. Баща ми мълчаливо излезе, но минута по-късно се върна и вдигна грамофонната игла, в стаята внезапно настъпи тишина.

— Ей! — извика Тамар и се понадигна от мястото си, но той вече наперено се отдалечаваше, а после го чух да пуска душа в банята. — Майната ти — измърмори тя. Изправи се на крака, а по задната част на ходилата ѝ се бе отпечатал ръбът на килима. Хвърли поглед към мен: — Съжалявам — извини ми се разсеяно.

Чух я тихо да говори в кухнята. Провеждаше телефонен разговор, а аз наблюдавах как пръстите ѝ се промушваха през навивките на шнура, отново и отново. Тамар се засмя, прикри устата си и плътно притисна слушалката. Почувствах се неудобно от увереността, че се смееше на баща ми.

Не зная кога разбрах, че Тамар ще го напусне. Не веднага, но скоро. Съзнанието ѝ вече бе някъде другаде, пишеше по-интересен живот за себе си, такъв, в който двамата с баща ми щяхме да сме декорът на някаква случка. Отклонение от по-голямо, по-правилно пътуване. Преобзавеждането на нейната собствена история. И кого щеше да има баща ми тогава, за кого щеше да изкарва пари, да носи десерти вкъщи? Представих си как отваря вратата на пустия апартамент след дълъг работен ден. Как стеите щяха да си бъдат така, както ги бе оставил, необезпокоявани от живота на друг човек. И как щеше да има миг, преди да светне лампите, когато във въображението си щеше да види различен свят, разкрит сред тъмнината, нещо,

допълващо самотните очертания на дивана с все още пазещи очертанията на неговото собствено сънено тяло възглавници.

Много млади хора бягаха от вкъщи: тогава можеше да го направиш само защото ти е скучно. Дори не ти бе нужна трагедия. Решението да се върна обратно в ранчото не беше трудно. Другата ми къща вече не бе реална възможност. Съществуваше абсурдната опасност майка ми да ме завлече в полицейското управление. А какво имаше в дома на баща ми? Тамар, начина, по който настояваше да има млад съюзник като мен. Шоколадовият пудинг след вечеря, студен от хладилника, като наша всекидневна полагаема ни се част от удоволствието.

Може би преди ранчото този живот щеше да ми е достатъчен.

Но ранчото ми доказва, че мога да живея на по-необикновено ниво. Че мога да си пробия път покрай тези жалки човешки слабости и да намеря по-голяма любов. Вярвах, по един младежки начин, в абсолютната правда и превъзходство на моята любов. Моите собствени чувства формираха дефиницията. Подобен тип любов беше нещо, което баща ми и дори Тамар никога нямаше да разберат и разбира се, заради това трябваше да си тръгна.

Докато по цял ден гледах телевизия сред задушната, прекалено гореща тъмнина в апартамента на баща ми, нещата в ранчото се бяха развили неприятно. Макар да ми стана ясно до каква степен едва покъсно. Проблемът беше звукозаписната сделка — тя нямаше да се осъществи, а това не бе нещо, което Ръсел можеше да приеме. Ръцете му били вързани, обяснил му Мич, не можел да принуди хората от звукозаписната компания да си променят решението. Той бил успял музикант, талантлив китарист, но не разполагал с такава власт.

Вярно беше — нощта, която прекарах с Мич, изглеждаше плачевна поради същата причина, безпричинно въртене на колела. Но Ръсел не вярваше на Мич или това вече нямаше значение. Мич се бе превърнал в удобен приемник на универсална болест. Скоростно изречените тиради, които увеличавали честотата и продължителността си — Ръсел обвинявал Мич за всичко, този охранен Юда. Пистолетите

двадесет и втори калибър, заменени с колтове „Бънтлайн“, яростта от предателството, внушавана от Ръсел на останалите. Той вече дори не си давал труд да прикрива гнева си. Гай разнасял амфетамини навсякъде, двамата със Сюзън тичали до помпената станция и се връщали с очи, черни като къпини. Упражненията в стрелба по мишени сред дърветата. Ранчото никога не бе представлявало част от по-големия свят, но сега станало дори още по-изолирано. Никакви вестници, телевизия, радио. Ръсел започнал да връща обратно всички посетители и на всяка обиколка за боклуци изпращал и Гай с момичетата. Мястото се покривало с втвърдяваща се черупка.

Мога да си представя как Сюзън се е будела, в онези сутрини, без никакво усещане за отминаващите дни. Ситуацията с храната ставала бедствена, от всичко се носел лек гнил дъх. Не ядели много протеин, мозъците им функционирали на обикновени въглехидрати и рядко някой и друг сандвич с фъстъчено масло. Амфетаминът, който бе лишил Сюзън от чувствителност — вероятно е преминавала през изтичащото електричество на собствената си вцепененост, сякаш се е носела през дълбок океан.

По-късно всички щяха да сметнат за невероятно, че свързаните с ранчото до един бяха останали при така създамата се ситуация. Ситуация, която била толкова очевидно лоша. Но Сюзън нямаше нищо друго: тя бе посветила живота си изцяло на Ръсел, а дотогава това бе като нещо, което можеше да държи в ръцете си, да го върти, да проверява тежестта му. Сюзън и останалите момичета вече не бяха в състояние да преценяват определени неща, неизползваната сила на егото им бе отслабнала и бе станала безполезна. Беше изминало толкова дълго време, откакто някоя от тях бе живяла в свят, където правилното и неправилното съществуваха по някакъв реален начин. Каквито и инстинкти да бяха притежавали някога — слабото угризение като болка в стомаха, чувството на безпокойство, всичко това бе станало недоловимо. Ако тези инстинкти изобщо някога бяха съществували.

Не беше необходимо кой знае колко — знаех, че просто да си момиче в този свят осакатяваше възможността ти да повярваш в себе си. Чувствата изглеждаха напълно ненадеждни, като сгрешени безсмислици, трудно изписани от говореща дъска „уиджа“^[2]. Поради тази причина детските ми посещения при семейния лекар някога бяха

стресиращи събития. Той ми задаваше деликатни въпроси: как се чувствам? Как мога да опиша болката? Дали е остра или се разнася? Аз просто го гледах отчаяно. Имах нужда да ми бъде *казано*, това бе целият смисъл от ходенето на лекар. Да ми направят изследвания, да бъде поставена в апарат, който щеше да претърси щателно вътрешностите ми с точно излъчване и да ми каже каква е истината.

Разбира се, че момичетата не напуснаха ранчото: много неща можеха да бъдат изтърпени. Когато бях на девет, си счупих китката, падайки от една люлка. Шокиращото изпукване, болката до припадък. Но дори тогава, дори когато китката ми се поду и се образува гривна от съсирена кръв, аз настоявах, че съм добре, че ми няма нищо, а родителите ми ми вярваха до мига, в който докторът не им показва рентгеновата снимка, на която ясно се виждаха прекършените кости.

[1] Филмов комедиен сериал, известен също като „Нашата банда“. — Б.пр. ↑

[2] Дъска, използвана в спиритически сеанси. — Б.пр. ↑

12.

Веднага щом си стегнах сака, стаята за гости вече изглеждаше така, сякаш никой никога не бе отсядал там — отсъствието ми бързо бе абсорбирано, което може би беше и смисълът на подобни стаи. Според моите изчисления Тамар и баща ми вече трябваше да са отишли на работа, но когато влязох във всекидневната, баща ми изсумтя от канапето.

— Тамар излезе да купи портокалов сок или някаква друга глупост — каза той.

Седяхме заедно и гледахме телевизия. Отсъствието на Тамар продължи доста дълго време. Баща ми непрекъснато потъркваше съвсем прясно обръснатата си брадичка, лицето му имаше недопечен вид. Рекламите ме накараха да се почувствам засрамена от пронизителния им звук, как с него сякаш се подиграваха на нашето неловко мълчание. Как баща ми нервно измерваше тишината. Как само преди месец щях да бъда изпълнена с напрегнато очакване. Как щях да намеря някое свое скъпоценно преживяване, което да споделя с него като подарък. Но вече не бях способна да положа това усилие. Баща ми ми беше едновременно по-познат от всякога и още по-непознат — просто мъж, чувствителен към лютиви храни, който се опитваше да предвиди чуждите си пазари. И упорстваше да научи френски.

Изправи се в мига, в който чу как Тамар се суети с ключовете си на вратата.

— Трябваше да сме тръгнали преди тридесет минути — заяви той.

Тамар ми хвърли един поглед и намести на рамо дамската си чанта.

— Съжалявам — извини се с пестелива усмивка.

— Знаеше кога трябва да тръгнем — продължи баща ми.

— Казах, че съжалявам. — За миг тя изглеждаше, сякаш искрено се разкайваше. Но тогава очите ѝ безпомощно се преместиха върху телевизора, който все още беше включен, и макар да се опита

мигновено да върне вниманието си на баща ми, знаех, че той бе забелязал.

— Дори не носиш портокалов сок — отбеляза, а в гласа му потрепваше болка.

Първите, които ме взеха, бяха млада двойка. Косата на момичето беше с цвят на масло, бе завързала блузата си на кръста и непрекъснато се обръщаше да ми се усмихне и да ми предложи шамфъстък от едно пликче. Целуваше момчето така, че можех да видя бързо стрелкация ѝ се език.

Никога преди не бях пътувала на автостоп, не и наистина. Чувствах се нервна от това, че трябваше да бъда всичко, което непознатите очакваха от едно момиче с дълга коса — не знаех каква степен на възмущение да демонстрирам към войната, как да коментирам студентите, които хвърляха тухли по полицията или отвличаха пътнически самолети с искане да бъдат отведени до Куба. Винаги се бях чувствала извън тези неща, сякаш гледах филм какъв трябваше да бъде собственият ми живот. Но сега, когато се бях запътила към ранчото, беше различно.

Непрекъснато си представях мига, в който Тамар и баща ми, прибрали се вкъщи от офиса, щяха да осъзнаят, че всъщност съм изчезнала. Щяха да го разберат бавно, Тамар вероятно щеше да стигне до заключението по-бързо от баща ми. Апартаментът щеше да е пуст, нямаше да има следа от вещите ми. И вероятно баща ми щеше да се обади на майка ми, но какво можеше да направи някой от тях? Какво наказание биха могли да наложат? Не знаеха къде бях отишла. Бях излязла извън обсега им. Дори тяхната загриженост бе вълнуваща по някакъв начин: щеше да има миг, когато щяха да се запитат защо съм си тръгнала, някаква мрачна вина щеше да се издигне на повърхността и щеше да им се наложи да изпитат пълната и сила дори и само за секунда.

Двойката ме откара до Удсайд. Изчаках на паркинга на „Кал-Март“, докато не си осигурих превоз в раздрънкания шевролет на един мъж на път за Бъркли, където трябвало да остави някаква част за мотоциклет. Всеки път, когато минаваше през някоя дупка на пътя, облепената с тиксо жабка в колата му тракаше. Буйно разлистените

дървета бързо прелитаха край прозорците, целите облени в слънчева светлина, от другата страна се виждаше пурпурното продължение на залива. Държах дамската си чантичка в скута си. Името му беше Клод и изглеждаше засрамен от това колко несъвместимо бе то с външния му вид.

— Майка ми харесваше един френски актьор — смотолеви той.

Клод сметна за необходимо да извади портфейла си и дами покаже снимки на собствената си дъщеря. Тя бе пълничко момиче, а основата на носа ѝ розовееше. Излезлите йот мода къдрици бяха като наденички. Клод явно усети съжалението ми и внезапно си взе портфейла обратно.

— Никое от вас, момичета, не бива да прави това — каза той. Поклати глава и видях как лицето му се изпълни с лека загриженост за мен, с признание, мислех си, колко съм смела. А всъщност трябваше да се досетя, че когато мъжете те предупреждават да внимаваш, често те ти сигнализират за мрачния филм, който се прожектира в собственото им съзнание. Някакъв блян за насилие, който ги подтикваше гузно да ти проповядват „да се прибереш у дома невредима“.

— Ех, как ми се иска и аз да бях такъв като по-млад — въздъхна Клод. — Свободен и непринуден. Просто да пътувам. Винаги съм имал работа.

Плъзна очи по мен, преди пак да се съсредоточи върху пътя. Първото предупреждение за тревога — бях се научила да разпознавам определени мъжки изрази на желание. Прокашляне, остър преценяващ поглед.

— Никой от вас никога не работи, а? — подхвърли той.

Вероятно се закачаше, но не можех да съм сигурна. В тона му имаше раздразнение и се долавяше истински яд. Може би трябваше да се чувствам изплашена. Този по-възрастен мъж, който бе видял, че съм сама, който се чувстваше, сякаш му дължа нещо, а това бе най-лошото, което един мъж може да почувства. Но аз не се страхувах. Имах си защита, бях завладяна от някакво лекомислие, от оживеност, чувствах се недосегаема. Връщах се в ранчото. Щях да видя Сюзън. Клод ми изглеждаше почти нереален: като хартиен клоун, безвреден и забавен.

— Тук добре ли е? — попита той.

Беше отбил близо до района на университета в Бъркли, часовниковата кула и стъпаловидно наредените постройките, нагъсто сгущени по височините отзад. Клод изключи двигателя. Усетих жегата отвън, преминаващия близо до мен трафик.

— Благодаря — кимнах и събрах дамската си чанта и сака.

— Не бързай — помоли той, когато тръгнах да отварям вратата. — Просто постой до мен за секунда, а?

Въздъгнах, но се отпуснах обратно на седалката. Виждах изсъхналите хълмове над Бъркли и внезапно си спомних за онзи кратък период от време през зимата, когато хълмовете бяха зелени, тучни и влажни. По онова време дори не познавах Сюзън. Усещах как Клод ме оглежда с периферното си зрение.

— Слушай. — Той се почеса по врата. — Ако имаш нужда от пари...

— Нямам нужда от пари. — Не се страхувах, свих рязко рамене за сбогом и отворих вратата. — Благодаря отново — казах. — За превоза.

— Почакай — извика той и ме хвана за китката.

— Разкарай се — креснах му аз и издърпах ръката си от хватката му, в гласа ми имаше непозната жар. Преди да тръшна вратата, видях раздраженото и ломотещо лице на Клод. Отдалечавах се, останала без дъх. Почти се смеех.

Тротоарът излъчваше равномерна жегата, пулса на безцеремонното слънце. Почувствах се насърчена от спречкването, сякаш внезапно ми бе отпуснато повече пространство в света.

— Кучка — извика Клод, но аз не се обърнах назад да погледна.

Телеграф Авеню бе претърпено: хора продаваха купища благовония или имитации на индиански бижута, кожени дамски чанти, повесени на една улична ограда. Град Бъркли ремонтираше всички пътища през онова лято, затова по тротоара имаше купища чакъл, а в асфалта бяха зейнали дупки като във филм за някое бедствие. Няколко души, облечени в роби до земята, размахваха брошури към мен. Момчета без ризи, чиито ръце бяха целите в леки синини, ме оглеждаха от горе до долу. Момичета на моята възраст с платнени

торби, които се блъскаха в коленете им, носеха кадифени сюртуци в августовската жега.

Дори след случилото се с Клод не се страхувах да пътувам на автостоп. Той бе просто безобиден скитник в периферията на зрителното ми поле, който кротко изчезваше в нищото. Том беше шестият човек, към когото се обърнах, потупвайки го по рамото, докато се качваше в колата си. Той изглеждаше поласкан от моята молба, сякаш бе някакво извинение, което си измислях, за да съм близо до него. Изчетка седалката до шофьора, от която върху стелката се изсипа безумно количество трохи.

— Можеше и да е по-чисто — заяви той. Извинително, сякаш имах право да бъда придирчива.

Том караше своята малка японска кола, точно спазвайки ограниченията на скоростта, и хвърляше поглед през рамо, преди да смени лентата. Карираната му риза беше изтъркана на лактите, но бе чиста и загащена, имаше нещо момчешко в тънките му китки, което ме развълнува. Закара ме чак до ранчото, макар че беше на час от Бъркли. Твърдеше, че гостува на приятели от двугодишния колеж в Санта Роза, но бе лош лъжец: видях как вратът му порозовя. Беше учтив, студент в Бъркли. Подготвителен курс по медицина, макар че също така харесваше социология и история.

— ЛБД^[1] — поклати глава той. — Това се казваше президент.

Научих, че имал голямо семейство, куче на име Сисър и твърде много домашни: посещавал лятната школа, опитвал се да вземе изпитите от подготвителния курс. Попита ме каква бе моята специалност. Грешката му ме развълнува — сигурно си мислеше, че съм поне на осемнадесет.

— Не уча в колеж — отвърнах. Тъкмо щях да обясня, че съм още в гимназията, но Том незабавно започна да се оправдава.

— Мислех си да направя същото — заяви той, — да зарежа ученето, но преди това ще взема летните курсове. Вече съм платил таксите. Искам да кажа, ще ми се да не го бях правил, но... — Том замълча. Не откъсваше поглед от мен и осъзнах, че иска прошка.

— Много неприятно — съгласих се и това сякаш бе достатъчно.

Той се прокашля.

— А работиш ли или нещо подобно? След като не си студентка?
— попита ме. — Божичко, дано не е нетактичен въпрос. Няма нужда да отговаряш.

Свих рамене, преструвах се на спокойна. Макар че всъщност май наистина се чувствах спокойна по време на пътуването в колата, сякаш моето пребиваване в света можеше да е безпроблемно. Със съвсем простички начини, с които да посрещам нуждите си. Като разговарям с непознати и се справям със ситуации.

— Там, където отивам сега... бях там и преди — обясних. — Ние сме една голяма група. Грижим се един за друг.

Очите му бяха съсредоточени върху пътя, но слушаше внимателно, докато обяснявах за ранчото. За странната стара къща, за децата. За водопроводната система, която кран бе монтирал в двора, сложна плетеница от тръби.

— Прилича ми на общежитието в Бъркли, „Международния дом“ — обади се той. — Там, където живея аз. Ние сме петдесет души. В коридора има дъска с домакинските задължения, всички се редуваме за гадните неща.

— Да, може би — отвърнах, макар да знаех, че ранчото нямаше нищо общо с „Международния дом“, където кривогледи студенти по философия спореха за това кой е оставил съдовете от вечерята неизмити, а някакво момиче от Полша хрупаше черен хляб и плачеше за далечен приятел.

— Кой е собственик на къщата? — попита Том. — Да не би да е нещо като център?

Беше странно да описваш Ръсел на някого, да помниш, че имаше доста области, в които Ръсел и Сюзън не фигурираха.

— Албумът му вероятно ще излезе около Коледа — спомням си, че обясних.

Продължавах да говоря за ранчото, за Ръсел. Начинът, по който уж неволно подхвърлих името на Мич, както Дона бе направила онзи ден в автобуса — преднамерено, внимателно и постепенно. Колкото повече се приближавахме, толкова по-силно се вълнувах. Като коне, които побягват от конюшната и забравят ездача си.

— Звучи чудесно — усмихна се Том. Виждах, че историите ми го бяха развълнували, по лицето му бе изписано замечтано оживление. Беше омаян от приспивните приказки за други светове.

— Можеш да поостанеш — предложих. — Ако искаш.

Том засия, като чу предложението ми, от благодарност стана срамежлив.

— Само ако не се натрапвам — каза той, а бузите му се покриха с руменина.

Представях си, че Съюзън и останалите ще ми се радват, задето съм довела нов човек. Увеличавах редиците, всички стари трикове. Кръглолик поклонник, който щеше да надигне глас ведно с нашите и да даде своя принос за попълване на запасите от храна. Но това беше също и нещо друго, което желаех да продължа: напрегнатата и приятна тишина в колата, спарената жега, вдигаща изпарения от кожената тапицерия. Изкривеният ми образ в страничните огледала, от който можех да уловя само част от косата си, луничавата кожа на рамото ми. Започвах да приличам на момиче. Колата прекоси моста, преминавайки през завесата от воня на отпадъците в бунището. Виждах продължението на далечна магистрала, обградена от вода, както и блатистите низини преди внезапното спускане към долината и ранчото, скрито сред хълмовете.

Ранчото, което познавах, вече не съществуваше. Краят бе дошъл: всяко взаимодействие представляваше елегия на самото себе си. Но аз бях изпълнена с прекалено много импулсивна надежда, за да забележа всичко това. Нещо в мен се преобърна, когато колата на Том зави за първи път надолу по алеята: бяха изминали само две седмици, не беше много време, но завръщането бе невероятно. И едва когато видях, че всичко все още беше там, все още живо, странно и някак призрачно, както винаги, разбрах, че съм се тревожила да не би да е изчезнало. Нещата, които обичах, чудната къща — приличаше на онази от „Отнесени от вихъра“, осъзнах го, щом я съзрях отново. Тинестият правоъгълен басейн, наполовина пълен, с неговото изобилие от водорасли и оголен бетон: всичко това можеше пак да ми принадлежи.

Когато двамата с Том се отдалечихме от колата, се поколебах за миг, забелязвайки, че дънките му бяха твърде чисти. Може би момичетата щяха да го дразнят, може би беше лоша идея да го поканя. Казах си, че всичко ще бъде наред. Наблюдавах как той попива пейзажа — изтълкувах по изражението на лицето му, че беше

впечатлен, макар навярно да бе забелязал занемареното състояние, изхвърлените отвън скелети на коли. Мъртвата жаба — като смачкан пакет, който се носеше по повърхността на басейна. Но това бяха детайли, които вече не ми изглеждаха забележителни, като раните по краката на Нико със залепнали парченца чакъл. Очите ми вече бяха свикнали с материалната разруха, така че си помислих как отново съм влязла в кръга на светлината.

[1] Линдън Бейнс Джонсън — 36-ият президент на САЩ (1963–1969). — Б.пр. ↑

13.

Дона спря, когато ни забеляза. В ръцете си държеше купчина пране, която миришеше като прашния въздух.

— Проб-лем — присмя ми се тя. „Проблем“, дума от един отдавна забравен свят. — Онази дама просто те спипа, а? Майчице. Кофти.

Тъмни сенки образуваха полумесеци под очите ѝ, лицето ѝ беше хлътнало, с кухи черти, макар че тези подробности бяха засенчени от преливащото се чувство на близост помежду ни. Тя изглеждаше достатъчно щастлива да ме види, но когато ѝ представих Том, ми хвърли остър поглед.

— Той ме докара — добавих услужливо.

Усмивката на Дона се разколеба и тя намести прането по-високо в ръцете си.

— Добре ли е, че дойдох? — прошепна ми Том, сякаш въобще имах някаква власт. Ранчото винаги посрещаше дружелюбно посетителите, шеговито предизвикателно им отделяше внимание и не можех да си представя защо това би се променило.

— Да — потвърдих и се обърнах към Дона. — Нали?

— Ами — започна Дона. — Не знам. Трябва да говориш със Сюзън. Или с Гай. Да.

Тя се изкикоти отсъстващо. Държеше се странно, макар че за мен бе просто обичайното бърбене на Дона — дори изпитвах топли чувства. Някакво движение в тревата привлече вниманието ѝ: гущер, който се промъкваше в търсене на сянка.

— Ръсел видял планински лъв преди няколко дни — отбеляза тя, без да се обръща конкретно към някого. Очите ѝ се разшириха. — Яко, а?

— Виж ти кой се е върнал! — възкликна Сюзън, като в поздрава ѝ имаше известна доза гняв. Сякаш бях изчезнала на кратка ваканция. — Помислих, че си забравила как да стигнеш дотук.

Макар че беше видяла как госпожа Дътън ме спря, тя непрекъснато хвърляше погледи към Том, сякаш той бе причината да си тръгна оттук. Горкият Том, който обикаляше затревения двор, колебливо тътрейки крака като посетител в музей. Носът му се сбръчкваше от животинските миризми, от задръстената външна тоалетна. Лицето на Сюзън бе скрито зад същата хладна почуда като това на Дона: те вече дори не си представяха свят, където можеше да бъдеш наказан. Внезапно бях виновна за нощите, прекарани с Тамар, за целите следобеди, през които изобщо не се бях сещала за Сюзън. Опитах се да опиша апартамента на баща ми така, че да звучи по-зле, отколкото беше, сякаш съм била под наблюдение всеки миг и съм изтърпяла безкрайни наказания.

— Божичко — изсумтя Сюзън. — Пълна гадост.

Сянката на къщата в ранчото се простираше по тревата като странна тераса и ние се бяхме настанили сред нейната благодат, а рой комари кръжеше на слабата следобедна светлина. Въздухът кипеше от карнавален блясък — познатите тела на момичетата се блъскаха в моето и от допира отново идвах на себе си. Рязкото проблясване на метал през дърветата — Гай избутваше някаква кола през задната част на ранчото, отекваха викове, след това заглъхваха. Сънливите телца на децата, които се мотаеха из пръснатите наоколо плитки локви: някой бе забравил да спре водата от маркуча. Хелън се бе увила в едно одеяло и го бе издърпала до брадичката си като яка на елизабетинска дама, а Дона непрекъснато се опитваше да го сграбчи и издърпа, за да разголи тялото на завърналата се у дома кралица отдолу, хематома върху бедрото ѝ. Усещах присъствието на Том, който седеше неловко на земята, но най-вече се вълнувах от познатото тяло на Сюзън до мен. Тя говореше бързо, лицето ѝ беше плувнало в пот. Роклята ѝ бе мръсна, но очите ѝ блестяха.

Тамар и баща ми досега не се бяха прибрали вкъщи, осъзнах и колко беше странно вече да съм в ранчото, когато те дори още не знаеха, че съм изчезнала. Нико караше една триколка, която бе твърде малка за него, от колелото падаше ръжда и се чуваше скърцащ звук, докато той въртеше здраво педалите.

— Сладко хлапе — подметна Том. Дона и Хелън се засмяха.

Той не беше сигурен, че бе казал нещо забавно, но премигна, сякаш имаше желание да научи. Сюзън отскубна стъблото на една овесена тревичка, седнала в старото кресло, измъкнато навън от къщата. Оглеждах се за Ръсел, но не го виждах никъде.

— Отиде за малко до града — обясни Сюзън.

И двете се обърнахме при звука от пищенето: беше просто Дона, която се опитваше да се изправи на ръце върху верандата, размахваше крака и риташе. Тя събори бирата на Том, макар че той беше този, който се извини и се заоглежда наоколо, сякаш можеше да намери парцал.

— Божичко — възкликна Сюзън. — Успокой се.

Тя избърса потните си ръце в роклята си, а очите ѝ леко трептяха — от амфетамина се вцепеняваше като котка от порцелан. Момичетата от гимназията използваха дрогата, за да не надебеляват, но аз никога не го бях правила: струваше ми се в противоречие с надрусването, което те караше да униваш и което свързвах с ранчото. От наркотика Сюзън бе станала по-недостъпна от обикновено, промяна, която не исках да призная пред себе си. Приех, че просто беше ядосана. Погледът ѝ никога не бе достатъчно фокусиран, спираше се на ръба.

Разговаряхме, както винаги, подавахме си джойнт, от който Том се закашля, но в същото време забелязвах други неща и изпитах внезапно леко безпокойство ранчото не беше толкова населено, колкото преди, нямаше непознати, които да се навъртат с празни чинии и да питат кога ще бъде готова вечерята. Като отмятат назад коси и се извиняват с дългото пътуване с кола до Ел Ей. Също така нямаше следа и от Карълайн.

— Тя беше странна — сви рамене Сюзън, когато я попитах за нея. — Сякаш можеше да видиш вътрешностите ѝ през кожата. Прибра се вкъщи. Някакви хора дойдоха и я взеха.

— Родителите ѝ ли? — Мисълта, че някой в ранчото изобщо можеше да има родители, изглеждаше налудничава.

— Всичко беше съвсем нормално — поясни Сюзън. — Един микробус се бе запътил на север, мисля, че към Мендосино или нещо подобно. Тя познаваше пътниците отнякъде.

Опитах се да си представя Карълайн отново в къщата на родителите ѝ, където и да бе това. Не се замислих повече: Карълайн беше в безопасност и другаде.

Том очевидно се чувстваше неудобно. Бях сигурна, че бе свикнал да общува със студентки, които работят на непълен работен ден, имат карти за библиотеката и краищата на косите им цъфтят. Хелън, Дона и Сюзън бяха груби, имаха противни характерни особености, които смущаваха и мен, след като се бях завърнала от двуседмични чудотворни изпитания и близост до Тамар с нейните маниакални грижи за външния вид и специалната ѝ найлонова четка, която използваше само за ноктите на ръцете си. Не исках да забелязвам колебанието у Том, сянката на страх всеки път, когато Дона се обърнеше директно към него.

— А какви са новините за албума? — попитах на висок глас. Очаквах успокояващото заклинание за очакван успех, което да укрепи вярата на Том. Защото това беше същото онова ранчо и всичко, което бях казала за него, бе истина — той просто трябваше да ни се довери. Но Сюзън ми хвърли странен поглед. Останалите наблюдаваха какъв тон ще зададе. Защото не всичко бе минало добре, това беше смисълът на погледа ѝ.

— Мич е шибан предател — заяви тя.

Бях твърде шокирана, за да възприема грозния вид на омразата ѝ: как бе възможно Ръсел да не е получил сделката си? Как бе възможно Мич да не е видял аурата му на странно електричество, въздуха, който шушнеше около него? Дали силата, която притежаваше Ръсел, не беше свързана с това място? Но показният гняв на Сюзън отново разпали желание у мен да се присъединя към редиците.

— Мич откачи, кой знае защо. И излъга. Тези хора — посочи с брадичка Сюзън. — Тези скапани наркомани.

— Не можеш да се подиграваш с Ръсел — включи се Дона, като кимаше. — Да обещаеш нещо, а после да се отметнеш. Мич не знае що за човек е Ръсел. На него няма да му се наложи даже да си мръдне пръста.

Онзи път Ръсел бе зашлевил Хелън, сякаш това не бе нищо особено. Неудобното пренареждане, което ми се налагаше да извърша, мисленото присвиване на очи, за да видя нещата различно.

— Но Мич може да си промени мнението, нали? — попитах. Когато най-накрая погледнах към Том, той не обръщаше внимание на разговора, беше се втренчил отвъд верандата.

Сюзън сви рамене.

— Не знам. Той каза на Ръсел повече да не му се обажда. — Тя изсумтя. — Майната му. Просто изчезна, сякаш не е давал обещания.

Мислех си за Мич. За похотта му през онази нощ, когато у него заговори нещо животинско, така че не му пукаше от моето трепване, когато косата ми остана хваната под ръката му. Замъгленият му поглед, който му пречеше да ни различава, телата ни, които се бяха превърнали просто в символ на тела.

— Но всичко е наред — продължи Сюзън и се насили да се усмихне. — Не е...

Тя изненадващо бе прекъсната от Том, който внезапно скочи на крака. Той слезе с тропот от верандата и се затича по посока на басейна. Извика нещо, което не можах да разбера. Ризата му се измъкна от панталона, голият му, раним кръсък.

— Какъв му е проблемът? — попита Сюзън, а аз не знаех, изчервена от ужасно неудобство, което се превърна в страх: Том продължаваше да вика, слизаше бързо по стъпалата на басейна.

— Детето — изрева той, — момчето.

Нико: зърнах безмълвната форма на тялото му във водата. Представих си малките му бели дробове, пълни с вода. Верандата се наклони. До мига, в който дотичахме до басейна, Том вече бе извадил хлапето от тинестата вода и веднага стана ясно, че то бе добре. Всичко беше наред. Нико седна на тревата с огорчен израз върху лицето. Беше опрял юмруци на очите си, опитваше се да избута настрани Том. Той плачеше повече заради Том, отколкото заради нещо друго, странният човек, който му бе извикал, който го бе издърпал от басейна, когато просто се забавляваше.

— Какво точно беше намислил? — обърна се Дона към Том. Грубо потупваше Нико по главата като добро куче.

— Той скочи вътре. — Паниката на Том вибрираше из цялото му тяло, панталоните и ризата му бяха подгизнали. Обувките му шляпаха.

— Е?

Очите на Том бяха ококорени, не разбираше, че като се опитва да обясни, прави нещата по-лоши.

— Помислих, че е паднал в басейна.

— Но там има вода — възрази Хелън.

— Онова мокрото нещо — добави Дона и се изкикоти.

— Хлапето е добре — каза Сюзън. — Ти го уплаши.

— Гъл, гъл, гъл. — Пристъп на кикот разтърси Хелън. — Помисли си, че е мъртъв или нещо подобно ли?

— Той все пак можеше да се удави — отвърна Том, а гласът му прозвуча по-силно. — Никой не го гледаше. Твърде малък е, за да плува наистина.

— Лицето ти — зяпна го Дона. — Божичко, ти наистина си уплашен, нали?

Гледката на Том, който изстискваше органичната воня на водата от басейна от ризата си. Боклукът в двора, който улавяше светлината. Нико се изправи на крака и разтръска коса. Подсмърчаше леко със своето странно детинско достойнство. Всички момичета се смееха, затова Нико лесно се измъкна, без някой да забележи. А аз се престорих, че също не съм се притеснила, че съм знаела, че всичко е наред, защото Том изглеждаше жалък, не можеше да скрие паниката си, нямаше къде да отстъпи и дори хлапето му беше ядосано. Чувствах се засрамена от това, че го бях довела, че бе причинил такава бъркотия, а Сюзън ме гледаше втренчено, така че да разбере точно колко глупава е била идеята ми. Том се обърна към мен, търсейки помощ, но видя студенината по лицето ми, начина, по който плъзнах очи към земята.

— Просто мисля, че трябва да сте внимателни — въздъхна той.

Сюзън изсумтя.

— Ние ли трябва да сме внимателни?

— Бях спасител — обясни Том с пресекващ глас. — Хората могат да се удавят дори в плитка вода.

Но Сюзън не го слушаше, направи гримаса към Дона. Споделеното им отвращение включваше и мен, помислих си. Не можех да го понеса.

— Успокой се — обърнах се към Том.

Той изглеждаше наранен.

— Това е ужасно място.

— Тогава е по-добре да си тръгнеш — каза Сюзън. — Не ти ли звучи като добра идея? — Трещенето на амфетамина в нея, безучастната, злобна усмивка — държеше се по-жестоко, отколкото бе нужно.

— Може ли да говоря с теб за секунда? — попита ме Том.

Сюзън се изсмя.

— О, човече. Почва се.

— Само за секунда — помоли той.

Когато се поколебах, Сюзън въздъхна.

— Иди да говориш с него — позволи ми тя. — Божичко.

Том се отдалечи от останалите, а аз го последвах с несигурни стъпки, сякаш разстоянието можеше да ме предпази от заразата. Непрекъснато поглеждах назад към групата, момичетата се бяха запътили към верандата. Искях да съм сред тях. Бях бясна на Том, на глупавите му панталони, на рошавата му коса.

— Какво? — попитах. Нетърпелива, устните ми бяха свити.

— Не знам — започна Том, — просто си мисля... — Той се поколеба, хвърли бърз поглед към къщата, придърпа ризата си. — Още сега можеш да се върнеш с мен, ако искаш. Тази вечер има парти — продължи. — В „Международния дом“.

Представях си. Богатите бели момчета на сериозни групички, скупчени около купи с разтапящ се лед. Как обсъждат „Студенти за демократично общество“ и сравняват конспекти. Свих наполовина рамене, движението бе едва доловимо. Той, изглежда, разбра този жест като лъжата, която представляваше.

— Нека да ти запиша номера си — предложи. — Телефонът е в общежитието, но можеш просто да попиташ за мен.

Чувах скованата вълна от смеха на Сюзън, който се носеше във въздуха.

— Няма нужда — отвърнах. — Тук така или иначе няма телефон.

— Те не са добри — предупреди Том и улови погледа ми. Приличаше на селски проповедник след кръщение, мокрите панталони залепнали по краката му, сериозният му поглед.

— Какво разбираш ти? — възмутих се, а по бузите ми изби тревожна горещина. — Дори не ги познаваш.

Том направи отчаян жест.

— Това е едно бунище — разпали се той, — не виждаш ли?

Посочи към рушащата се къща, към сплетената избуяла растителност. Към натрупаните отвън като в автоморга коли, петролни варели и одеяла за пикник, изоставени на мухъла и термитите. Виждах всичко, но не възприемах нищо: вече се бях настроила срещу него и нямах какво друго да му кажа.

Напускането на Том позволи на момичетата да навлязат още по-надълбоко в своята същност, без това да бъде прекъсвано от присъствието на външен човек. Свърши се със спокойното, лениво бърбене, изчезнаха успокоителните промеждутъци на облекчаващо мълчание.

— Къде е твоят специален приятел? — попита Сюзън. — Твоята стара дружка? — Лишената ѝ от чувства ирония, кракът ѝ, който нервно потрепваше, макар лицето ѝ да бе безизразно.

Опитах да се смея като тях, но кой знае защо се разстроих от мисълта, че Том се връща обратно в Бъркли. Той бе прав за боклука в двора, сега беше повече, и вероятно Нико наистина можеше да пострада, а тогава какво? Забелязах, че всички те бяха станали покльошави, не само Дона, косите им бяха безжизнени, очите им гледаха с притъпено изтощение. Когато се усмихваха, зървах обложените езици, обичайни за гладуващи хора. Без съзнателно да го бях направила, възложих много надежди на завръщането на Ръсел. Искрах той да сложи тежест върху веещите се крайчета на мислите ми.

— Сърцеразбивачка — подсвирна Ръсел, като ме видя. — Бягаш през цялото време, а когато ни изоставяш, това разбива сърцата ни.

Опитах сама да се убедя, виждайки познатото му лице, че ранчото си беше същото, макар че когато ме прегърна, видях нещо размазано по линията на челюстта му. Това бяха бакенбардите му. Те не бяха на точки, като косми, а плоски. Загледах се по-отблизо. Разбрах, че са изрисувани с някакъв вид въглен или грим. Тази мисъл ме разстрои — перверзността, крехкостта на измамата. Като един мой познат в Петалума, който открадна фон дьо тен, за да покрие пъпките си. Ръката на Ръсел се движеше по врата ми, предаваше ми късче енергия. Не можех да преценя дали бе ядосан или не. И как мигновено групата подскочи и застана мирно, струпвайки се при появата му като ято проскубани патенца. Опитах се да издърпам Сюзън настрана, хванах я под ръка като едно време, но тя просто се усмихна, доста студена и несъсредоточена, и се измъкна, устремена да последва Ръсел.

Научих, че през последните няколко седмици Ръсел тормозел Мич. Появявал се без предупреждение в къщата му. Пращал Гай да

бута кофите му за боклук, така че Мич се прибирал у дома и заварвал моравата със сплескани кутии от пълнозърнести закуски, накъсана восъчна хартия и станиол, омазан с остатъци от храна. Пазачът на Мич бе виждал и Ръсел там, само веднъж — Скоти разказал на Мич, че пред портата бил паркирал някакъв тип, който просто гледал, а когато Скоти го помолил да си тръгне, Ръсел се усмихнал и му казал, че бил предишният собственик на къщата. Ръсел също така се появил и пред къщата на звукорежисьора, опитвайки се да изпроси лентите от звукозаписната сесия с Мич. Съпругата на човека била вкъщи. По-късно тя щеше да си спомни, че била подражана от звука на звънеца на входната врата: бебето им спяло в задната спалня. Когато отворила вратата, там стоял Ръсел в своите мръсни дънки „Вранглер“, със своята крива усмивка.

Жената била чувала истории за звукозаписната сесия от съпруга си, така че знаела кой е той, но не се страхувала. Не и наистина. Той не изглеждаше страшен, ако го срещаш за първи път, а когато му обяснила, че съпругът ѝ не си е вкъщи, Ръсел свил рамене.

— Мога просто да си взема записите набързо — казал той и се опитал да види какво става зад нея. — Да вляза и да изляза, просто ей така. — Тогавата станала леко неспокойна. Запънала крака в старите си чехли, плачът на бебето се носел откъм коридора.

— Той държи всичко това в работата си — обяснила и Ръсел и повярвал.

Младата жена си спомняше, че по-късно същата нощ чула някакъв шум в двора, някакво блъскане сред розите, но когато погледнала през прозореца, не видяла нищо, освен алеята за паркиране, осеяна с камъчета, и наболата трева по осветената от луната моравата.

Първата вечер, когато се върнах, по никакъв начин не можеше да се сравни с предишните нощи. Те бяха оживени от младежката приветливост на лицата ни — преди милвах кучето, което си търсеше малко любов, чешех го енергично зад ушите, ръката, с която го галех, ме вкарваше в своеобразен щастлив ритъм. А имаше също и странни нощи, когато всички бяхме взели ЛСД или Ръсел бе домъкнал някакъв пиян моторист, използвайки цялата си противоречива логика, за да го

убеди. Но никога не се бях чувствала уплашена. Тази вечер беше различна, до кръга от камъни, в който гореше най-оскъдният възможен огън. Никой не обърна внимание, когато пламъците се стопиха в нищото, размътената енергия на всички бе насочена към Ръсел, който се движеше подобен на ластиче на път да се скъса.

— Ей това тук — каза Ръсел. Крачеше напред-назад и леко подрънкваше някаква бърза песен. — Току-що го измислих и вече е хит.

Китарата не беше настроена и от нея звънтяха блудкави тонове — Ръсел явно не забелязваше. Гласът му бе бърз и обезумял.

— А ето и още едно — продължи той. Засуети се с ключовете за настройка, преди да дръпне няколко нехармонични акорда. Опитвах се да уловя погледа на Сюзън, но тя следеше Ръсел. — Това е бъдещето на музиката — заяви той, надвиквайки шума. — Те мислят, че знаят какво е добро, защото им пускат песни по радиото, но това не значи нищо. Нямам истинска любов в сърцата си.

Изглежда, никой не забеляза, че думите му се разплитаха по краищата: всички те повториха казаното от него, устите им изкривени от споделено чувство. Ръсел бе гений, това бях казала на Том — и си представях как лицето му щеше да се изпълни със съжаление, ако беше там да го види сега, което ме накара да мразя момчето, защото аз също го чувах, всичкото това пространство в песните, осъзнавах, че бяха недодялани, дори не недодялани, просто лоши: сантиментален тон, думите за любовта, глуповати като да са писани от ученик от началното училище, сърце, изрисувано от възпъльничка ръка. Слънце, цветя и усмивки. Но не можех да го призная напълно, дори и тогава. Начинът, по който изглеждаше лицето на Сюзън, докато го наблюдаваше — исках да бъда с нея. Мислех си, че да обичаш някого ти действа като някакъв вид защитна мярка, сякаш този някой щеше да разбере мащаба и силата на чувствата ти и щеше да се държи подобаващо. Това ми се струваше честно, като че ли честността беше мерна единица, за която на Вселената въобще ѝ пукаше.

Понякога имах сънища и се събуждах в края им с допускането, че някакъв образ или факт е истина, пренасях това предположение от света на сънищата в будния си живот. И колко шокиращо бе да

осъзная, че не съм омъжена, че не бях успяла да дешифрирам летателния код и че има истинска тъга.

Конкретният миг, в който Ръсел бе наредил на Сюзън да отиде до къщата на Мич Луис и да му даде урок — непрекъснато си мислех, че съм станала свидетел на това: черната нощ, хладното потрепващо цвърчене на щурци и всичките тези страшни дъбове. Но, разбира се, не бях. Бях чела за това толкова много, че вярвах, че мога да го видя съвсем ясно, сцена в преувеличените цветове на детски спомен.

По това време чаках в стаята на Сюзън. Раздразнена, отчаяна, чаках да се завърне. На няколко пъти се опитах да говоря с нея през онази нощ, дърпах я за ръката, проследявах погледа ѝ, но тя постоянно ме отблъскваше.

— По-късно — ми бе казала и това беше достатъчно да си представя как обещанието ѝ се изпълнява в тъмнината на стаята ѝ. Сърцето ми се сви, когато чух влизаци стъпки, умът ми започна да се изпълва с тази мисъл — Сюзън бе тук, но тогава почувствах мек кос удар и очите ми се отвориха с пърхане — беше просто Дона. Бе хвърлила възглавница по мен.

— Спящата красавица — изкикоти се тя.

Опитах да се отпусна в приятен сън — чаршафите бяха твърде горещи от нервното въртене на тялото ми, ушите ми бяха податливи на внушение, че чуват звук от завръщането на Сюзън. Но тя не дойде в стаята през онази нощ. Чаках колкото можех, нащрек за всяко изскърцване и шум, преди да се унеса в обърканата накъсана дрямка на нежелания сън.

Всъщност Сюзън е била с Ръсел. Въздухът на караваната му вероятно е станал наистина задушен от секса, после Ръсел разкрил плана си за Мич, двамата със Сюзън гледали втренчено тавана. Мога да си представя как е стигнал точно до ръба, преди да се отплесне в подробностите, така че вероятно Сюзън е започнала да си мисли, че на нея ѝ е хрумнала същата идея, че идеята е била и нейна.

— Малкото ми дяволче — изгукал той, очите му се въртели като въртележка, обзет от мания, която е можело да бъде сбъркана с любов. Беше странно да си помислиш, че Сюзън е била поласкана в този миг, но определено е било така. Ръцете му са почесвали скалпа ѝ, същото вълнуващо удоволствие, което хората обичат да събуждат у кучетата, и

мога да си представя как напрежението е започнало да нараства, както и желанието да се впусне в нещо по-мащабно.

— Трябва да е нещо голямо — говорел Ръсел. — Нещо, което да не могат да пренебрегнат. — Виждах го как увива кичур от косата на Сюзън около пръста си и го подръпва, съвсем леко, така че тя да не може да определи дали пулсирането, което усеща, е болка или удоволствие.

Вратата, която той отворил и през която я подтикнал да мине.

Сюзън беше разсеяна през целия следващ ден. Внезапно тръгваше нанякъде сама, лицето ѝ издаваше, че бърза, или шепнешком провеждаше спешни разговори с Гай. Аз ревнувах естествено, бях отчаяна, че не мога да си съпернича дори с частицата от нея, която бе преотстъпила на Ръсел. Тя се беше свила в себе си и за нея аз бях просто далечна грижа.

Подхранвах собственото си объркване, таях надежди за обещаващи обяснения, но когато ѝ се усмихнех, тя премигваше, късно разпознавайки ме, сякаш бях чужд човек, който ѝ връщаше забравено портмоне. Продължавах да обръщам внимание на фиксирания ѝ поглед, на мрачното вглеждане в себе си. По-късно разбрах, че това е било подготовка.

За вечеря имаше претоплен боб с вкус на алуминий, остъргани остатъци от загорялата тенджерата. Останала стара шоколадова торта от пекарницата с голямо количество побеляла глазура. Искаха да се хранят вътре, затова седнахме на потрошения под, чиниите наклонени в скутовете ни. Повечето бяхме заели прегърбени пози като пещерни хора — на никого не му се ядеше особено. Сюзън натисна с пръст тортата и я загледа как се рони. Погледите, които си разменяха от всички краища на стаята, преливаха от потискано веселие, съзаклятници, подготвящи изненада за празненството. Дона подаваше на Сюзън някакъв парцал с многозначителен поглед. Аз не разбирах нищо, жалко отлъчване, което ме правеше сляпа и изпълнена с желание да участвам.

Бях решила да бъда груба и да застава Сюзън да разговаря с мен. Но когато вдигнах поглед от гадната помия в чинията си, видях, че тя

вече се изправяше на крака, действията ѝ продиктувани от някаква невидима за мен информация.

Те отиваха някъде, осъзнах, когато я настигнах, следвайки играта на лъча на фенерчето ѝ. Зарязана, измамена в отчаянието си: Сюзън щеше да ме изостави.

— Нека и аз да дойда — предложих. Опитвах се да не изоставам, следвах бързо прокараната от нея пътека в тревата.

Можех да видя лицето ѝ.

— Къде да дойдеш? — попита тя с равен глас.

— Там, където отиваш ти — отговорих. — Знам, че отиваш някъде.

Предизвикателна ритмична походка.

— Ръсел не те е канил.

— Но аз го искам — настоях. — Моля те.

Сюзън не каза да, не точно. Само забави достатъчно ход, за да мога да тръгна в крак с нея, едно целеустремено темпо, ново за мен.

— Трябва да се преоблечеш — каза Сюзън.

Погледнах се, опитах се да разбера какво в дрехите ми я бе подразнило: памучната ми риза, дългата ми пола.

— Сложи си тъмни дрехи — уточни тя.

14.

Пътуването с колата беше смътно и странно като дълго боледуване. Гай зад волана, Хелън и Дона до него. Сюзън седеше на задната седалка, втренчила поглед през прозореца, а аз бях в непосредствена близост до нея. Нощта се бе спуснала непрогледна и мрачна, колата минаваше под уличните лампи. Жълто-зеленото им сияние се плъзваше по лицето на Сюзън, останалите бяха изпаднали в унес. Понякога ми се струва, че в действителност никога не съм слизала от колата. Че една моя версия е винаги там.

Ръсел остана в ранчото през онази нощ. Кое то дори не ми се стори странно. Сюзън и останалите бяха неговите демони, пуснати сред света — винаги бе така. Гай като негов секундант на дуел, Сюзън, Хелън и Дона без никакво колебание. Руз също трябваше да дойде, но не го направи — по-късно щеше да твърди, че имала лошо предчувствие и останала, не зная обаче дали е вярно. Дали Ръсел не я бе задържал, усещайки непреклонната добродетел у нея, която можеше да я свърже с истинския свят? Руз с Нико, нейно собствено дете. Руз, която наистина се превърна в главния свидетел срещу останалите, изправяйки се на свидетелската скамейка, облечена в бяла рокля с разделена точно по средата коса.

Не зная дали Сюзън бе казала на Ръсел, че ще отида с тях — никой никога не отговори на този въпрос.

Радиото на колата беше пуснато, свиреше смехотворния чужд саундтрак към живота на другите хора. Другите хора, които се приготвяха за сън, майките, които изстъргваха остатъците от сготвеното за вечеря пилешко в боклука. Хелън разказваше надълго и нашироко за някакъв кит, излязъл върху плажа Пизмоу и дали сме смятали за вярно, че това било знак за предстоящо голямо земетресение? След което се изправи на колене, сякаш идеята я развълнува.

— Трябва да отидем в пустинята — възкликна тя. Никой не се хващаше на въдицата ѝ, в колата тегнеше мълчание. Дона измърмори нещо, а Хелън стисна зъби.

— Може ли да отвориш прозореца? — помоли Сюзън.

— Студено ми е — изхленчи Хелън с нейния бебешки глас.

— Хайде де — ядоса се Сюзън и блъсна гърба на седалката. — Направо ще се разтопя.

Хелън свали прозореца и колата се изпълни с въздух и лек мирис на газове от ауспуха. На солта от близкия океан.

И ето ме и мен с тях. Ръсел се бе променил, нещата се бяха развили зле, но аз бях със Сюзън. Нейното присъствие обезсилваше всякакви неочаквани притеснения. Като детето, което вярва, че бдението на майка му край леглото ще отблъсне чудовищата. Детето, което не разбира, че майка му също може да е изплашена. Майката, която съзнава, че не е по силите ѝ да стори нищо, за да осигури защита, освен да предложи своето собствено слабо тяло в замяна.

Може би някаква част от мен е знаела накъде отиваха нещата, проблясък, потънал в мрака: може би съм предусещала възможната траектория и въпреки това продължих. По-късно през онова лято и в различни моменти от живота ми щях да пресявам зрънцата на онази нощ, търсейки слепешката.

Единственото, което Сюзън каза, бе, че отиваме да посетим Мич. Думите ѝ бяха пронизани от жестокост, каквато не бях чувала преди, но въпреки всичко това беше най-далечната точка, до която стигна умът ми: щяхме да постъпим, както в къщата на семейство Дътън. Щяхме да извършим психологическо нарушение на реда, така че Мич щеше да изпита страх само за минута и щеше да му се наложи отново да пренареди света. Добре — омразата на Сюзън към него подклаждаше и моята собствена. Мич със своите дебели, проникващи пръсти, неувереното, безсмислено дърдорене, което и за миг не спря, докато ни оглеждаше. Сякаш шаблонните му думи щяха да ни излъжат, щяха да ни попречат да забележим как от погледа му се процеждаше разврат. Исках той да се почувства слаб. Можехме да окупираме къщата на Мич като пакостливи духове от друг свят.

Защото наистина това чувствах, вярно е. Усещане, че нещо обединяваше всички ни в колата, хладният полъх на чужди светове по кожата и косите ни. Но никога не си помислих, нито веднъж, че другият свят може да бъде смъртта. Нямахме наистина да го повярвам,

докато новините не набраха пълна сила. След което, разбира се, присъствието на смъртта сякаш оцвети всичко, като мъгла без мирис, която изпълваше колата и се притискаше в прозорците, мъгла, която вдишвахме и издишвахме и която оформяше всяка дума, която изговаряхме.

Не бяхме стигнали много далече, може би на двадесет минути от ранчото, Гай намаляваше по тесните тъмни завой сред хълмовете, след което излизаше на дълги пусти участъци равна земя и ускоряваше. Евкалиптовите горички, покрай които преминахме, студената мъгла от външната страна на прозореца.

Изостреното ми внимание ме караше да виждам всичко като затворено в кехлибар. Радиото, местенето на телата, лицето на Сюзън в профил. Те го имаха през цялото време, мислех си, това взаимносвързано присъствие, като нещо, разположено твърде близко, за да може да бъде идентифицирано. Просто усещане, че те подкрепя някаква братска сила, че те свързва обща принадлежност.

Сюзън бе отпуснала ръката си върху седалката между двете ни. Познатата гледка ме развълнува, спомних си как бе посегнала да ме сграбчи в леглото на Мич. Петната по повърхността на ноктите ѝ, те самите чупливи заради лошата хранителна диета.

Бях изпълнена до болка с глуповата надежда, вярвах, че някога ще остана в благословеното пространство на нейното внимание. Опитах да се пресегна към ръката ѝ. Потупах я по дланта, сякаш имах някаква бележка, която да ѝ предам. Сюзън се стресна леко и рязко излезе от унесеността, в която се намираше и на която не бях обърнала внимание, преди да изчезне.

— Какво? — сопна ми се тя.

Лицето ми загуби цялата си способност да прикрива изражението си. Сюзън навярно бе видяла изписаната на него нужда от любов. Сигурно се беше досетила за дълбочината ѝ, сякаш я бе измерила с камък, пуснат в кладенец — но нямаше никакъв звук, който да отбележи края. Очите ѝ се замъглиха.

— Спи колата — нареди тя.

Гай продължи да кара.

— Отбий — повтори Сюзън. Гай ни хвърли поглед, след което спря вдясно от пътя.

— Какво има... — понечих да попитам, но Сюзън ме прекъсна.

— Излизай — заповяда ми тя и отвори вратата. Движеше се твърде бързо, за да я спра, лентата вървеше напред, а звукът изоставаше.

— Хайде де — запротестирах, опитвах се да говоря весело, сякаш всичко беше на майтап.

Сюзън вече бе слязла от колата и чакаше аз да направя същото. Не се шегуваше.

— Но тук няма нищо — измрънках и отчаяно огледах магистралата. Сюзън неспокойно пристъпваше от крак на крак. Хвърлих поглед към останалите, търсейки помощ. Лицата им бяха осветени от крушката на тавана на колата, която филтрираше чертите им така, че те изглеждаха студени и нечовешки като на статуи от бронз. Дона извърна очи, но Хелън ме наблюдаваше с нездраво любопитство. Гай се помръдна на шофьорската седалка и нагласи огледалото за обратно виждане. Хелън каза нещо под носа си. Дона й изпътка.

— Сюзън — обърнах се към нея, — моля те. — Гласът ми потрепна от безсилие.

Тя не отвърна нищо. Когато най-накрая се плъзнах по седалката и слязох, Сюзън дори не се поколеба. Наведе се, качи се пак в колата и затвори вратата, крушката на тавана изгасна и те отново потънаха в мрак. А след това потеглиха. Разбрах, че съм сама и макар да хранех някаква наивна надежда — че ще се върнат, че това е просто шега, че Сюзън никога не би ме оставила по подобен начин, не и наистина, знаех, че съм изхвърлена. Можех само да отдръпна обектива и да погледна някъде откъм върховете на дърветата надолу към едно момиче, което стоеше само в мрака. Не го познавах.

15.

През онези първи дни се носеха всякакви слухове. Хауърд Смит неправилно съобщи, че Мич Луис е бил убит, макар че това щеше да бъде поправено по-бързо от други неща. Дейвид Бринкли съобщи за шест жертви, които били нарязани и застреляни и оставени на поляната. След това броят бе поправен на четири. Бринкли беше първият, който твърдеше, че е имало качулки, примки и сатанистки символи, объркване, което бе започнало заради сърцето на стената във всекидневната. Изрисувано с крайчеца на кърпа, напоена с кръвта на майката.

Объркването беше разбираемо — естествено, че щяха да разчетат някакво отвратително значение във формата, да допуснат, че е някаква криптирана, вещаеща гибел драсканица. Бе по-лесно да си представиш, че това е остатък от черна литургия, отколкото да повярваш в истината — беше просто сърце, каквото всяко страдащо от любов момиче можеше да нарисова в някоя тетрадка.

На около километър и половина по-нагоре по пътя се натъкнах на изход и бензиностанция „Тексако“ наблизо. Ту влизах, ту излизах от жълто-зелените светлини, звукът, който издаваха, бе като от цвърчащ бекон. Повдигах се на пръсти и пак се отпусках на цяло стъпало, докато наблюдавах пътя. Когато най-накрая се отказах от идеята, че някой ще дойде за мен, се обадох на номера на баща ми от телефонния автомат. Вдигна Тамар.

— Аз съм — обявих.

— Иви — откликна тя. — Слава богу. Къде си? — Представих си я как усуква кабела в кухнята, как събира завивките — Знаех, че ще се обадиш скоро. Казах на баща ти, че ще го направиш.

Обясних къде съм. Сигурно беше чула дрезгавината в гласа ми.

— Тръгвам веднага — обеща Тамар. — Стой там.

Седнах на бордюра, за да почакам и се подпрях на коленете си. Въздухът бе хладен от първите известия за приближаването на есента, а

съзвездието от светлини на автомобилни стопове се разпростираше по магистрала 101, големите камиони се смаляваха, когато наберяха скорост. Превъртах в съзнанието си оправдания за Съюзън, някакво обяснение за нейното държание, което щеше да сложи всичко на мястото му. Но нямаше нищо друго, освен ужасното, внезапно откровение — ние никога не сме били близки. Не означавах нищо за нея.

Усещах любопитни погледи върху себе си, шофьорите на камиони, които си купуваха пакетчета със слънчогледови семки и плюеха добре оформени струйки тютюн върху земята. Техните бащински походки и каубойски шапки. Знаех, че преценявах фактите около моята самота. Голите ми крака и дългата коса. Гневният ми шок вероятно изпращаше някакво защитно объркване, което ги отблъскваше — оставиха ме на мира.

Най-накрая видях да се приближава един бял плимут. Тамар не загаси двигателя. Седнах на седалката до нея, изпитвах благодарност към познатото ѝ лице, което ме накара да се чувствам неловко. Косата ѝ беше мокра.

— Нямах време да я изсуша — обясни тя.

Погледът, който ми хвърли, бе мил, но озадачен. Виждах, че иска да задава въпроси, но навярно е знаела, че нямаше да ѝ дам обяснение. Скрытият свят, обитаван от тийнейджърите, който от време на време изплуваше на повърхността само насила, подготвяше техните родители да очакват липсата им. Вече бях изчезнала.

— Не се притеснявай — продължи Тамар. — Той не каза на майка ти, че си избягала. Уверих го, че ще се появиш и че иначе само ще я притесним ненужно.

Мъката ми вече се удвояваше, отсъствието беше единственият ми контекст. Съюзън ме бе изоставила завинаги. Падане, шокът от пропуснатото стъпало. Тамар разрови дамската си чантичка с една ръка и извади малка златна кутия, подплатена с розова щампована кожа. Като кутийка за визитки. В нея имаше един-единствен джойнт и тя кимна към жабката — открих запалка.

— Няма да кажеш на баща ти, нали? — Вдиша, докато очите ѝ бяха съсредоточени върху пътя. — Може да накаже и мен.

Тамар казваше истината: баща ми не се беше обадил на майка ми и макар че трепереше от гняв, бе също и смутен, дъщеря му беше като домашен любимец, който бе забравил да нахрани.

— Можеше да пострадаш — изрече той като актьор, който се опитва да отгатне репликите си.

Тамар спокойно го потупа по гърба на път към кухнята, след което си сипа кола. Оставяйки ме с неговия горещ, нервен дъх, неговото трептящо, изплашено лице. Той ме гледаше откъм другия край на всекидневната, а объркването му започваше да се стопява. Всичко, което се бе случило — не се страхувах от това, от неутралния гняв на баща ми. Какво можеше да ми стори? Какво можеше да ми вземе?

И после отново се намирах в скучната си стая в Пало Алто, светлината от лампата — безличната светлина на търговския пътник.

Когато станах на следващата сутрин, баща ми и Тамар вече бяха отишли на работа. Някой от тях — вероятно Тамар — бе оставил включен вентилатор и едно растение, което изглеждаше изкуствено, потрепваше от въздушната струя. Оставаше само седмица, преди да тръгна за училището интернат, а седем дни изглеждаха като твърде много време, което да прекарам в апартамента на баща ми, седем вечери, войнишка дисциплина, но в същото време бяха и нечестно кратки — нямаше да имам време за нови навици, за нова среда. Просто трябваше да чакам.

Включих телевизора, дърдоренето бе успокояващ звуков фон, докато тършувах из кухнята. В кутията с „Райс Криспис“ в шкафа имаше оскъден слой останала зърнена закуска: изядох я с шепи, след което сплесках празната кутия. Сипах си чаша студен чай, натрупах в една чинийка задоволително количество крекери с дебелината на чипове за покер. Пренесох храната до дивана. Преди да успея да се настаня, екранът ме спря.

Навалицата от изображения, която се удвояваше и разпростираше.

Търсенето на извършител или извършители бе все още неуспешно. Говорителят обясни, че Мич Луис не е на разположение за

коментар. Стиснах крекерите с мокрите си ръце и ги направих на парченца.

Едва след процеса нещата се нагласиха на фокус, онази нощ прие сега вече познатата форма. Всеки детайл и премигване бяха направени публично достойние. Понякога се опитвам да си представя каква роля можех да изиграя аз. Какво количество щеше да принадлежи на мен. Най-лесно е да си мисля, че нямаше да направя нищо, сякаш щях да ги спра, присъствието ми щеше да е котвата, която да задържи Съюзън в света на хората. Това бе желанието, убедителната притча. Но имаше също и друга възможност, която се промъкваше, настоятелна и невидима. Торбалан под леглото, змията в долния край на стълбището: може би аз също щях да направя нещо.

Може би щеше да е лесно.

Бяха отишли право у Мич, след като ме оставиха отстрани на пътя. Още тридесет минути в колата, тридесет минути, може би заредени с енергия от моето драматично разжалване, от обединяването на групата в истински съмишленици. Съюзън, облегната на сгънатите си ръце върху облегалката на предната седалка, излъчваща амфетаминово бездействие, онази ярка увереност. Гай се отклонил от магистралата и потеглил по двулентовия път, който пресича лагуната. Ниските мотели с хоросанова мазилка до отбивката към главния път, евкалиптовите дървета, надвиснали и напояващи с аромат въздуха. Хелън твърдеше в своите свидетелски показания пред съда, че това бил първият миг, в който изразила резерви към останалите. Но аз не го вярвам. Ако някой се е усъмнявал в себе си, то е ставало изцяло под повърхността, мъгляв балон, който се е реел и пукал в мозъците им. Съмненията им отслабвали, както избледняват подробностите на сън. Хелън осъзнала, че е оставила ножа си вкъщи. Съюзън ѝ се разкрещяла, според документите от делото, но групата отхвърлила плана да се върнат за него. Те вече били напреднали, в плен на една по-голяма движеща сила.

Паркирали форда до пътя, дори не си направили труда да го скрият. Когато се отправили към портата на Мич, умовете им сякаш кръжали заедно и се настройвали на еднакви движения, все едно били един организъм.

Мога да си представя тази гледка. Къщата на Мич, както се вижда откъм чакълената алея за паркиране. Спокойният залив, всекидневната, подобна на корабен нос. Това им бе познато. Месецът, който бяха прекарвали, живеейки с Мич, преди да се запозная с тях, когато натрупвали сметки за доставки и прихващали молускум контагиозум^[1] от влажни кърпи. Но все пак. Мисля си, че през онази нощ може наново да са били поразени от къщата, шлифована и ярка като захарен бонбон. Нейните обитатели вече обречени, толкова обречени, че групата можела да почувства почти завладяваща тъга за тях. За това колко напълно безпомощни са били те към по-големите движения, техният живот вече бил излишен, като магнетофонна лента със записан статичен шум.

Очаквали да открият Мич. Всички знаят тази част: как Мич бил извикан в Лос Анджелис, за да работи върху някаква своя песен, написана за „Каменни богове“, филма, който никога не беше пуснат за разпространение. Той хванал последния полет на авиокомпания „Транс Уърлд Еърлайнс“ тази нощ, от Сан Франциско до Бърбанк, и оставил къщата си в ръцете на Скоти, който окосил тревата, но все още не бил почистил басейна. Бившата приятелка на Мич се обадила да помоли за услуга, попитала дали тя и Кристофър могат да останат да спят там две вечери, само две вечери.

Сюзън и останалите били изненадани да заварят непознати в къщата. Хора, които никога не били срещали. И това би могъл да бъде моментът, в който да прекратят мисията, погледът на съгласие, който да премине помежду им. Връщането в колата, празното мълчание. Но те не се върнали. Свършили онова, което Ръсел им бил наредил да сторят.

Създайте зрелище. Направете нещо, за което всички да чуят.

Хората в главната къща се приготвяли да си лягат, Линда и нейното малко момче. Била му приготвила спагети за вечеря и си гребнала една вилица от купата, но не си направила труда да сготви

нещо за себе си. Те спели в спалнята за гости — от ватираната ѝ пътна чанта се подавали дрехи, имало разхвърляни и на пода. Мръсният плюшен гушер на Кристофър с неговите лъскави като копчета очи.

Скоти бил поканил приятелката си Гуен Съдърланд, за да слушат плочи и да използват джакузито, докато Мич го няма. Тя била на двадесет и три, наскоро била завършила общинския колеж в Марин и се била запознала със Скоти наедно барбекю в Рос. Не била особено привлекателна, но била мила и дружелюбна, от онзи тип момичета, които момчетата винаги молят да им зашият копчетата или да им подстрижат косата.

И двамата изпили по няколко бири. Скоти пушил малко трева, но Гуен не го направила. Прекарали вечерта в мъничката къщичка на пазача, която Скоти поддържал чиста по военни стандарти — чаршафите върху дюшека му били добре подпъхнати.

Сюзън и останалите първо се натъкнали на Скоти. Дремел на дивана. Сюзън се отцепила от групата, за да провери шума в банята, където Гуен се миела, докато Гай кимнал на Хелън и Дона да отидат да претърсят главната къща. После смушкал Скоти, за да го събуди. Той изсумтял, рязко се събудил. Не си бил сложил очилата — бил ги забравил върху гърдите си, когато заспивал — и сигурно си помислил, че Гай е Мич, който се е върнал по-рано.

— Съжалявам — извинил се Скоти, като имал предвид басейна, — съжалявам. — Опипвал на сляпо за очилата си.

След това успял да си ги сложи и видял ножа, който се усмихвал от ръката на Гай.

Сюзън бе хванала момичето в банята. Гуен била наведена над мивката, плискала лицето си с вода. Когато се изправила, доловила някаква форма с крайчеца на окото си.

— Здравсти — казала Гуен, от лицето ѝ капела вода. Била момиче с добри обноски. Приятелски настроено дори когато е изненадано.

Може би Гуен си е помислила, че това е приятелка на Мич или на Скоти, макар че в рамките на няколко секунди навярно е станало очевидно, че нещо не било наред. Че момичето, което отвърнало на

усмивката ѝ (защото Сюзън наистина отвърнала на нейната усмивка, много популярен факт), имало очи като тухлена стена.

Хелън и Дона събрали на едно място жената и момчето от главната къща. Линда била разстроена, ръката ѝ треперела на гърлото ѝ, но отишла с тях. Линда по бельо, със своята голяма тениска — сигурно си е мислела, че докато е учтива и тиха, ще бъде добре. Опитвала се да вдъхне увереност на Кристофър с очи. Закръглената ръчичка, която държала нейната, неизрязаните му нокти. Момченцето започнало да плаче едва по-късно — Дона каза, че първоначално проявявало интерес, сякаш това било игра. Криеница, рибари и рибки.

Опитвам се да си представя какво е правел Ръсел, докато всичко това се е случвало. Може би са запалили огън в ранчото и Ръсел е свирил на китара на подскачаща му светлина. Или може би е завел Руз или някое друго момиче в караваната си и вероятно са изпушили заедно един джойнт, гледайки как димът се носи и кръжи към тавана. Момичето сигурно се е нагаждало под ръката му, под едноличното му внимание, макар че, разбира се, неговото съзнание е било някъде далеч, в една къща на „Еджуотър Роуд“ с океана пред прага ѝ. Виждам измамническото му повдигане на рамене, виждам как върти очи, което ги правеше да изглеждат полирани и студени като обли дръжки за врата.

— Те искаха да го направят — по-късно щеше да каже той. Смееше се в лицето на съдията. Смееше се толкова силно, че се задавяше. — Мислите, че аз съм ги накарал да направят нещо ли? Мислите, че тези ръце са направили нещо ли? — Приставът трябваше да го изведе от съдебната зала, толкова силно се смееше Ръсел.

Завели всички във всекидневната на главната къща. Гай ги накарал да седнат на дивана. Разменените погледи между жертвите, които все още не знаели, че са жертви.

— Какво ще ни направите? — непрекъснато питала Гуен.

Скоти извъртял очи, нещастен и потящ се, а Гуен се изсмяла — може би изведнъж е разбрала, че Скоти не бил в състояние да я предпази. Че той бил просто един млад мъж със замъглени очила и треперещи устни и също, че се намирала много далече от собствения си дом.

Разплакала се.

— Млъквай — скастрил я Гай. — Божичко.

Гуен се помъчила да спре хленченето си, мълчаливо треперела. Линда се опитвала да успокои Кристофър дори когато момичетата завързали всички. Дона направила възел с кърпа около ръцете на Гуен. Линда притиснала Кристофър за последен път, преди Гай да ги раздели един от друг. Гуен седяла на дивана, полата ѝ била запретната високо по краката, сякаш изгаряла от невъздържано желание. Оголената кожа на бедрата ѝ, все още мокрото ѝ лице. Линда мърморела на Сюзън, че могат да вземат всичките пари, които били в дамската ѝ чанта, всичките, че ако просто я заведели до банката, тя щяла да им даде още. Гласът на Линда бил спокоен и монотонен, сякаш разчитала на нещо, макар че това, разбира се, не било така.

Скоти бил първият. Той се задърпал, когато Гай сложил колан около ръцете му.

— Само секунда — казал Скоти, — ей. — Настръхнал от грубото стискане.

И Гай загубил контрол. Забил ножа с такава сила, че дръжката се сцепила на две. Скоти се борел, но успял единствено да се строполи на пода в опит да се обърне и да предпази корема си. Кървав балон се издул от носа и устата му.

Ръцете на Гуен били вързани хлабаво — веднага щом острието потънало в Скоти, тя рязко се освободила и избягала през входната врата. Пищяла безразсъдно като в анимационен филм, което прозвучало фалшиво. Почти била стигнала до портата, когато се спънала и паднала на поляната. Преди да се изправи на крака, Дона вече била върху нея. Лазела по гърба ѝ, мушкала я, докато Гуен учтиво не попитала дали е възможно вече да умре.

Убили майката и сина последни.

— Моля ви — говорела Линда. Мисля, че дори и тогава се е надявала, че присъдата ѝ ще бъде отменена. Тя била много красива и много млада. Имала дете.

— Моля ви — повтаряла, — мога да ви намеря пари.

Но Сюзън не искала пари. Амфетамините стягали слепоочията ѝ, заклинателното туптене. Прекрасното сърце на момичето, което блъскало в гърдите ѝ — наркотикът, отчаяното ускорение. Колко силно Линда сигурно е вярвала, както го правят красивите хора, че има някакво решение, че ще бъде спасена. Хелън държала Линда, за да не се изправя — ръцете ѝ, които били върху раменете на Линда, първоначално били неуверени, като на лош партньор за танци, но после Сюзън се сопнала на Хелън, нетърпелива, и тя я натиснала по-силно. Очите на Линда се затворили, защото знаела какво следва.

Кристофър се разплакал. Свил се зад дивана: не се налагало никой да го държи. Бельото му пропито с горчивата миризма на урина. Плачът му накъсан от крясъци, изригвания на всички чувства. Майка му върху килима, вече неподвижна.

Сюзън приклепнала на пода. Протегнала ръце към него.

— Ела тук — казала тя. — Хайде.

Това е частта, която не е описана никъде, но за нея най-много си фантазирам.

Как ръцете на Сюзън вече били изпръскани с кръв. Топлата медицинска воня на тялото по дрехите и косата ѝ. И мога да си го представя, защото познавах всеки милиметър от лицето ѝ. Спокойното мистично изражение, сякаш се движеше през вода.

— Хайде — подканила го за последен път и момченцето се промъкнало към нея. След това било в скута ѝ и тя го държала там, а ножът бил като подарък, който му дала.

Когато репортажът свърши, вече бях седнала. Диванът изглеждаше отрязан от останалата част от апартамента, заел

безвъздушно пространство. Изображения набъбваха и се разклоняваха като кошмарни увивни растения. Безразличният океан отвъд къщата. Кадрите с полицаи по ризи, които отстъпват от предната врата на Мич. Нямахме нужда да бързат — всичко бе свършило. Никой нямаше да бъде спасен.

Разбрах, че новината беше много по-голяма от мен. Че възприемах само първоначалния мигновен поглед. Трескаво затърсих някакъв изход, някакво сложно обяснение: може би Съюзът се бе отделила от групата, може би не беше замесена. Но всичките тези безумни желания носеха своя отекващ отговор. Разбира се, че тя го бе извършила.

Възможностите се топяха. Защо Мич не си бе вкъщи. Как можех да пресека това, което се задаваше. Как успях да игнорирам всички предупреждения. Дъхът ми се стягаше от усилието да не заплача. Представях си как Съюзът щеше да се подразни от моето объркване. Нейният хладен глас.

Защо плачеш? — щеше да попита тя.

Дори не си направила нещо.

Странно е да си спомням за промеждутъка от време, когато убийствата бяха неразрешени. Сякаш действието някога бе съществувало отделно от Съюзът и останалите. Но за по-големия свят беше така. Те нямаше да бъдат заловени дълги месеци. Престъплението — толкова близко до дома, толкова жестоко — караше всички да изпадат в истерия. Домове бяха ремонтирани и обновени. Внезапно бяха станали несигурни, по лицата на собствениците им се залязваше, че го разбират, беше като предизвикателство — виж, ето я твоята всекидневна, твоята кухня, и виж как познатият им вид с нищо не помага. Виж колко малко означава той накрая.

Новините гърмяха по време на вечеря. Непрекъснато се обръщах, когато зървах с крайчеца на околото си някакво рязко движение, но беше просто излъчването от телевизионния екран или фаровете на кола, проблеснали през прозореца на апартамента. Баща ми се почесваше по врата, докато гледаше, изражението по лицето му ми бе непознато — той се страхуваше. Тамар не преставаше да коментира темата.

— Детето — казваше тя. — Нямах да е толкова лошо, ако не бяха убили детето.

Изпитвах някаква скована увереност, че ще разберат всичко по моето държание. Разстроеният ми вид, очевидното мълчание. Но не стана така. Баща ми заключи вратата на апартамента, след което я провери отново, преди да си легне. Лежах будна, ръцете ми отпуснати и влажни на светлината на лампата. Дали имаше и най-малка вероятност за друга развръзка? Ако ярките лица на планетите се бяха въртели в различна подредба или пък различен прилив бе поглъщал брега онази вечер — това ли беше мембраната, отделяща света, в който го бях направила, от онзи, в който не бях? Когато се опитах да заспя, кинолентата в съзнанието ми, записала насилието, ме накара да отворя очи. А имаше и нещо друго, което ме гложеше на заден фон — тя ми липсваше дори тогава.

Логиката на убийствата бе твърде косвена, за да бъде разнищена, включваше прекалено много аспекти, прекалено много фалшиви улики. Единственото, с което разполагаха от полицията, бяха телата, разпръснатите сцени на смърт като разбъркани бележки. Дали беше случайност? Дали Мич бе мишената? Или Линда, или Скоти, или дори Гуен? Мич познаваше толкова много хора, като всяка звезда разполагаше с голямо разнообразие от врагове и сърдити приятели. Името на Ръсел се спомена, от него и от други, но то беше просто едно сред многото. Когато от полицията най-сетне извършиха проверка в ранчото, групата вече бе изоставила къщата и се бе качила на автобуса, за да пътува по къмпингите нагоре-надолу по брега, да се крие в пустинята.

Не знаех колко мудро вървеше разследването, как от полицията се бяха увлекли в проследяване на тривиални подробности — ключодържателят, намерен на ливадата, се оказа собственост на един домоуправител, поставиха под наблюдение бившия мениджър на Мич. Смъртта придаваше на незначителните неща задължителна първостепенна роля, а обърканата й светлина превръщаше всичко в доказателства. Знаех какво се бе случило и затова ми се струваше, че от полицията също знаят, очаквах ареста на Сюзън, деня, в който полицията ще дойде да ме търси — защото си бях оставила сака.

Защото онзи студент от Бъркли, Том, щеше да свърже убийствата и съскащите коментари на Сюзън срещу Мич и щеше да се обади в полицията. Страхът ми беше действителен, но неоснователен — Том знаеше само малкото ми име. Може наистина да се бе обадил в полицията, той беше истински примерен гражданин, но нищо не произлезе от това — те бяха залети от обаждания и писма, всякакви хора твърдяха, че поемат отговорност или че разполагат с някаква тайна информация. Сакът ми бе съвсем обикновен и нямаше никакви отличителни белези. Нещата вътре: дрехи, книга за Зеления рицар. Фон дьо тенът ми „Мърл Норман“. Вещите на дете, което се преструва на възрастен. И естествено, момичетата вероятно го бяха преровили, изхвърляйки ненужната книга и запазвайки дрехите.

Бях изричала много лъжи, но тази изискваше налагането на по-голямо мълчание. Мислех си да разкажа на Тамар. Да разкажа на баща ми. Но тогава си представях Сюзън, как си чопли нокътя, след което внезапно пронизващият ѝ поглед се насочва към мен. Не казах нищо на никого.

Не ми е трудно да си припомня страха, който последва извършените убийства. Почти не оставах сама през седмицата, преди да отида в училището интернат, вървах след Тамар и баща ми от стая в стая, поглеждах през прозорците за черния автобус. Будувах по цяла нощ, сякаш усиленото ми бдение щеше да ни предпази, предлагаш часовете си на страдание като достойна размяна едно към едно. Изглеждаше невероятно, че Тамар или баща ми не забелязваха колко бях бледа, как внезапно бях започнала отчаяно да търся компанията им. Те очакваха животът да си продължи. Имаше неща за вършене и аз бях местена според тяхната логистика със завладялата ме вцепененост, изместила всичко онова, което ме бе направило Иви. Любовта ми към бонбони с вкус на канела, мечтите ми — цялата бях разменена срещу тази нова личност, смененото дете, което кимаше, когато му говореха, и плакнеше и подсушаваше чинните от вечеря, чиито ръце почервяваха от горещата вода.

Трябваше да си оправя стаята в къщата на майка ми, преди да отида в училището интернат. Тя беше поръчала униформата на училището „Санта Каталина“ — открих две морскосини поли и

широка блуза с матроска яка, сгънати на леглото ми, платът вонеше на химикали от химическо чистене, като взети под наем покривки за маса. Не си направих труда да пробвам дрехите, напъхах ги в куфара върху обувките за тенис. Не знаех какво друго да прибера и не изглеждаше да има значение. Втренчих се в стаята си в транс. Всичките ми някога любими неща — дневник с пластмасова подвързия, талисман от скъпоценен камък, представляващ месеца, в който съм родена, книжка за рисунки с молив — изглеждаха без никаква стойност и мъртви, изсмукани от движеща сила. Бе невъзможно да си представя какъв тип момиче би могло да харесва тези неща. Вечно износен талисман около китката или записки за изминалия му ден.

— Трябва ли ти по-голям куфар? — попита майка ми от прага и ме стресна. Лицето ѝ изглеждаше сбръчкано и надушвах колко много бе пушила. — Можеш да вземеш моя червения, ако искаш.

Мислех, че ще забележи промяната в мен, макар Тамар и баща ми да не бяха успели. Бебешката заобленост на лицето ми бе изчезнала, чертите ми се бяха изострили. Но тя не спомена нищо.

— Този върши работа — отвърнах.

Майка ми се спря и огледа стаята ми. Почти празния куфар.

— Става ли ти униформата? — попита.

Дори не я бях пробвала, но кимнах, свита в ново примирено съгласие.

— Хубаво, хубаво. — Когато се усмихна, устните ѝ се открянаха и аз внезапно се почувствах сломена.

Пъхах книги в гардероба, когато открих две избелели полароидни снимки, скрити под купчина стари списания. Внезапното присъствие на Сюзън в стаята ми: нейната гореща дива усмивка, закръглеността на гърдите ѝ. Можех да изпитвам отвращение към нея, надрусана с декстроам фетамин и потяща се от усилието на поголовната касапница, и в същото време да усещам как неконтролируемо ме привличаше — ето я Сюзън. Знаех, че трябваше да се отърва от снимката, изображението вече бе заредено с аурата на доказателство за вина. Но не можех. Обърнах картончето и го пъгнах в една книга, която никога повече нямаше да прочета. На втората снимка се виждаше размазаната задна част на нечия глава, която се

извърщаше, и се вглеждах в изображението цял дълъг миг, преди да осъзная, че това бях аз.

[1] Вирусно заболяване на кожата. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Саша, Зав и Джулиан, си тръгнаха рано и после останах сама. Къщата изглеждаше, както винаги. Само леглото в другата стая, с измачканите чаршафи, които миришеха на секс, издаваше, че изобщо е имало някой друг. Щях да изпера чаршафите в пералнята в гаража. Щях да ги сгъна и да ги прибера на рафтовете в гардероба, щях да изчета стаята и да възстановя предишната ѝ пустота.

Онзи следобед вървах по студения пясък, осеян с натрошени парченца от раковини, сред местещите се ями, в които се заравяха пясъчните раци. Харесваше ми поривът на вятъра в ушите ми. Вятърът отблъскваше хората — момичета от колежа издаваха пискливи звуци, докато техните приятели гонеха диплещото се от вятъра одеяло. Семейства най-сетне се отказваха и се запътваха към колите си, събираха сгъваеми столове, надупчената крива повърхност на евтино хвърчило, вече счупено. Бях облякла две блузи и навлечена с тях, се чувствах предпазена, движех се по-бавно. На всеки половин метър се натъквах на някое гигантско въжеподобно водорасло, заплетено и дебело като пожарникарски маркуч. Прочистването на чуждоземно растение, което сякаш не бе от този свят. Кафяви морски водорасли, ми бе обяснил някой, келп. Но това, че знаех името им, не ги правеше по-малко странни.

Саша едва-едва ми бе пожелала довиждане. Заровила глава в рамото на Джулиан, лицето ѝ безжизнено като предпазна мярка срещу моето състрадание. Знаех, че вече се бе махнала оттук, бе отишла на онова друго място в ума си, където Джулиан беше сладък и мил, а животът бе забавен, или ако не забавен, то поне *интересен*, а не беше ли това ценно, не значеше ли нещо? Опитах да ѝ се усмихна, да ѝ предам бързо някакво послание по невидима нишка. Но тя никога не бе искала мен.

Мъглата беше по-плътна в Кармел, спускаше се над района на моето училище интернат като снежна буря. Острият връх на параклиса, близкият океан. Бях започнала училище през онзи септември, точно както се очакваше. Кармел бе старомодно място, а моите съученички изглеждаха по-малки, отколкото бяха. Съквартирантката ми с нейната колекция от мохерни пуловери, аранжирани по цвят. Стените на общежитието, омекотени от гоблени, прокрадването след вечерния час. Магазинчето за закуски, което се държеше от по-големите ученици, продаваше чипс, газирани напитки и бонбони и всички момичета се преструваха, че това е върхът на изтънчеността и свободата, да ти бъде позволено да ядеш в магазинчето от девет до единадесет и половина през уикендите. Заради целия им начин на говорене, самохвалството им и кашоните им с плочи съученичките ми изглеждаха по-детински дори и от онези в Ню Йорк. От време на време, когато мъглата скриваше острия връх на параклиса, някои от тях вече не успяваха да се ориентират и се губеха.

През първите няколко седмици наблюдавах момичетата — как си викаха една на друга през четириъгълния вътрешен двор, как носеха раниците си на гръб, все едно бяха черупки на костенурки, или ги провесваха на ръцете си. Сякаш се движеха през стъкло като добре нахранените и обичани калпазанки от детективските сериали, които завързваха панделки на конските си опашки и носеха памучни ризи на карета през уикенда. Пишеха писма до вкъщи и говореха за любими котенца и уважаващи ги по-малки сестри.

Общите стаи бяха царството на пантофите и пеньоарите, момичета, които ядяха шоколадчета с нуга „Чарлстън Чуз“, изстудени в миниатюрния хладилник, и седяха скупчени пред телевизора, докато не изглеждаше, че психологически са абсорбирали катодните лъчи. Нечие гадже умря по време на злополука при скално катерене в Швейцария: всички се събраха около момичето, развълнувани от трагедията. Техните драматични демонстрации на подкрепа бяха подсилени от завист — лошият късмет беше толкова рядък, че минаваше за очарователен.

Притеснявах се, че съм белязана. Че страшното подводно течение ще стане видимо. Но структурата на училището — неговите особености, фактът, че представляваше една почти комунална

общност, изглежда, успя да разсее мрака в мен. За моя изненада се сприятелих. С момиче от класа ми по поезия. Съквартирантката ми Джесамин. Моят страх се виждаше на другите като поза само за призвани, моето уединение представляваше резултат от отегчение и житейски опит.

Джесамин бе от едно градче на животновъди близо до Орегон. По-големият ѝ брат ѝ пращаше книги с комикси, където супергероините сваляха своите костюми, като ги разкъсваха и правеха секс с октоподи или карикатурни кучета. Взимал ги от някакъв приятел от Мексико, обясни ми Джесамин, която харесваше глуповатото насилие, четеше ги с глава, провиснала отстрани на леглото.

— Този е откачен — изсумтяваше тя и ми хвърляше комикса.

Опитвах се да прикрия лекото гадене, предизвикано от леещата се кръв и натежалите гърди.

— На диета съм, според която просто споделям всичката си храна — беше ми казала Джесамин и ми даде един от своите десерти крембо, които държеше в чекмеджето на бюрото си. — Преди изхвърлях половината от всичко всеки ден, но тогава в общежитието започна епидемия от мишки и не можех да продължавам.

Напомняше ми на Кони, същия срамежлив начин, по който подръпваше блузата на коремчето си. Кони, която трябваше да е в гимназията в Петалума. Да прекрачва ниските стъпала, да се храни на обяд върху потрошените маси за пикник. Вече нямах представа по какъв начин да си мисля за нея.

Джесамин беше жадна за моите истории от дома ми, представяше си, че живея под сянката на знака на Холивуд. В къща, наситенорозова от калифорнийския лукс, с градинар, който мете тенискорта. Нямаше значение, че бях от градче на млекодобивни ферми и ѝ го бях казала: другите факти бяха по-важни, например коя е била баба ми. Предположенията на Джесамин за източника на моето мълчание в началото на годината и всичко останало ме накара да си позволя да вляза в профила. Заговорих за приятел, само за един сред редица други.

— Той беше известен — обяснявах. — Не мога да кажа кой е. Но живях с него известно време. Оная му работа беше лилава — казах и прихнах, а Джесамин също се засмя. Хвърли поглед към мен, целият изпълнен със завист и удивление. Начинът, по който бях поглеждала

Сюзън вероятно, и колко лесно ми бе непрекъснато да разказвам истории, как се самозалъгах с тях, като избирах най-добрите моменти от живота в ранчото и им придавах нова форма като оригами. Свят, където всичко се случваше така, както аз исках.

Часовете ми по френски се водеха от хубавичка, наскоро сгодена учителка, която позволяваше на своите любимки сред момичетата да пробват годежния ѝ пръстен. По изобразително изкуство ми преподаваше госпожица Кук, за която това беше първото работно място и тя добросъвестно залягаше над работата си. Линията на грима, която понякога зървах по брадичката ѝ, ме караше да я съжалявам, макар че жената се опитваше да бъде мила с мен. Не коментираше, когато забелязваше как гледам втренчено в празното пространство или когато отпусках глава върху скръстените си ръце. Веднъж ме изведе от района на училището да си вземем млечни шейкове и хотдог, който имаше вкус на топла вода. Разказа ми как се преместила от Ню Йорк, за да поеме работата си, как градският асфалт отразява пластове слънце, как кучето на съседа ѝ се изхождало по целите стълбища на апартамента, как леко се била смахнала.

— Ядях само крайчетата от храната на съквартирантката ми. След това всичко свършваше и ми призляваше. — Очилата на госпожица Кук караха очите ѝ да се присвиват. — Никога не съм се чувствала толкова тъжна и нямаше реална причина за това, нали разбираш?

Тя замълча, очевидно се надяваше да разкажа история, която да наподобява нейната. Очакваше тъжна, лесно контролирана приказка за предателството на гадже в родния ми град или за майка в болницата, за жестоки слухове, пускани от зла съквартирантка. Ситуация, която да може да ми изтълкува като драматична за мен, да ми предаде опит от една по-мъдра перспектива. Мисълта да разкажа на госпожица Кук истината ме накара да стисна устни, за да прикрия неестествената си развеселеност. Тя знаеше за все още неразкритите убийства — всички знаеха. Хората заключваха вратите си и си монтираха секретни брави, купуваха си кучета пазачи на завишени цени. Отчаяната полиция не успя да научи нищо от Мич, който от страх бе избягал в Южна Франция, макар че къщата му нямаше да бъде съборена до следващото лято. Край портата бяха започнали да се навъртат поклонници, надявайки се да вдишат ужаса като изпарения във въздуха.

Мързелуваха в колите си, докато съседни, на които им беше дошло до гуша, не ги прогонеха. В негово отсъствие детективите вървяха по следите, дадени им от наркодилъри и шизофреници, отегчени домакини. Дори бяха вербували медиум, който да обходи стаите в къщата на Мич, напрягайки се да долови някакви вибрации.

— Убиецът е самотен мъж на средна възраст — чух да обяснява медиумът в едно шоу с телефонни обаждания от зрители. — Като младеж е бил наказан за нещо, което не е извършил. Виждам буквата К. Виждам град Валехо.

Дори и госпожица Кук да ми повярваше, какво щях да ѝ кажа? Че не бях спала добре от август, защото бях твърде изплашена от неконтролируемата територия на сънищата? Че се събуждах убедена, че Ръсел бе в стаята — поемах си влажно дъх, а застоялият въздух беше като ръка, която притискаше устата ми? Че постоянно ме преследваха видения: имаше някакъв успореден свят, където онази нощ не се бе случила, където настоявах Сюзън да напусне ранчото. Където русокосата жена и нейното момченце като плюшено меченце бутаха количка по една пътека в универсален магазин, планираха неделна вечеря, шеговито и сънливо. Скоти почистваше филтрите на джакузито от наноси, тихата арка на пръскачката, песен, озвучаваща двора от близко радио.

Първоначално писмата, които пишех на майка ми, представляваха умишлено разиграни театрални спектакли. После започнаха да стават достоверни.

Часовете бяха интересни.

Имах приятелки.

Следващата седмица щяхме да ходим в аквариума да гледаме как медузите разтварят пипала и се оттласват в своите осветени резервоари, как се носят във водата като фини носни кърпички.

Когато стигнах най-далечната ивица земя, вятърът се усили. Плажът беше пуст, всички, излезли на пикник и разхождащи кучетата си, бяха изчезнали. Тръгнах през големите скали, запътвайки се обратно към главната пясъчна отсечка. Следвах пътеката между стръмните канари и вълните. Бях правила тази разходка много пъти. Чудех се колко далече бяха стигнали досега Саша, Джулиан и Зав.

Вероятно все още бяха на час път от Ел Ей. Без да има нужда да се замислям, знаех, че Джулиан и Зав бяха на предните седалки, а Саша бе седнала отзад. Представих си я как се навежда напред от време на време и ги моли да разкажат пак някой виц или сочи някакъв забавен пътен знак. Опитваше се да организира кампания за своето собствено съществуване, преди накрая да се предаде и да се отпусне назад на седалката. Оставяйки разговора им да се заплете така, че да се превърне в безсмислен шум, докато тя наблюдаваше пътя и преминаващите овошки. Клоните проблясваха със сребристи връзки, които плашеха птиците.

С Джесамин тъкмо минавахме покрай общата стая на път към магазинчето за закуски, когато едно момиче ми извика:

— Сестра ти те търси на долния етаж.

Не вдигнах очи — нямаше как да говори на мен. Но го правеше. Отне ми известно време да разбере какво вероятно се случваше.

Джесамин изглеждаше обидена.

— Не знаех, че имаш сестра.

Сигурно съм допускала, че Сюзън ще дойде за мен.

Пухкавата вцепененост, в която се бях затворила в училище, не беше неприятна, както не е неприятно и изтръпването на крайник. Докато съответната ръка или крак не се отпуснат. Тогава идват игличките, жилещото завръщане — виждайки Сюзън, облегнала се на сянка при входа на общежитието. Косата ѝ несресана, устните ѝ напукани — нейното присъствие разблъска пластове на времето и ги раздели.

Всичко се върна обратно при мен. Сърцето ми заблъска безпомощно, прониза ме лек страх. Но какво можеше да стори Сюзън? Беше денем, училището бе изпълнено със свидетели. Наблюдавах я как следи с поглед суетенето наоколо, учители, тръгнали да дават частни уроци, момичета, които пресичаха четириъгълния вътрешен двор с чанти за тенис на рамо и шоколадово мляко в дъха си, ходещи доказателства за усилията на невидими майки. Имаше любопитна,

животинска сдържаност в лицето на Сюзън, опит за преценка на странното място, в което се бе озовала.

Поизправи се, когато приближих.

— Виж се само — изсумтя тя. — Цялата чистичка, измитичка. — Видях непознато сурово изражение на лицето ѝ: кървава пришка под един от ноктите ѝ.

Не отвърнах нищо. Не можех. Непрекъснато докосвах краищата на косата си. Тя бе по-къса — Джесамин я бе подстригала в банята, като присвиваше очи над една статия със съвети „как да“ в някакво списание.

— Изглеждаш радостна, че ме виждаш — отбеляза Сюзън. Усмиваше се. Отвърнах на усмивката, но моята беше неискрена. Това, изглежда, по някакъв заобиколен начин се хареса на Сюзън. Моят страх.

Знаех, че трябваше да направя нещо — продължавахме да стоим под сенника, което увеличаваше шанса някой да спре и да ме попита нещо или да се представи на сестра ми. Но не можех да се заставя да помръдна. Сигурно Ръсел и останалите не бяха много далеч — дали ме наблюдаваха? Прозорците на сградите изглеждаха живи, през съзнанието ми бързо се стрелкаха образи на снайперисти и втренченият поглед на Ръсел.

— Покажи ми стаята си — нареди Сюзън. — Искам да я видя.

Стаята беше празна. Джесамин все още бе в магазинчето, а Сюзън ме избута и мина през вратата, преди да успее да я спра.

— Просто прекрасно — изчурулика тя с фалшив английски акцент. Седна върху леглото на Джесамин. Друсна се няколко пъти. Огледа залепения с тиксо плакат на хавайски пейзаж, нереалния океан и нереалното небе, между които бе разположена сладникава, извита като ребро ивица плаж. Колекция от „Световни книги“, които съквартирантката ми никога не беше отваряла, подарък от баща ѝ. Джесамин държеше купчина писма в резбована дървена кутия и Сюзън незабавно отвори капака и ги прегледа.

— Джесамин Сингър — прочете тя от плика. — Джесамин — повтори. Остави капака да се затвори с трясък и се изправи на крака. — Значи това тук е твоето легло. — Тя събра подигравателно одеялото

ми с ръка. Стомахът ми се сви, представих си нас двете сред чаршафите на Мич. Косата ѝ, залепнала по челото и врата ѝ.

— Харесва ли ти тук?

— Не е лошо. — Все още стоях на прага.

— Не е лошо — повтори Сюзън и се усмихна. — Иви казва, че училището просто не е лошо.

Непрекъснато наблюдавах ръцете ѝ. Чудех се какво точно са извършили те, сякаш процентите имаха значение. Тя проследи погледа ми: сигурно е знаела за какво си мислех. Рязко се изправи на крака.

— Сега аз ще ти покажа нещо — заяви Сюзън.

Автобусът бе паркиран в една странична улица, точно пред портала на училището. Виждах блъскащите се фигури вътре. Ръсел и другите, които бяха останали — предполагах, че всички. Бяха боядисали предния капак. Но останалото си беше същото. Автобусът, чудовищен и неразрушим. Внезапната ми увереност: те щяха да ме наобиколят. Щяха да ме притиснат в някой ъгъл.

Ако някой ни бе видял да стоим там, на склона, щеше да ни помисли за приятелки. Заприказвали се сред съботния въздух, моите ръце в джобовете, Сюзън засенчила очите си.

— Отиваме в пустинята за известно време — обяви Сюзън, като наблюдаваше тревогата, която навярно е била видима по лицето ми.

Усетих оскъдните граници на собствения си живот: среща довечера във френския клуб — мадам Гъовел бе обещала маслени плодови пайове. Плесенясалата трева, която Джесамин искаше да пушим след вечерния час. Дори знаейки онова, което знаех, дали част от мен искаше да напусне училището? Влажният дъх на Сюзън и нейните хладни ръце. Да спим на земята, да дъвчем листа от коприва, за да навлажним гърлата си.

— Той не ти е ядосан — осведоми ме тя. Не откъсваше очи от мен, погледът ѝ беше спокоен. — Знае, че няма да кажеш нищо.

И това бе вярно: не бях казала нищо. Мълчанието ми ме държеше в света на невидимите. Да, бях уплашена. Може би обяснението за част от мълчанието беше в този страх, страх, който ме завладяваше и по-късно, дори след като Ръсел, Сюзън и останалите бяха в затвора. Но имаше и нещо друго. Неконтролируемите мисли за

Сюзън. Която понякога оцветяваше зърната на гърдите си с евтино червило. Сюзън, която се скиташе навсякъде като животно, сякаш знаеше, че някой се опитва да ѝ отнеме нещо. Не казах на никого, защото исках да я предпазя. Защото кой друг я бе обичал? Кой някога бе държал Сюзън в обятията си и ѝ бе казал, че сърцето, което блъскаше в гърдите ѝ, се намираще там с някаква цел?

Ръцете ми се потяха, но не можех да ги избърша в дънките си. Опитвах се да осмисля този миг, да задържа образа на Сюзън в съзнанието си. Сюзън Паркър. Атомите се реструктурираха първия път, когато я бях видяла в парка. Как устата ѝ се бе усмихнала на моята.

Никой не ме бе поглеждал преди Сюзън, не и истински, така че тя се бе превърнала в моята дефиниция. Погледът ѝ ме размекваше толкова лесно, че дори нейните снимки сякаш бяха насочени към мен, заредени с наш собствен смисъл. Беше различен от Ръсел, начинът, по който ме гледаше, защото в погледа ѝ бе поместен и той: погледът ѝ караше Ръсел и останалите да изглеждат по-малки. Бяхме с мъжете, позволихме им да правят каквото искаха. Но те никога нямаше да узнаят за онези части от нас, които скривахме от тях — те никога нямаше да усетят липсата им или дори да научат, че е имало нещо повече, което е трябвало да намерят.

Сюзън не беше добър човек. Разбирах го. Но си затварях очите за истинските факти. Как съдебният лекар обяснил, че безименният пръст и кутрето на лявата ръка на Линда били прерязани, защото тя се опитала да предпази лицето си.

Струваше ми се, че Сюзън ме гледаше така, сякаш можеше да има някакво обяснение, но в този момент леко движение зад предното стъкло на автобуса привлече вниманието ѝ — дори тогава тя бе нащрек за всяко движение на Ръсел — и на лицето ѝ се появи делово изражение.

— Добре — кимна ми, подтикната от тиктакането на невидим часовник. — Ще тръгвам. — Почти исках да ми отпрати заплахата. Да ми даде някакъв знак, че може да се върне, че трябва да се страхувам от нея или че има шанс да я върна, ако използвам правилното съчетание от думи.

Видях я отново само на снимки и в репортажи. И все пак. Никога не успях да си представя отсъствието ѝ като постоянно. Сюзън и

останалите винаги щяха да съществуват за мен: вярвах, че те никога нямаше да умрат. Че завинаги щяха да се носят като фон на обикновения живот, щяха да обикалят магистралите и краищата на парковете. Движени от сила, която никога нямаше да спре или да забави.

През онзи ден Съюзън леко сви рамене, преди да тръгне надолу по затревения наклон и да изчезне в автобуса. Странното напомняне в усмивката ѝ. Сякаш имахме среща, само двете, с някакви уточнени време и място, и тя знаеше, че ще забравя.

Исках да вярвам, че Съюзън ме изхвърли от колата, защото бе видяла различията между нас. Защото за нея е било очевидно, че не мога да убия никого. Съюзън, която все още е имала достатъчно бистър ум, за да разбере, че тя беше причината да бъда в колата. Искала е да ме предпази от онова, което е щяло да се случи. Това бе лесното обяснение.

Но имаше един усложняващ факт.

Омразата, която трябва да е изпитвала, за да направи каквото бе направила, с всичка сила да стоварва ножа отново и отново, сякаш се е опитвала да се отърве от заболяване, от безумство: подобна омраза не ми бе непозната.

Да мразиш беше лесно. Промените настъпваха постоянно през годините: някакъв непознат на панаира, който ме опипа с длан през късите панталонки. Мъж на тротоара, който се хвърли към мен, след което се изсмя, когато се уплаших. Вечерта, в която един по-възрастен мъж ме заведе в луксозен ресторант, когато не бях достатъчно голяма дори за да харесвам стриди. Нямах още и двадесет. Собственикът се присъедини към масата ни, а същото стори и един прочут кинорежисьор. Мъжете влязоха в разгорещена дискусия, в която нямаше къде да се намеся: играех си с тежката платнена салфетка, пиех вода. Гледах втренчено стената.

— Изяж си зеленчуците — внезапно ми се сопна режисьорът. — Все още растеш, момиче.

Той искаше да ми каже нещо, което вече знаех: няхах никаква власт. Режисьорът видя нуждата ми и я използва срещу мен.

Омразата, която изпитах към него, беше мигновена. Като към първата глътка мляко, което вече се е развалило — гнилоч бомбардира ноздрите ти, залива цялата ти глава. Той ми се присмя, а същото сториха и останалите, по-възрастният мъж, който по-късно щеше да постави ръката ми върху члена си, докато ме взеше към вкъщи.

Нищо такова не бе рядкост. Подобни неща се случваха стотици пъти. Може би повече. Омразата, която трептеше под повърхността на момичешкото ми лице — мисля, че Сюзън я разпозна. Разбира се, че ръката ми щеше да предвкуси тежестта на ножа. Специфичната податливост на човешкото тяло. Имаше толкова много неща за унищожаване.

Сюзън ме бе спряла да извърша онова, на което бях способна. И така ме бе пуснала на свобода в света като въплъщение на момичето, което тя не можеше да бъде. Тя никога нямаше да отиде в училище интернат, но аз все още можех да го направя, отпрати ме, прогони ме от себе си като вестносец на нейната собствена алтернативна личност. Сюзън ми бе дала това: плаката с Хаваите на стената, плажа и синьото небе като най-малкия общ знаменател на илюзията. Възможността да посещавам часове по поезия, да оставям торби с мръсно пране пред вратата си и да ям пържоли, просмукани със сол и кръв по време на дните за посещение на родители.

Това беше подарък. Какво направих с него? Животът не ми поднесе нови дарове, както някога си представях. Завърших училището интернат, изкарах две години в колеж. Още десет празни години продължих да съществувам в Лос Анджелис. Първо погребях майка си, след това баща си. Косата му бе станала тънка като на дете. Плащах сметки и пазарувах, ходех на очен преглед, докато дните се разпадаха като отломки от повърхността на стръмна скала. Като продължително отстъпване назад от ръба.

Имаше моменти, когато забравях. Лятото, през което посетих Джесамин в Сиатъл, след като тя бе родила първото си дете — когато я видях да чака на бордюра с подпъхната под палтото коса, годините се разплетоха и за миг се усетих като сладкото и невинно момиче, което бях някога. Годината, прекарана с един мъж от Орегон, нашата обща кухня, окичена със стайни растения, и индианските одеяла по седалките на колата ни, които покриваха скъсаните места. Ядяхме студени питки с фъстъчено масло и се разхождахме сред влажната

зеленина. Лагерувахме сред хълмовете около каньона Хот Спрингс, далеч надолу по брега, близо до група, която знаеше всички думи от „Народна книга на песните“^[1]. Горещата от слънцето скала, върху която съхнехме след къпане в езерото, телата ни оставяха след себе си свързано неясно петно.

Но липсата отново зейна. Почти бях станала съпруга, ала изгубих мъжа. Почти бях разпознаваема като приятелка. А след това не бях. Вечерите, когато изгасях нощната лампа и се озовавах сред нехайния, самотен мрак. Моментите на потресен обрат, в които си мислех, че това не беше подарък. Съюзът получи изкуплението, което последва присъдата, затворническите библиейски групи, интервютата в най-гледаното време, университетската степен от кореспондентски курс. Аз получих потушената история на свидетел, беглец, който не е извършил престъпление, и изпитвах наполовина надежда и наполовина ужас, че никой никога няма да ме потърси.

Накрая Хелън бе тази, която се разприказва. Тя беше само на осемнадесет, все още жадна за внимание — изненадана съм, че останаха извън затвора толкова дълго. Хелън била арестувана в Бейкърсфийлд за използване на открадната кредитна карта. Само след една седмица в окръжния затвор щели да я пуснат, но тя не могла да се сдържи и се изфукала пред съкилийничката си. По платения телевизор в общата стая, който се пускал с монети, показвали кратко официално съобщение за продължаващото разследване на убийството.

— Къщата е много по-голяма, отколкото изглежда на тези снимки — споделила Хелън според съкилийничката ѝ. Можех да си представя Хелън: безгрижна, вирнала брадичка. Първоначално нейната съкилийничка навярно не ѝ е обръщала внимание. Извъртала е очи на момичешкото самохвалство. Но Хелън не спирала и внезапно жената се заслушала внимателно, започнала да пресмята паричното възнаграждение, намалената си присъда. Подтикнала момичето да ѝ разкаже още, да продължи да говори. Хелън вероятно е била поласкана от вниманието ѝ, разнищила цялата забъркана история. Може дори да е преувеличавала, да е удължавала обитаваните от духове паузи между думите като в история за призраци, когато ходиш на гости с преспиване. Всички ние искаме да бъдем забелязани.

До края на декември всички те щяха да бъдат арестувани. Ръсел, Сюзън, Дона, Гай, останалите. Полицията внезапно нахлула в техния палатков лагер в Панаминт Спрингс: разкъсани бархетни спални чували и сини найлонови брезенти, изтляла пепел на лагерен огън. Ръсел хукнал да бяга, когато дошли, сякаш можел да надтича цял отряд полицаи. Фаровете на полицейските джипове, които блестели сред избелялата розовина на утрото. Колко жалко е било бързото залавяне на Ръсел, принуден да коленичи в тревистия шубрак с ръце на главата. Гай бил закопчан с белезници и открил с изумление, че има ограничения за перченето му, довело го дотук. Малките деца били събрани в микробус на социалните служби, увити в одеяла, били им дадени студени сандвичи със сирене. Подутите им коремчета и гъмжащите им от въшки главички. Властите не знаели кой какво е направил, не още, така че Сюзън била просто част от мършавата тълпа момичета. Момичета, които плюели по земята като бесни кучета и омекнали, когато от полицията се опитали да им сложат белезници. Имаше налудничаво достойнство в тяхната съпротива — никоя от тях не бе побягнала. Дори накрая момичетата се бяха оказали по-силни от Ръсел.

Същата седмица в Кармел щеше да вали сняг, оскъден бял слой. Часовете бяха отменени, мразът тихо хрупаше под обувките ни, докато преминавахме през вътрешния двор, облечени в нашите дънкови якета. Изглеждаше като последната утрин на Земята и ние гледахме към сивото небе, сякаш се задаваха още чудеса, макар че всичко се стопи в киша за по-малко от час.

Бях изминала половината път до паркинга на плажа, когато видях мъжа. Вървеше към мен. Беше на около стотина метра. Главата му бе обръсната, откриваше агресивните очертания на черепа му. Беше облечен с тениска, което бе странно — кожата му се бе зачервила от вятъра. Не исках да се чувствам така неспокойна, както се почувствах. Безпомощно описание на фактите: бях сама на пясъка. Все още далеч от паркинга. Нямахме никой друг наоколо, освен мен и този мъж. Стръмната скала, ярко очертана, всеки процеп и пълните с живот

лишеи. Вятърът развяваше косата ми през лицето, разрошена и уязвима. Пренареждаше пясъка на бразди. Продължавах да вървя към мъжа. Насилвах се да не променям походката си.

Разстоянието между нас вече беше петдесет метра. Ръцете му бяха мускулести. Суровият факт на голия му череп. Забавих крачка, но това нямаше значение — мъжът енергично продължаваше да напредва към мен. Главата му се поклащаше, докато вървеше, неестествено ритмично потрепване.

Камък, налудничаво си помислих. Той ще вземе камък. Ще ми счупи черепа, мозъкът ми ще изтече върху пясъка. Ще вкопчи ръце в шията ми и ще стиска, докато трахеята ми не се прекърши.

Глупавите неща, за които се сетих:

Саша и нейната солена детска уста. Как слънцето поглеждаше през върховете на дърветата и очертаваше алеята за паркиране от детството ми. Дали Сюзън знаеше, че си мисля за нея. Как майката трябва да се е молила накрая.

Мъжът се носеше към мен. Ръцете ми бяха отпуснати и влажни. Моля те, помислих си, моля те. Към кого се обръщах? Към мъжа? Към Бог? Към този, който отговаряше за тези неща.

И тогава той се озова пред мен.

О, помислих си. О. Защото беше просто обикновен мъж, безобиден, поклащаше се в ритъма, който се носеше от белите слушалки, пъхнати в ушите му. Просто мъж, който вървеше по плажа, наслаждаваше се на музиката, на слабото слънце, процеждащо се през мъглата. Усмихна ми се, докато ме подминаваше, и аз отвърнах, както човек би се усмихнал на всеки непознат, на всеки, когото не познава.

[1] Сборникът, издаден през 1948 година, включва фолклорни песни против войната, масови синдикални песни и др. През 1959 година е издадена и „Книга с песни на босовете“, сатирични политически песни. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на Кейт Медина и Бил Клег за техните безценни съвети. Признателна съм също така на Ана Питоняк, Дерил Хагуд, Питър Манделсънд, на Фред и Нанси Клайн, както и на моите братя и сестри: Рамзи, Хилъри, Меган, Елси, Мейми и Хенри.

Издание:

Автор: Ема Клайн

Заглавие: Момичетата

Преводач: Иван Йоранов Костурков

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 10.11.2016

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Жанет Желязкова

ISBN: 978-954-26-1619-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7871>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.